BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA BOLŞEWÎK!

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar : 92 ► 1 Kasım / Gelêrezan ► 30.000 TL.

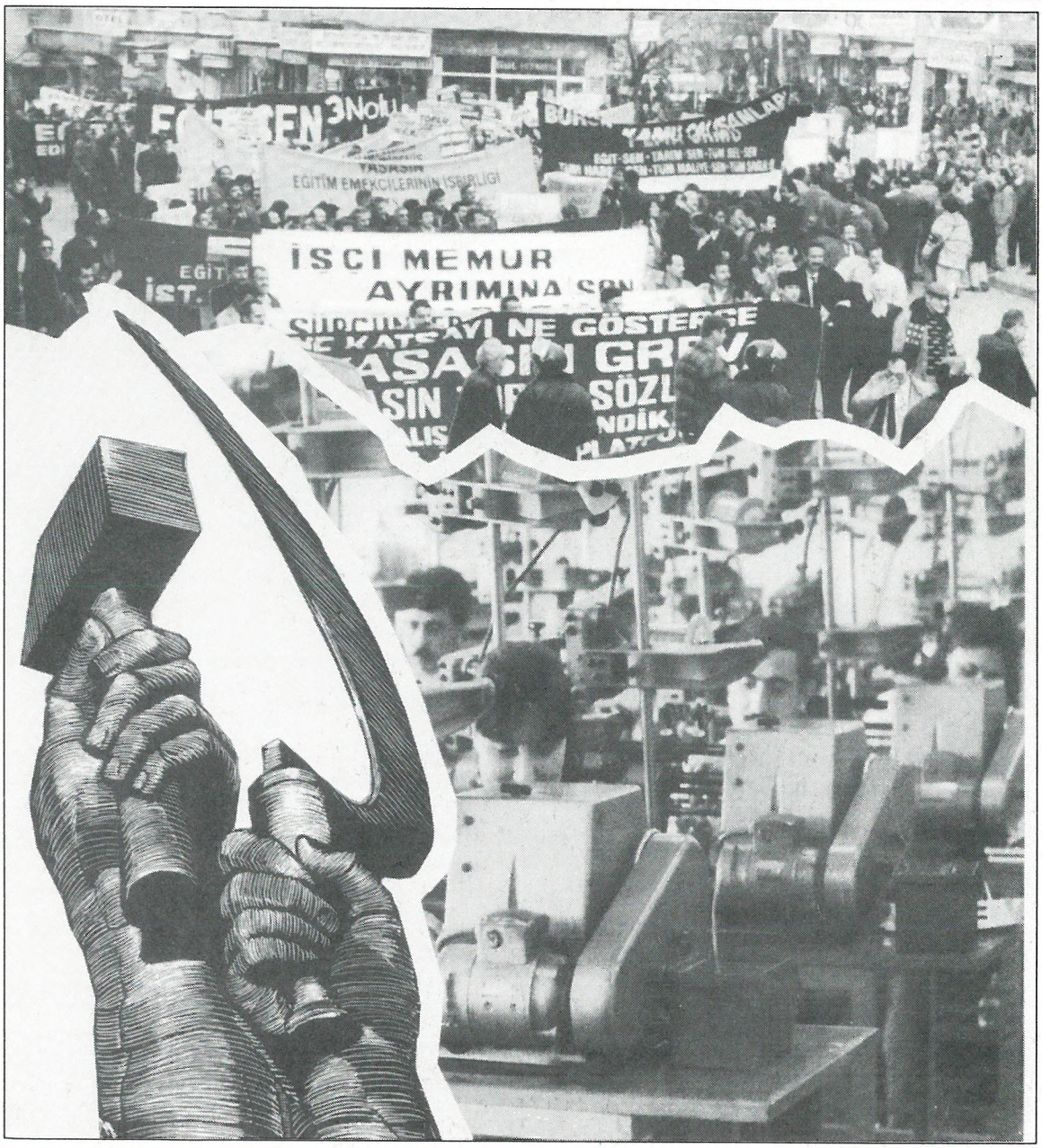

Ara seçim sahtekarlığına HAYIR!

PARTİ KİM ?

Alevilikle ilgili bazı görüşler üzerine...

İşçiden, Fabrikadan, Sendikadan!

Dersim boşaltılıyor, yakılıyor, yıkılıyor!

Haydi devrim mücadelesine!
Haydi sömürü düzenine vurmaya!

içindekiler

3 **Gerçek özgürlük devrimle kazanılacaktır! Haydi devrim mücadelesine! Haydi sömürü düzenine vurmaya!**
— *Ara seçim sahtekarlığına hayır! Faşist devletin incir yaprağı seçimini boykot edin!* 4
— *Faşist Türk devletinin, Kürt ulusuna yönelik saldırıları artıyor! Rüzgar eken fırtına biçecektir!* 6
— *Kuzey Kıbrıs, sömürgelikten "kurtuluyor"! TC'nin artık bir de "Kuzey Kıbrıs" isimli bir şehri(mi) var?!! "Yeni dünya düzeni"nde Kıbrıs'a ilişkin "çözüm" bulunamadı!* 10

14 **Engin Civan dosyası...**
— *Rüşvet ve yolsuzluk devam edecek... Devrim ve Sosyalizm gelene kadar!*

17 **Parti kim?**

20 **Alevilikle ilgili bazı görüşler üzerine...**

24 **PANORAMA:**
• *HAİTİ* • *HİNDİSTAN* • *FİLİSTİN* • *AFGANİSTAN* • *Estonya faciası!*

28 **İşçiden... Fabrikadan... Sendikadan...**
— *Okuyucu Mektubu: Gebze direnişi ve öğrettikleri*

34 **Aile içi cinsel şiddet - tecavüz!**

37 **"Özgür Ülke"de anti-semitizm propagandası hakkında...**

39 **KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN:**
Emperyalistlerden emekçi kadınlara "evine dön" çağrısı: "Aile yılı"...

42 *Kapitalist sömürü hırsının insanın yaşam temellerini yok etmeye yönelik barbar bir saldırı biçimi:* **ORMAN YANGINLARI**

45 **Ala em bilind dikin: BOLŞEWÎZM! Armanca me KOMUNÎZM! Ya barbarî, ya sosyalîzm!**

46 **BİLDİRİLER • HABERLER:**
— *Faşist TC devleti yeni bir '38 provası yapıyor! Dersim yakılıyor, yıkılıyor, boşaltılıyor!* 46
— *Bir okuyucu mektubu*
— *1 Eylül 1994... Haksız savaşlara karşı mücadele gününde; emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaş barbarlığına karşı, devrimci savaş bayrağını yükseltelim!* 47

V.i.S.d.P:
M. Korkmaz
11 Stanley Rd., Leeds LH8, England

Yazışma Adresi
PLK Nr. 106606 C, D-80074 München

Fiyatı:
30.000 TL, 5 DM, 15 FF, 40 ÖS, L 1.50

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA BOLŞEWÎK!

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

GERÇEK ÖZGÜRLÜK DEVRİMLE KAZANILACAKTIR!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden Türkiye-Kuzey Kürdistan'lı emekçiler, faşist TC'yi yıkma mücadelesini emperyelizme karşı mücadele ile birleştirme yükümlülüğüne sahiptirler.Bu bilinçle, işçiler-emekçiler; emperyalizme, faşizme ve her türden gericileği karşı, mücadelenin yükseltilmesine katılmak zorundadırlar. Gerçek özgürlük ancak mücadele ile, DEVRİM ile kazanılacaktır!

Haydi devrim mücadelesine! Haydi sömürü düzenine vurmaya!

Yeni seçim sahtekarlığı tezgahlanıyor! Biz devrimi seçiyoruz!

KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE gibi; burjuva hareketin anda oturmamışlığı ve burjuva devrimini yapmış kimi ülkelere göre burjuva kampın nispi bir hareketliliği yaşaması, aynı zamanda politik bir istikrarsızlığın da ifadesidir. Özellikle Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesi karşısında izlenen inkarcı-baskıcı resmi politikanın iflası, gelinen aşamada burjuva kamp içerisinde "Kürt meselesine çözüm" bulmak adına da yeni kamplaşmaları ve yeni mevzilenmeyi zorlamakta; hakim sınıf temsilcileri izledikleri günlük politik çizgilerinde bu değişimin şu ya da bu şekilde sancısını duymaktadırlar.

Türk hakim sınıfları bir yandan burjuva iktidarı sürdürmek noktasındaki "uzun erimli" politik çizgideki ayrışmayı sürece yaymaya çalışırken; diğer yandan Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin de gelişmesine ve etkilerine paralel olarak; günlük siyasette burjuva iktidarlarda yıpranmanın derinleşmesinden dolayı alternatif hükümetler peşinde koşmaktadır. Ekonomik krizin geniş kitleleri fazlasıyla etkilemesi, artan işsizlik ve enflasyon, demokrasi adına hergeçen gün dozun biraz daha artırılarak sürdüğü bir faşizm... önceki hükümetlerin olduğu gibi bugünkü hükümetin de sallanmasını beraberinde getirmektedir.

Bu konuda iki noktaya dikkat çekmekte yarar vardır;

Birincisi, hükümet ortakları, yıpranmışlıklarını aşmak ve güç kaybını önlemek, kitlelerin nezdinde teşhir olmayı asgariye indirmek için gerek parti içinde gerekse bakanlar kurulunda vitrin düzenlemelerine gitmişlerdir. Ancak bunun istenen etkiyi sağlayamadığı çok geçmeden anlaşılmıştır.

İkincisi; koalisyon hükümetini oluşturan DYP ve SHP arasındaki ilişkilerde ortaya çıkan anlaşamamazlık, yer yer koalisyonu "ha bitti, ha bitecek" pozisyonuna getirmiştir. Koalisyon ortakları arasındaki "paketler savaşı"nın da etkisi, ilişkilerin kötüleşmesinde önemli bir rol oynamıştır. Öyle ki, DYP'nin yasallaşmasını istediği ve ama SHP'nin "Demokratikleşme Paketi"nin yasallaşması halinde onay vereceğini açıkladığı "Özelleştirme Yasasına" karşı SHP içinde yürütülen tartışmalar ve karşı çıkışlar, koalisyonun ömrünü "paketlere endeksli" hale getirmiştir.

Burada, SHP'nin "Demokratlaşma Paketi"nin çıkarılmasını "olmazsa olmaz" şartıyla ileri sürmesindeki amacın gerçekte bu partinin "demokrasiye çok bağlılığının" bir göstergesi olarak görmek ve göstermenin safdillik olacağını belirtmek gerekiyor. Bu şartı ileri sürmekle SHP, can çekişmeye başlayan varlığını biraz daha uzatmak istemektedir, o kadar...

Bugünkü koalisyon hükümeti koşullarında bir yandan iktidar ortağı olarak her türlü anti-demokratik uygulamayı gerçekleştiren SHP'nin, "demokrasi havarisi" kesilmesinin gerçekte başka bir amacı yoktur, olamaz! "Demokrasi paketi"nin çıkarılmasını koalisyonun sürüp sürmemesi konusunda bir kıstas olarak ileri süren SHP kurmaylarının avuçlarının içinden kayan "solculuğu" biraz daha ellerinden kaçırmama kaygısı bir yana; son dönemde geliştirmeye çalıştıkları "vuruşarak çekilme" ve mağduru oynayarak puan kazanma ya da en kötü ihtimalle puan kaybetmeme politikası ile de birebir ilişkisi vardır.

Gidebildiği yere kadar mevcut koalisyon hükümetinde ısrar ve ama artık kitlelerin homurdanmalarına "yeni" bir hükümetle cevap vererek imaj tazeleme, hakim sınıfların politikasındaki temeli oluşturuyordu, oluşturuyor. Güncel politikada bu temel etrafında, andaki koalisyon hükümetinin alternatifini yaratmaya yönelik çabalar, ara seçim ya da erken genel seçimin de düşünüldüğü bir "yenileme" harekatı, "yeni" koalisyon arayışları, kimi partilerin birleşmeleri çabaları... tüm bunlar, geçtiğimiz süreç içinde burjuva kampın hareketli olduğu, gündemine oturttuğu konuların başında geliyordu.

Sonuçta, mevcut koalisyon hükümeti, artık yapılıp yapılmaması Meclisten bir kişinin kazara ölümüne bağlı olarak zorunlu hale gelecek olan ve bu nedenle de epeyce esprisi yapılan ara seçimi gündeme getirerek, iradi olarak sürece müdahale etmeye çalışıyor.

Mevcut koalisyon partileri, kendileri açısından hergeçen gün kan kaybına neden olan durağan politik atmosferin yerine, rakip partilerin ellerinde kullandığı erken seçim restini ara seçimle görme ve bu kozu oynayarak geçici de olsa iktidarlarının ömrünü uzatabilecekleri oranda uzatmaya çabalamaktadırlar.

4 Aralık tarihinde yapılması kararlaştırılan ara seçimler; burjuva hükümet tarafından, mevcut krizden kurtulmanın bir aracı olarak lanse edilmektedir.

Erken seçim kararının alınmasından sonra özellikle dikkat çeken konulardan birisi, cezaevindeki Kürt milletvekillerinin yeniden aday olup olmayacaklarının gündeme getirilmesiydi. Hükümet çevreleri bu yolu özellikle vurguluyordu.

Ara seçim kararının alınmasından sonra burjuva köşeyazarları; hükümetin ara seçim kararı almasıyla, "üç kuş birden vurduğunu" belirtiyor ve bu "kuşları" ın ilk ikisini "Güneydoğu'da Refah'ın güçlenmesini önlemek" ve "ANAP karşısında erken seçimden kurtulmak" olarak açıklarken; üçüncü

olarak alınan kararla "Avrupa'ya demokrasi ve insan hakları mesajı" verildiğini vurguluyorlardı.

DYP-SHP hükümeti, Kürt milletvekillerinin cezaevine konulmaları, ardından idam talepli yargılama süreci; Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişme seyrinin doğal sonuçlarından biri olarak mücadelenin uluslararası platformlarda daha fazla tartışılır hale gelmesi gibi sonuçları beraberinde getiren DEP'in kapatılması "yanılgısını düzeltmek" amacıyla, DEP'in devamı olan HADEP'in seçimlere girmesini zorlamaya çalışmaktadır. HADEP'in ya da cezaevindeki Kürt milletvekillerinin seçimlere girmesi, iktidara bir dizi propaganda olanağı verecektir. Bu durum, batı nezdinde imaj tazelemek için kullanılacak ve "Bakın, görüyor musunuz, ne kadar da demokratız, her kesim seçime katılmaktadır!" şeklinde propaganda edilecektir. Yine HADEP'in ya da Kürt milletvekillerinin olası katılımı halinde ve Kuzey Kürdistan'da "başarısız" olması, Kürt hareketinin "güçsüzlüğü" gibi propaganda edilecektir. Tüm bunlara karşılık HADEP, seçimlere katılmamayı kararlaştırmıştır, burjuvazinin bu hevesleri kursağında kalmıştır.

HEP ve DEP dönemlerinde olduğu gibi, HADEP de; önceki seçim dönemlerinde olduğu gibi, devlet terörüyle karşı karşıya kalmakta, tehdit ve saldırılara uğramakta, gözaltıların biri diğerini izlemekte, parti

Ara seçim sahtekarlığına hayır!
FAŞİST DEVLETİN İNCİR YAPRAĞI SEÇİMİ BOYKOT EDİN!

Faşist hakim sınıflar, 4 Aralık'ta halkı yine seçime çağırıyor. Bu kez Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin 23 seçim bölgesinde "boşalan" milletvekilliklerinin yeri doldurulmak için "ara seçim" yapılıyor. "Boşalan milletvekillikleri"nin çoğu parlamento seçimlerinde Kuzey Kürdistan halkının seçip gönderdiği DEP'lilerin milletvekilliklerinin, faşist Türk parlamentosunun kararıyla düşürülmesi sonucu boşalmıştır. Yani bundan önceki seçim sahtekarlığında seçilip gelenlerden, devletin hoşuna gitmeyenler zorla parlamento dışına itilmiştir. Bunların bir bölümü bugün idam istemiyle yargılanmaktadır. Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki "parlamenter demokratik" denen sistemin gerçek faşist yüzünü, seçimlerin tam bir sahtekarlık olduğunu açıkça gösteren bir olgudur bu... Şimdi hakim sınıflar hiç utanmadan, çoğunu kendi marifetleri ile boşalttıkları yerler içinhalkı yine sandık başına çağırıyor. Gitmeyeni yüksek para cezaları ile tehdit ediyor. Tabii sandık başına gitmesi istenmeyenler de var. Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine destek verdiği veya devlete destek olmadığı için Kuzey Kürdistan'ın, 4 Aralık'ta seçim yapılacak Diyarbakır, Şırnak, Mardin, Batman, Siirt, Muş ve Van illerinde 52 ilçenin 2974 köyünden 909'u boşaltılmış, yakılmış durumda. Bu illerin nüfusunun üçte biri göçe zorlanmış durumda. Ve bu insanların oy kullanma hakkı ellerinden alınmış durumda. Devlet yanlısı oy kullanacağı garanti olmayanlar seçim listelerine yazılmıyor. Yok sayılıyor. Lice,Şırnak, Cizre gibi bazı ilçelerde ise korucular ve devlet güçleri dışında kimse yok! Kuzey Kürdistan'da savaş bütün şiddeti ile sürüyor.

4 Aralık seçimleri için Kuzey Kürdistan'da geçerli ilke, açık oy-gizli sayım olacaktır. Yine sandıklar karakollara kurulacak, yine askerler, MİT'ler, itler, korucular ellerinde silahları ile sandık başlarında "seçmen iradesi"ni belirleyecekler. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de hakim sınıfların yaptığı seçimler her zaman sahtekar olagelmiştir. Faşizmin üzerine demokrasi maskesi geçirilmesi işlevini görmüştür. Fakat bu sahtekarlığın bu kadar açık olduğu bir seçim ülkemizde bile az görülen bir şeydir.

Bu seçimler hakim sınıflar açısından *"taşların bağlanıp, itlerin ortaya salındığı"* bir ortamda yapılan, devletin kendi kendisini tasdik ettirme işlevine sahip seçimlerdir.

Bu seçimlerde bir tek doğru tavır vardır:

Hakim sınıfların bu seçim sahtekarlığıoyununa alet olmamak! Seçim sahtekarlığında hakim sınıfları yalnız bırakmak! Seçim sahtekarlığına hayır demek! Tek kelimeyle BOYKOT!

4 Aralık seçimleri, hakim sınıflar açısından halkın dikkatini gerçek sorunlardan kaydırmanın da bir aracı olan sahtekarlıktır. Seçimlere katılmak, hangi gerekçe ile olursa olsun şu veya bu partiye oy vermek, sonuçta hakim sınıfların oyununa gelmek anlamına gelir. Onların düzeni içinde, onların sahtekarlığına onay vermek olur.

Türk faşist hakim sınıflarının kanlı faşist düzeni, içinden çürüyen leştir. Görev bu leşin kozmetik bir operasyonu olan seçimlere katılmak değil, bu sahtekarlığı reddetmek; leşi ortadan kaldırmak için devrim mücadelesine sarılmaktır. Çünkü biz şunu biliyoruz:

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de demokrasi; ama sahte demokrasi değil, gerçek demokrasi; işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin demokrasisi ancak ve yalnız bugünkü faşist TC'nin DEVRİMLE YIKILMASI sonucu kazanılabilir. Ancak işçi sınıfı önderliğinde başarılı bir **HALK DEVRİMİ** işçilere, emekçilere, tüm ezilenlere halk iktidarı ile birlikte demokrasiyi sağlayabilir; ezilen Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce belirleme hakkını kullanabileceği şartları yaratır, tüm milliyetlere tam hak eşitliği sağlar; ezilen kadınlara tam hak eşitliğini sağlar; herkese iş, işsizlere işsizlik sigortası, 7 saatlik işgü-nü gibi demokratik talepleri gerçekleştirir; toplumun her alanından feodal kalıntıları kökten temizler; emekçi köylülerin demokratik taleplerini gerçekleştirir ve insanlığın geleceği olan sosyalizmin, komünizmin yolunu açar. Biz bu yüzden **SEÇİM SAHTEKARLIĞINA HAYIR! BİZ SEÇİMİMİZİ YAPTIK, DEVRİMİ SEÇTİK!** diyoruz. **Tüm emekçileri de DEVRİM MÜCADELESİNE ÇAĞIRIYORUZ!**

4 Aralıkta'da seçimlerde vereceğiniz her oy; katmerli zam, zulüm, işkence, kurşun olup Kuzey Kürdistan'da PKK önderliğinde yürüyen ulusal kurtuluş mücadelesine, Türkiye'de sınıf mücadelesine, devrimci harekete yönelecektir!

Düşmana cephane olacak oy vermeyin!

İşçi sınıfı önderliğinde devrimin yol göstericisi olan BOLŞEVİK PARTİ saflarında ve onun önderliğinde sınıf mücadelesine, devrim mücadelesine katılın!

Hakim sınıfların seçim kampanyasını, devrimin, sosyalizmin, komünizmin propagandası kampanyasına dönüştürün!

Zafer; er-geç savaşmaya cesaret eden haklının, işçi sınıfının, emekçilerin olacaktır!

1 Ekim 1994

BOLŞEVİK PARTİ

kadroları faili meçhul cinayetlerle katledilmektedir. Bunun en son örneği, Adana'da yaşanmış, 3 HADEP yöneticisi bir hafta içinde katledilmiştir.

Yine siyaset sahnesinin "tazelerinden" "Yeni Demokrasi Hareketi"nin seçimlere girip girmeyeceği, ya da girecekse alacağı oy oranı üzerine burjuva basındaki yazar takımı kafa yorarken, yükselen değer(!) "Ecevit'in dürüstlüğü", Refah'ın alacağı oy oranı, vb. gibi konular da burjuva basın yayın kurumlarının dikkat çektikleri noktalar...

Türk hakim sınıfları açısından önümüzdeki günler oldukça karışık ve hareketli bir dönemi beraberinde getiriyor. Erken seçim kararının alınması, burjuvazinin çeşitli kesimleri arasındaki kamplaşmayı da beraberinde getirmektedir. Başta SHP olmak üzere partilerde milletvekili istifaları, kaygan politikayı daha da hızlandırmaktadır.

RP ile MHP arasında, Kuzey Kürdistan'da DEP'ten "boşalan" yerin kim tarafından doldurulacağı, Kuzey Kürdistan'da devlet partisi rolünü kimin üzerleneceği konusunda bir tartışma da yürümektedir.

Yine, "her ne hikmetse" seçim öncesine denk gelen rüşvet ve yolsuzluk dosyalarının açılması, ya da açma tehditleri birbirini takip etmekte, burjuva politikanın hangi zeminlerde de yürüdüğünün açık örnekleri olmaktadır.

Bugün gelinen aşamada şu açıktır; siyasal alanda çürüme, hergeçen gün daha çok kendini hissettirmektedir. Hakim sınıfların andaki hükümeti bir "yönetememe" krizi içindedir. Andaki hükümet yıpranmış bir hükümettir. Ve ama bu olgu, hakim sınıfların andaki hükümetin yerine yenisini geçirememe, alternatifini yaratamama olarak algılanmamalıdır. Yeni alternatifler arasında en iyisinin hangisi olacağı üzerine tartışma hakim sınıflarca yürütülmektedir. Hakim sınıfların kitleler karşısında iktidarı "yenilemesi", "cilalaması" gerekmektedir, şirin göstermesi gerekmektedir. Ara seçimler bunun sadece bir aracı olarak gündeme getirilmiştir. Hakim sınıfların kitlelere "krizden çıkışın yolu", "demokrasi" vs. söylemlerle tezgahlayacağı ara seçimlerde işçilerin ve emekçilerin hiçbir çıkarı yoktur. Bu ara seçim, diğer seçimlerde olduğu gibi bir göz boyama seçimidir. Geniş işçi ve emekçi yığınları kendilerinin alet edildiği bu gözboyama gösterisini boykot ederek "BİZ DEVRİMİ SEÇİYORUZ!" demeleri gerekmektedir. Çünkü gerçek KURTULUŞ, şu ya da bu düzen partisinin bir diğerine tercih edilmesinde değil, DEVRİMDEDİR! Kokuşmuş burjuva sistemin yerlebir edilmesindedir!

Burjuvazi "nasıl daha iyi yönetiriz" diye düşünüyor! Emekçilerin görevi ise Bolşevik Parti'yi güçlendirmektir!

Hakim sınıf politik çevrelerinin genel durumuna kısa bir gözattığımızda yukarıda da değindiğimiz temel bir saflaşmayı görüyoruz. Bu saflaşma, her ne kadar, "globalleşen dünyada", "değişen güç dengelerine bağlı olarak", "devletin yeniden yapılanması" ve üzerine düşen misyonları oynayabilmesi için kendi içinde bir düzenlemeye ihtiyaç duyması ya da duymaması gibi sözlerle dışa yansıtılmaya çalışılan bir tartışmanın etrafında dönüp dursa da; tartışmanın özünü Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin dayatmış olduğu Kürt sorununun çözümü konusunda hakim sınıf klikleri arasındaki farklılaşma oluşturmaktadır.

Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin bastırılmasının –geriletilmesinin değil!– artık mümkün olmadığı, Kürt sorununun mevcut politikaları dolaylı ya da dolaysız ama sonuçta etkilediği, bugün burjuvazinin de kabul etmek zorunda kaldığı bir gerçekliktir. Bundan dolayı, hakim sınıf politikalarında "yeni" arayışların gündeme gelmesi de anlaşılır bir şeydir. Ancak burada önemli olan "yeni" politikanın hangi temellerde yükseldiğidir. Bu konuda da bugünden açık olan nokta, "en yenilikçi" kesimlerin bile önerilerinin; üniter devlet yapısının korunması koşullarında yapılacak bazı düzenlemelerle sorunun "çözümlenmesi" daha doğru bir ifade ile "halledilmesi" olduğudur.

Bu kamplaşmada taraflar esas olarak iki yönelim etrafında durmaktadırlar;

Birinci yanda, halihazırda uygulanmakta olan resmi ideolojinin savunuculuğudur. Bilindiği gibi bu görüşe göre, Kürt sorunu diye bir sorun yoktur, Kürt-Türk ayırımı yoktur, sorun "Doğunun kalkınma sorunudur", sorun "terörizm ve PKK" sorunudur, vs. vs.

Bu görüşün savunuculuğunu bugün sağ merkez içinde şahinler olarak adlandırılan kesim yapmaktadır. "Sol"da ise bu görüşü Ecevit'in partisi başta olmak üzere SHP ve CHP içindeki bazı kanatlar savunmaktadır.

Diğer yanda, Kürtleri bir "kategori" olarak tanıyıp, bazı haklarını "vermek"ten yana olan, üniter devlet yapısına zarar vermeden bazı düzenlemelerin yapılmasını savunan, devletin "üzerine düşen bazı" görevleri yerine getirmesi için, önündeki pürüzlerin temizlenmesini ve bunun için bir dizi reform yapılmasını öngören bir kesim vardır. Bu kesimin sağ içinde de, sol içinde de savunuculuğu yapılmaktadır. Sağdaki savunucular, "liberal çizgiye" sadakat ya da "Özalcılık" adına bu görüşün savunuculuğunu yaparlarken, "sol"dakiler ise "demokrasi ve insan hakları", "laiklik", "ikinci cumhuriyet" vs. söylemlerle bu görüşlerini dile getirmektedirler.

Kısacası, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi ve Kürt gerçekliği ile sarsılan Türk hakim sınıflarının politik yapısı, anda yeni saflaşmaları beraberinde getiriyor.

Hakim sınıf politikasındaki alt-üst oluş ve kutuplaşma, 70 yıldır izlediği mecradan PKK önderliğinde gelişen Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi sayesinde de ayrılmıştır ama anda burjuva politik hat henüz yeni "doğal" mecrasına oturmamıştır. Yaşanan süreç, burjuvazi açısından bu yönelimlerin belirginleştirilmesi sürecidir.

Burjuva hareketteki bu alt-üst oluş içerisinde güçler dengesindeki fazla dağınıklık anda sınırların hemen net olarak çekilmesini engellerken, mevcut düzenin devamına halel getirmeyecek "sert" çıkışlardan ve "sert" kutuplaşmalardan da mümkün olduğunca kaçınılmaya özen gösterilmektedir.

Bugünkü eğilimler ve güçler dengesi ile, tarafların izledikleri politika değerlendirildiğinde; sağda ve burjuva "sol"da; yukarıda kısaca ana karakterlerini verdiğimiz her iki çizginin savunucularının yapılanmalarını oluşturacakları, ya da çizgi olarak varlıklarını koruyacakları söylenebilir.

Eğilim, sağda resmi çizginin savunuculuğunu

yapan bir parti ile bu çizgiye karşı çıkan "yenilikçi" bir partinin oluşturulması yönündedir.

Sağda resmi çizgi savunucusu olacak bir partinin temel kadroları ANAP ve DYP içerisinde vardır, MHP bu yönelimin "doğal" ortağıdır.

Sağdaki saflaşmada resmi çizgiye karşıt düşüncenin sahipleri ise "reformist" bir hareketin oluşumunu hazırlayacaklardır. Bu kulvarda, ANAP ve DYP'de yeralan Özalcı kanat ve "liberal" hızlılar ile Cem Boyner ve ekibi, burjuvazinin uzun vadeli olarak üzerine düşündüğü –ve oynayacağı– önemli kozlardandır. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ekonomik ve politik siyaset olağanüstü bir değişiklik göstermediği sürece ve ölçüde, bu hareket burjuvazi açısından geleceğin akımıdır.

Boyner hareketinin partileşmesi sağdaki ayrışmanın nispeten hızlanmasını beraberinde getirecektir.

Burjuva "sol" açısından da politika iki temel eğilimi zorlamaktadır. Resmi çizginin "sol" içinde savunulmasını DSP ve Ecevit takımı üzerlenmiş durumdadır. Bunun dışında kalan İkinci Cumhuriyetçiler, "demokrasici" geçinenler, "insan hakları savunucuları", "Kürt sorununa siyasi çözüm"ü savunanlar, vs. vs. bu akıma dahildirler. Bu akımın esas çehresini belirleyen "kaba burjuva reformizmi"dir.

"Sol"daki bu yönelimler, bu halleriyle SHP ve CHP'nin gidici partiler olduğunu gösteriyor. İktidar ortağı SHP'nin çözülmesi, birlik arayışları esas olarak bu saflaşmanın hızlanmasını beraberinde getirecektir. Yine SHP'nin iktidar ortağı olmasından ve "iktidar nimetlerinden yararlanma" gibi "geçerli" bir nedenden dolayı SHP içinde kalanların SHP'nin iktidardan ayrılmasıyla dağınıklığı çok daha acı hissetmesi ve sığınacak liman araması bu ayrışmanın çok daha hızlı gerçekleşmesini beraberinde getirecektir. Yine CHP-SHP birleşmesi, bu yönlü bir ayrışmaya etkide bulunacaktır.

Bu genel durumdan yola çıkarak, burjuvazinin kendi içinde ortaya çıkan ve temelinde "emekçileri daha iyi nasıl sömürürüz?" ya da "burjuva iktidarımızı nasıl daha iyi ve sağlıklı(!) devam ettirebiliriz?" sorularının yanıtlarını barındıran böylesi ayrışmalarda, proletaryanın tutacağı bir taraf yoktur. Burjuvazinin çözülmeye başlayan ideolo-

Faşist Türk devletinin, Kürt ulusuna yönelik saldırıları artıyor!

Rüzgar eken fırtına biçecektir!

Faşist Türk devleti, Kürt ulusuna yönelik saldırılarını artırarak ve en barbar yöntemlerle sürdürüyor! Faşizm; elindeki tüm araçları, Kürt ulusunun hergeçen gün gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak için kullanıyor ve en barbar yöntemlerle Kürt ulusunun haklı başkaldırısını ezmeye çabalıyor.

Faşist Türk devleti, Kürt ulusuna karşı yürüttüğü savaşta artık sınır tanımıyor, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin bastırılması için her yol mübah görülüyor!

Faşist Türk devleti; ordusu, polisi, özel timi, korucusu, kontrası, itirafçı çeteleri... kısacası elindeki tüm katil sürüleri ile, Kürt ulusuna karşı topyekün savaşta, elinden geleni ardına koymuyor! Bu savaşta, faşist devlet, köyler başta olmak üzere yerleşim birimlerini bombalıyor; köyleri boşaltıyor, yakıyor, yıkıyor!

Kürt ulusundan emekçiler, zoraki göçlerle yerinden yurdundan ediliyor, insanlar sorgusuz, sualsiz katlediliyor! Toplama kampları, işkence tezgahları, "faili meçhul" denen cinayetlerin failleri olan çeteler harıl harıl çalışıyor! Faşist Türk devleti, varlığının temelinde yatan barbarlık ve vahşeti dışa vurmaktan çekinmiyor, Kürt ulusuna karşı yürüttüğü savaşta kuralsızlığı kural kabul ediyor!

Bu savaşta öldürdükleri insanların cesetlerinin başlarına basarak objektife poz veren dengesizler, faşist ordunun birer parçalarıdır. Bu sefil ve iğrenç yaratıklar, Kürdistan'da tecavüzden, yağmaya; doğanın katlinden, insanların geçim kaynaklarını kurutmaya değin bir dizi vahşetin sorumlularıdır!

Kısacası faşist devlet, Kürt ulusunun haklı temelde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini boğmaya çalışıyor, **faşist devlet rüzgar ekiyor!**

Ancak boşuna! Faşist Türk devleti Kürt ulusunun PKK önderliğinde gelişen haklı temeldeki mücadelesini engelleyememektedir! Ulusal bilince varmış bir ulusu, zorla çok uluslu bir devlet çatısı altında tutmaya çalışmak boşa uğraştır! **Terör, cinayet, işkence, yakma-yıkma ile bir ulusun ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmaya çalışanlar rüzgar ekmektedirler, fırtına biçeceklerdir!**

• • • •

Faşist devlet, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmaya çalıştığı mücadelede yalnız değildir! Bu mücadelede ağababaları olan Batılı emperyalist güçler, faşist TC devletinin en büyük destekçileridir! Bugün, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesi hemen her alanda kendini hissettirmekte, bundan rahatsızlık duyan ve mücadelenin gelişmesinden anda rahatsızlık duyan emperyalist güçler, gelişmenin önünü tıkamak için faşist Türk devleti ile ilişkileri geliştirmekte, her türlü silah ve maddi yardımı yapmakta; ülkelerinde de Kürdistanlı kişi, kurum ve kuruluşlarına karşı saldırılar düzenlemekte, lafta çok değer verir göründükleri insan hak ve özgürlüklerini ayaklar altına almaktan çekinmemektedirler. Bunun bir dizi örneği yaşanmıştır, yaşanmaktadır!

Daha dün, Alman emperyalist devleti, Mannheim kentinde Kürt kadınlarının düzenlediği yürüyüşe saldırıp yüzlerce insanı gözaltına alarak ne denli "hümanist", ne denli "insan hak ve özgürlüklerine saygılı" olduğunu ispat(!) etmiştir. PKK afişleri astığı için Halim Dener'i öldüren de, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine destek amacıyla Kürt gençlerinin düzenlediği bisikletli yürüyüşe saldıran da, Kürt yurtseverlerin, ulusal kurtuluş mücadelesinin yanında yeralan kitle derneklerini basan, onlarca insanı tutuklayan, mahkemeler açan, insanları "ülkelerine" geri göndermekle tehdit eden de, Alman emperyalist devletinden başkası değildi!

Alman emperyalizmine ve diğer emperyalist güçlere karşı mücadele verilmeksizin özgürlük kazanılamaz! Emperyalizmin oyunlarına, faşist Türk devleti ile elele, halklara yönelik saldırılarına karşı mücadele bir zorunluluktur. **Emperyalist saldırganlığı, yayılmacılığı da ortadan kaldıracak olan şey, halkların örgütlü birliği, mücadelesidir; bütün ulus ve milliyetlerin emekçilerinin yaratacağı fırtınadır!**

• • • •

Faşist Türk devletinin saldırganlığı sadece Kürt ulusuna karşı değil... O, aynı zamanda, Batıda da, özellikle büyük şehirlerde, çeşitli milliyetlerden işçilere ve emekçilere saldırmaktan geri durmuyor.

Faşist hakim sınıflar, ellerinde bulundurdukları devlet aygıtı ile ekonomik bir kriz yaşamakta olan Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kârlarına kâr katarken, krizin yükünü işçilerin emekçilerin sırtına yüklemektedirler. 5 Nisan'da aldıkları ekonomik kararlarla olduğu gibi, bu yönlü saldırıları, çok daha fazla emekçiyi etkilemekte, yoksulluk her geçen gün daha da derinleşmekte, emekçilerin alım gücü düşmektedir!

Bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye'de işsizlik yoğun bir biçimde artmaktadır. Ekonomik krizin sonuçlarından birisi olarak işsizlik olgusu her geçen gün kendisini daha da hissettirmektedir.

jik yapısının ve buna bağlı olarak kimi burjuva politik örgütlerin reorganizasyonu karşısında proletarya, bu çözülmeyi ve çürümüşlüğü burjuvazinin aleyhine daha da derinleştirmek; burjuvazinin açmazlarını örgütlü-devrimci sınıf savaşımı ile derinleştirmek; burjuvazinin yeni saldırılar için ideolojik ve örgütsel olarak toparlanması çabalarına karşı, kendi politik örgütü ve öncüsü BOLŞEVİK PARTİ'yi güçlendirmek ve onun etrafında kenetlenerek sınıf mücadelesini yükseltmek görevleri ile karşı karşıyadır!

Yukarıda aktardığımız ayrışma burjuvazinin klikleri arasındadır ve her temel eğilim de düzenin devamından yanadır. Bunlar arasındaki birinin diğerine tercih edilerek, "burjuvazinin klikleri arasındaki dalaştan yararlanma" politikası anda proyetaryanın politikası olamaz. "Demokrasi" lafzını ağzından düşürmeyen, sözde yenilikçilerin demokratlığı ise proletarya tarafından açık bir şekilde reddedilmeli, gerçek demokrasinin ancak ve ancak DEVRİMLE kazanılabileceği bir kez daha bilince çıkarılmalıdır.

Kürt sorununda da gerçek çözüm devrimde, sosyalizmde!

Faşist Türk hakim sınıflarının 70 yıldır izledikleri politik çizgiyi, mücadelesi ile yerinden oynatmaya iten Kürt ulusal sorununun durumu konusunda devlet, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini terörü ile ezme politikasına ağırlık vermektedir.

PKK önderliğindeki Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin "ya bitireceğiz, ya bitireceğiz!" anlayışıyla boğulmaya çalışıldığı ve ama PKK'nın "bu yaz da", "bu güz de" bitirilemediği, bitirme işinin hep "bir başka bahara" kaldığı bir süreçten geçiyoruz. Devlet, köylerin yakılıp yıkılması, bombalanması; insanların göçe zorlanması, Kürdistan'ın insansızlaştırılması politikasının yoğun bir şekilde uygulanması, vb. vb. şeklinde kendini gösteren kirli savaşı sürdürmeye devam ediyor. Bu savaşta, hemen her gün onlarca "teröristin" öldürüldüğü, yüzlercesinin yakalandığı ya da teslim olduğu yönlü bilgi-

---

Faşist Türk devleti, aldığı ekonomik kararlarla emekçileri hergeçen gün biraz daha açlığa ve daha fazla yoksulluğa iterken, aç insanların haklı tepkilerini bastırmak için devlet terörüne başvuruyor! Emekçilerin en küçük ekonomik taleplerini bile zorla, jopla, dipçikle bastırmaya, en küçük muhalefeti zorla, baskı ve terörle susturmaya çalışıyor!

Gebze Belediyesi ve Aras Kargo'da olduğu gibi grev ve direnişler, polis ve jandarma saldırılarıyla kırılıyor! "Demokrasi ve insan haklarının varolduğu" iddia edilen Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, insanların düşünme, konuşma, yazma-çizme gibi en temel hak ve özgürlükleri devlet tarafından gaspedilmekte, yüzlerce insan sırf düşüncelerinden dolayı koğuşturmalara uğramakta, zindanlara konulmaktadırlar.

Resmi ideolojiden yana tavır koymayan bilim adamları, yazarlar, aydınlar, sendikacılar, hukukçular; devletin borazanı olmayıp demokrasi ve insan haklarının savunuculuğunu yapan, devrimin, sosyalizmin, komünizmin propagandasını yapan gazete ve dergiler, yayınevleri devletin baskılarından paylarını almakta, gazeteciler yüzlerce yıllara varan cezalarla cezalandırılmakta, milyarlarca tutarında para cezalarına maruz bırakılmaktadırlar.

Faşist devletin saldırıları sadece bunlar değildir. Faşist cinayet şebekeleri, devrimci güçlere karşı saldırılara devam etmekte, "faili meçhullere" yeniler eklenmekte, işkencelerde katledilenlerin, gözaltında kaybedilenlerin ardı arkası gelmemektedir!

Geliştirilmeye çalışılan Türk şovenizmi ile Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin önü kesilmeye, halklar arasına çitler örülmeye çalışılırken, toplumda varolan kimi çelişkiler kaşınarak emekçilerin parçalanması, birlikte mücadelelerinin engellenmesi hedeflenmektedir!

Tüm bunlar faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü saldırılara paralel olarak Batıda, emekçilere ve devrimci-demokrat güçlere karşı yürüttüğü saldırıların bazılarıdır! **Faşist devlet Batıda da rüzgar ekmektedir!**

Ancak faşist devletin, çeşitli ulus ve milliyetlerden emekçilere yönelik saldırılarına işçilerin, emekçiler örgütlükleri, ilkeli ve kararlı sınıf savaşımı ile yanıt vermelidirler, vereceklerdir! **Faşist devlet Batıda da er-geç fırtına biçecektir!**

• • • •

Türk işçileri, Türk emekçileri...

Türk hakim sınıflarının Kürt halkına, Kürt ulusuna karşı yürüttüğü iğrenç savaşta sizden talep ettiği suç ortaklığını reddedin! Faşist devletin şovenist ve ırkçı propagandasına karşı gereken cevabı, sınıf kardeşliğinizi göstererek, verin! Sizler, geçmişte olduğu gibi bugün de eli ezilen ulustan insanların kanına bulaşmış bir ulusun emekçileri olarak kendi özgürlüğünüze, ancak ve ancak Kürt ulusunun özgürlük mücadelesine destek vererek; faşist Türk devletinin yerlebir edilmesi mücadelesine katılarak kavuşabilirsiniz! Kürtlerin ezilmesi temelinde özgürlük mümkün değildir! Kürtleri ezen devlet, seni de ezmektedir! Seni ezen, seni sömüren devlet, senin devletin değildir! Ermeni ulusuna soykırım uygulayan, Kürt ulusunu ezen, ona karşı baskı ve katliamları had safhaya vardıran, Türk olmayanların ezilip horlanması üzerine kurulu bir vatan, senin vatanın değildir; bu vatan işçilerin, emekçilerin vatanı değildir! Emperyalizmin uşağı olan faşist hakim sınıfların bu vatanına ihanet, kendi özgür vatanına katılmak için önşarttır! **Özgür vatanı yaratma mücadelesine katılın, devrim savaşını yükseltin! Görev budur!**

Kürt ulusundan emekçiler...

Size karşı azgınca saldıran faşist Türk devleti aynı zamanda Türk ve diğer milliyetlerden emekçilere de saldıran, emperyalizmle işbirliği içinde emekçileri iliğine, kemiğine kadar sömüren, zulmeden faşist bir devlettir. Ortak düşmanınız olan bu faşist devlete karşı mücadelede Türk ve diğer milliyetlerden sınıf kardeşlerinizle birlikte ortak mücadeleye atılın! Başarının ve zaferin tek yolu budur! Halkların kardeşliği için de tek yol devrimdir! **Çıkar yol milliyetçilikte değil, proleter enternasyonalizmindedir!**

• • • •

Çeşitli ulus ve milliyetlerden
kadın ve erkek işçiler, emekçiler...

Biz Bolşevikler olarak, PKK önderliğinde gelişen Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin haklı, demokratik özünün destekçisiyiz! Ancak bizim desteğimiz, bu mücadelenin olumsuz yanlarını ortaya koyma ve eleştirme doğru tavrımızdan da bağımsız değildir.

Biz Bolşevikler olarak diyoruz ki;

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de süren bugünkü kirli savaşı boyutlandıran ve vahşice Kürt halkına katliamlar uygulayan, yakan, yıkan, bombalayan, katleden; Türk-Kürt emekçilerini birbirine düşürmeye çalışan, halklar arasına düşmanlık tohumları serperek onları birbirlerine kırdıran faşist Türk devleti yıkılmalı, yerine işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğü kurulmalıdır!

Türk, Kürt ve tüm milliyetlerden emekçilerin sınıfsal kurtuluşu ile Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu etle tırnak gibidir, içiçedir! Bunların ikisinin de gerçekleşmesi için tek şart, faşist devletin devrimle yıkılmasıdır!

Bunun için örgütlenelim, bunun için savaşalım!

Bunun için BOLŞEVİK PARTİ'de birleşelim!

Hakim sınıfları boğacak fırtına, bütün milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçi yığınların ve tüm ezilenlerin ortak mücadelesi ile olacaktır! Bu fırtınayı yaratmak elimizdedir! İLERİ!

29 Eylül 1994

Bolşevik Parti

ler verilmesine karşın PKK önderliğindeki mücadele sürüyor. Bu mücadele sürecinde PKK'nın kayıplar vermesi doğaldır. Ancak PKK, geniş Kürt kesimlerinin de desteği ile açılan gedikleri kapamakta ve kayıpların yerini doldurabilmektedir. Bu yönüyle devletin "PKK'yı ortadan kaldırdık, kaldıracağız!" sözleri en iyi ihtimalle Kürt ulusuna karşı yürüttüğü özel savaşta bir psikolojik saldırı aracı olarak işlev görüyor ama bundan öteye de gerçekleri yansıtmıyor.

Faşist TC, Kuzey Kürdistan'da kuralsız ve iğrenç bir savaşı sürdürmekte ve ama sonuç alamamaktadır. Devletin istediği anlamda bir sonucu alamayacağı, Kürt ulusunun haklı başkaldırısını bütünüyle ortadan kaldıramayacağı da açıktır.

Devletin, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini boğma çabası sadece Kürdistan dağlarında gerilla katletmek ya da Kürt köylüsü üzerinde zulüm uygulamakla sınırlı kalmıyor. O, bu haklı mücadelenin safında yeralan, ya da "ya devletten yana, ya da PKK'dan yana" ikileminde "devletten yana tavır takınmayan" kesimlere de elinden geldiğince saldırıyor. Bunun örneklerinden birisi DEP milletvekillerinin meclis kapısında apar-topar tutuklanıp cezaevine konmaları sonrası düzenlenen mahkemelerde görülüyor. Meclis içinde "ehlileştirerek" teslim almak istediği ve DEP'lilerin devletin bu tavrına karşı hiç de devletin hoşuna gitmeyen bir tavırla karşılık vermesi, DEP'in, dolayısıyla da Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin kullandığı bu kulvarın

Onlar şimdi yükselen değer...

70'li yıllarda Türk burjuva politik hayatında dört büyük isim sayılırdı... Dört "namlı" yiğit... Biri, beyaz kıratın süvarisi, **Çoban Sülü**, cennetin anahtarıyla **Erbakan Hoca**, bir diğeri Altayların vahşi ve de yahşi(!) çocuğu **Albay Türkeş** ve **Karaoğlan Ecevit**!

Bunlardan ilki, bildiğiniz üzere darbede şapkasını alıp gittikten ve de böyyük "demogırasi" muharebesinden sonra "Baba" olarak döndüğü politika sahasında, en böyyük rakibi olan çömezinin öte dünyaya avdet eylemesinden sonra boşalan yeri "mecburen" doldurmuştu... Aslında kendisi için birşey istemiyordu ama, memleket vazifesi herşeyin üstünde gelirdi ve de vazifeden kaçılmazdı. Ayrıca yerini millete bir "ana" kazandırarak gidiyordu, gözü de arkada kalmayacaktı! Baba, burjuvazinin vefakar ve de cefakar bir süvarisi olarak, devletin bekaası için düşürüldüğü attan yine kaldırılarak yükselen değerler sınıfına katılıp, en yüksek makama çıkarılıyordu, **O iyi yükselen bir değerdi!..**

Mahşerin diğer atlısı Erbakan hoca, 12 Eylül öncesinde yaptığı kısa dönem hükümet ortaklıkları sırasında attığı temellerin çetelesi tutulamadığı için Guinnes Rekorlar kitabına giremediğinden teselliyi 12 Eylül sonrasında kurduğu ve son günlerde % 20'lerin üzerinde bir rakamı yakalayan Refah Partisi sayesinde bulmuştu. Biraz din, iman; biraz mankenli vitrin ve biraz da adil düzen lafları sayesinde onun da yıldızı parlatılmıştı. Eeee, ne de olsa O da mahşerin bir atlısıydı ve din iman salatalı politika sofrasında ondan daha iyi bu işi beceren çıkmamıştı... Sırası geldiğinde Allah ona da "Yürü ya kulum!" demiş, ABD ile de arayı düzeltmişti. O da Allah'ın izniyle bu çilekeş yollarda adil düzen için yürüyordu... Ah bir de Mercümek olayı gibi olaylar olmasaydı ne de güzel milleti inandıracaktı... Ama herşeye karşın o şimdi "yükselen değer!"

Mahşerin üçüncü atlısı Türkeş'ti... Kımız içer, devrimcilerin ölüm emrini verir ve devleti komünistlere karşı korumaları için tosuncuklar besler, toplu katliamlar yaptırırdı. 12 Eylül sonrasında bir dönem yargılandıysada bağımsız Türk adaletine olan inancından birşey yitirmedi ve hakimlere "Eeee, yeter ama hadi beraat verin de tosuncuklarımın yanına döneyim!" diyerek dışarıya avdet eyledi. Fakat bu kez Albay Türkeş'i ve kuzucuklarını devleti bölmeye çalışan "Ermeni uşağı, dış mihrak destekli, bölücü ve yıkıcılar, PKK'lılar" bekliyordu. Başbuğ, Kayseri'nin Tekir yaylasında kurduğu otağında aldığı kararla polis timi, özel tim, ve bilumum devlet timlerine kuzucuklarını yerleştirerek "vatan, millet" adına Kürdistan dağlarına yollamaya başladı. Bu sefer ülküdaşlar, resmi giysiliydi. Ayrıca bu kez para pul ve harcırah da veriliyordu. Ne

devlet açısından kapatılmasını gündeme getirdi. DEP'in kapatılarak, milletvekillerin dokunulmazlıklarının kaldırılmaları ve "idam" cezası istemi ile yargılanmaları; "insanların hür iradeleri ile temsilcilerini seçmesi" ilkesinin nasıl ve hangi koşullarda geçerli olduğunun açık bir örneği olurken, "demokratik" sistemin ve TC'nin burjuva hukukunun ne denli kendi "ilkelerine bağlı" olduğunun da göstergesidir!

Anda, faşist Türk devleti açısından, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin ya da Kürt söylemi ile ortaya çıkacak herhangi bir partinin parlamentoda sınırlı koşullar altında dahi kendini ifade etmeye çalışması ancak bir tek şartla; tümüyle TC'nin denetimi ve sınırları içinde hareket etmekle mümkündür. Bugünkü koşullarda; bu, mücadelenin öncü örgütü PKK'ye açıkça tavır takınmayan ya da bu mücadeleyi dolaylı olarak destekleyen legal parti ya da partilerin parlamentoda –taktik olarak bazı dönemlerde gözboyamak amacıyla ve geçici verilebilecek "izin"leri dışlamamak kaydıyla– dışlanacağı anlamını taşır.

Ancak Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine devlet tarafından yöneltilen bu saldırıda bir başka yön daha vardır. O da, devletin yaratmak istediği kendi(!) Kürt partisi ile hareketi boğma çabasıdır. Bugüne kadar bu politikaya uygun yetkinlikte bir kadrolaşma sağlanamamıştır. Temel gücünü devletin elinin altındaki korucuların oluşturacağı doğrudan devlet destekli bir parti kurulamamıştır ama, işbirlikçi burjuva kimi çevreler bu kulvarı kullanmak ve "görevi" üzerlenmek için kolları sıvamıştır.

Reformist işbirlikçi-burjuva milliyetçiliği, varolan mücadelenin kazanımlarından yararlanmak amacıyla partileşmenin adımını atmaktadır. Kemal Burkay takımının kuracağı partinin, daha iyisi bulunmadığı koşullarda devlet tarafından reddedilmeyeceği; bunun üzerinden silahlı PKK hareketinin boğulması, bazı hak kırıntıları ile Kürt sonununun çözümünün sağlanması(!) devlet açısından düşünülebilecek olasılıklardır.

Legal planda, geçmişte DEP içinde de süren iki ayrı reformist akımın çatışması gelinen noktada ayrı legal partilerde sürecek. Bu çizgilerden birisi tüm saldırılara rağmen devlete karşı, diğeri ise devletin çizdiği sınırlar çerçevesinde ve kimi reform talepleri için mücadele edecek. En azından şu aşamada olgular böyle. Süreç içinde bu olguların nereye evrimleneceği, PKK önderliğindeki Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin izlediği politikanın hangi noktada ve ne zaman devleti "siyasi çözüm"e çekeceği ve bu çizgide ne denli ısrarlı olacağı sorunu ile ilintilidir. Yine bu yönelim PKK'nın son günlerde üzerinde durduğu "Ulusal Kongre-Ulusal Meclis" tartışmalarının sonucu ile de bağıntılı olarak değişim gösterebilir.

Legal partileşme konusunda bir diğer yan,

---

karşılığında? Gidip yakıp, yıkacaklar, kelle getireceklerdi... Canım, ölenin PKK'lı olması da şart değildi. Her ne kadar mevzuat böyle ise de Kürt herhangi birisini öldürmek yetiyordu, PKK'lı değilse destekçisidir; ne olacak?!! İşte bu ahval ve şerait içinde Türkeş'de yükselen değerlere katılıverdi... Zaten politikada eski bir kurt olarak onun tecrübelerinden yararlanmamak en büyük aptallık değil miydi?! Türk dünyasının kurulacağını yıllar öncesinden bilmekle kehanetin en büyüğünü yapan böylesi bir zatın yıldızı elbetteki parlayacaktı. Parlasındı, onun da yıldızı; gün gelir belki 3. MC'nin ortağı olmasa da destekçisi, o da olmasa bir sonraki seçimlerde iktidar bile olabilirdi! O'da bir "yükselen değer" olmalıydı! Oldu da! O artık, at üstünde bir Oğuz savaşçısı kadar mutlu!!

"Yükselen değerler" içinde birisi var ki, breh, breh!!! Neler söylenmedi onun için, neler yazılmadı?!! Ak günlerin müjdecisi, Kıbrıs fatihi, güvercinci, eski başbakan, kedi besleyicisi, mavi gömlekli, kasketli, Karaoğlan, Rahşan'ın kocası, gazeteci, 12 Eylül sonrasının inatçı sosyal demokratı, pardon demokratik solu, ORAN sitesinin gülü, yalnız adam, şair, aile partisinin başkanı, "dürüst adam", sigara tiryakisi... Daha neler, neler... Dün onun hakkında söylenenlerle bugün söylenenler biraz farklı ama Ecevit aynı Ecevit... Dün olduğu gibi bugün de mavi gömlek giyiyor, aynı kasketi takıyor! Dün olduğu gibi bugün de demokratik sol kılıfı altında faşistlik yapıyor. Eskiden Ecevit'e ve CHP'ye faşist denildiğinde ne kadar da kızarlardı bazıları. Demek ki, bir kişinin faşistliğinin ispatı için illa o kişiye Türkeş'in "faşist" demesi gerekiyormuş. Malumunuz geçenlerde, Türkeş, en büyük rakibi Ecevit'e aynen böyle dedi! Dün olduğu gibi bugün de Ecevit yine sigara içiyor ve milliyetçilik yapıyor. Dün olduğu gibi bugün de Ecevit yine vatanın ve milletin bölünmezliğinden dem vuruyor... Dün olduğu gibi bugün de Ecevit yine şiir yazıyor... Ve dün olduğu gibi bugün de Ecevit "umut" olarak tezgahta yerini alıyor, yerseniz! Uzun yıllar kaldığı yalnızlıktan efendilerinin inayeti ve kendisinin biraz derdini aşikarane ifade etmesiyle "umut" tacirliğine başlayarak efradını birer birer olmuş armut misali toplayan Ecokeş de artık %12'leri geride bırakan oy oranı ile burjuva efendilerin sol beki... Ve o bir yükselen değer!

Eveeet... Bu yükselen değerlerin, aralarında, tüm burjuvaların değerlerini korumak konusunda hemfikir olduklarını söylemek sanırız abesle iştigal olur. Onlar ki, ısıtılıp ısıtılıp halkın önüne sırayla sürülen temcit pilavı gibi bayat ve bir o kadar da değersizler! Onlar lafları ister, adil düzen, ister böyyük Türkiye, ister akgünler ya da vatan millet edebiyatı olsun, istedikleri kadar kitlelere hoş görünmeye çalışırlarsa çalışsınlar, yaşadıkları, yaşattıkları bu düzen böyle pislikler ürettikçe, gerçek yüzleri her zaman açığa çıkacak, parlatılan yıldızlar zamanla birer birer paslanacak, ve yerine başkalarının yıldızları parlatılacak, başkaları yükselen değer olacak...

Bu taa ki, emekçilerin, bu değersizlere, haketmedikleri değeri esirgemelerine, bu değersizlerin savundukları düzeni yıkmalarına ve yerine gerçekten değerli bir düzeni, kendi düzenlerini kurmalarına dek devam edecek!.. Yeter ki, emekçiler, kendi gerçek değerlerinin farkına varsınlar... Yeter ki, özgürlülüğün zorunluluğuna inansınlar! Yeter ki, kendileri aç yaşarken, asalakların kendilerinin ürettikleri değerlerle safahat sürdüklerini görsünler!

İşte o zaman seyreyleyin o "parlak yıldızları"!

Kuzey Kıbrıs, sömürgellkten "kurtuluyor"! TC'nin artık bir de "Kuzey Kıbrıs" isimli bir şehri (mi) var?!!

"Yeni dünya düzeni"nde Kıbrıs'a ilişkin "çözüm" bulunamadı!

EMPERYALİSTLERİN yıllardan beri bir "çözüm" bulmak için üzerinde yoğunlaştıkları Kıbrıs sorunu, yeni bir takım gelişmelerle, ilginç görünümler kazanmaktadır... Kıbrıs'ın kuzeyinin faşist Türk ordusu tarafından işgalinin 20. yıldönümüne rastlayan Temmuz ayı başlarında, "KKTC Cumhurbaşkanı" sıfatıyla sömürge valiliği icraatini sürdürmekte olan Denktaş'ın TC'ye resmen ilhak olmak için başvuruda bulunduğu haberleri basında yer aldı.

Basında *"Türkiye ile KKTC arasında 'özerklik anlaşması' yapılması"* formülasyonuyla yer alan bu ilhak başvurusu, ilkönce Kıbrıs fatihi Ecevit tarafından değerlendirildi ve o, *"Türk hükümetinin bu konuyu süratle değerlendirmesi gerektiği"* talebini öne sürdü.

Denktaş'ın ***"KKTC'nin Türkiye'ye ilhak formülü"*** *(Nur Batur isimli köşe yazarının makalesinde kullandığı başlık; Milliyet, 04.07.94)*, görünürde Avrupa Birliği'nin Ocak 1995'de, Kıbrıs Rum kesimini "temsil" eden Kıbrıs Cumhuriyeti'ni üyeliğe alması planlarına karşı ortaya konulan bir formüldür.

Denktaş, Kıbrıs Rum kesiminin Avrupa Birliği'ne üye olması halinde, bunun Yunanistan'ın Güney Kıbrıs'la bütünleşmesi ve KKTC'nin de tamamen izole olacağı anlamına geleceğini söylemektedir. Denktaş'ın dile getirdiği "ilhak" formülü, güya böyle bir gelişmenin önlenmesi için ortaya atılmıştır...

Ecevit'in hemen desteklediği bu formül, bazı tartışmalara yolaçmış olsa da, faşist Türk hakim sınıflarınca onca büyük itirazlarla karşılanmadı. En çekingen tavır takınanlar da, bunun diğer emperyalist ülkelere nasıl anlatılabileceği konusunda sorunları olduğunu belirtiyorlardı.

Fakat daha sonra hepsinin de temsilcileri, işgalin 2 yıldönümü kutlamalarında, Kuzey Kıbrıs'ta boy gösterisi yapmaktan kendilerini alamadılar...

Bundan sonra TC'nin çok sallantılı bugünkü koalisyon hükümetinde bakan değişiklikleri gündeme geldi. Bu değişikliklerden biri de Dışişleri Bakanlığı'nda gerçekleştirildi ve Mümtaz Soysal adlı aslan bir sosyal-demokrat daha çıkartıldı sahneye.

Bilinmesinde yarar vardır: Mümtaz Soysal profesörlük ve köşe yazarlığı mesleklerinin yanında, kukla "KKTC"nin anayasasının yazarı ve sömürge valisi Denktaş'ın başdanışmanı idi.

Mümtaz Soysal aynı Ecevit gibi, Denktaş'ın "ilhak" formülünü destekliyor ve bu durum Ankara'nın Kuzey Kıbrıs bağlamında dışa dönük, çözümün federasyon ile olacağı şeklindeki resmi politikasında biraz rahatsızlık(!) yaratıyordu.

Ağustos ayının son haftasında, Denktaş, Kuzey Kıbrıs'ta gelecek yıl yapılacak olan cumhurbaşkanlığı seçimlerinde tekrar adaylığını koymayacağını açıkladı!

"Bu arada Birleşmiş Milletler, tarafları yeniden masaya oturtmaya çalışırken, KKTC Meclisi olağanüstü bir oturum yaparak son gelişmeleri ele aldı. Bu oturumda konuşan Denktaş, Rum tarafının Avrupa Birliği'ne girmesi halinde, KKTC'nin de Türkiye ile birleşmesi gerektiğini savundu." (NOKTA,

oluşturulacak Yeni Demokratik Dönüşüm Partisi'nin (YDDP), PKK'nin ve PKK'ye destek veren geniş kesimler üzerinde yapacağı etkiye bağlı olarak bu iki kesimin uzun vadede çatışmasının gündeme gelebileceğidir, böylesi bir durum aslında hiç de şaşırtıcı olmayacaktır. Milliyetçi politikaların izledikleri hattın doğal sonucu ve geleceği nokta burasıdır. Güney Kürdistan'daki klikler savaşı bunun için iyi bir örnektir. Böylesi bir çatışma ortamı burjuvaziye, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin kazanımlarına karşı yeni saldırılar için açıktan koz vermek anlamına gelecektir.

Bir kez daha belirtmek gerekir ki; Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşta, Türk hakim sınıflarının her türlü saldırısına karşı, ihanetçi işbirlikçi kesimlere karşı, azdırılmaya çalışılan şovenizme ve ırkçılığa karşı çeşitli ulus ve milliyetlerden emekçiler, birlikte mücadelenin önünü açmak ve mücadeleyi yükseltmek yükümlülüğüne sahiptirler. Bu yapılmadığı sürece zafer olanaksızdır. Faşist Türk devletinin yakma-yıkma politikasına, katliamcı ve inkarcı politikasına karşı, özellikle Türk ulusundan işçiler ve emekçiler seslerini çok daha gür yükseltmeli ve Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine yönelen saldırıyı kendisine karşı yönelen saldırı olarak görüp mücadele etmelidir.

Çünkü, Türk emekçilerinin özgürleşmesi için Kürt ulusunu ezen ve baskı altında tutan kendi hakim sınıflarının devletinin yıkılması gerekmektedir.

Özgürlüğün tek yolu, bunu yaratacak olan DEVRİMDİR, SOSYALİZMDİR!

▼▼▼

Emperyalist güçlerin genelde Kürt sorununa ilişkin görüşleri, içinden geçtiğimiz süreçte çeşitli kamplaşmaların netleşmesini de beraberinde getiriyor. Özellikle Güney Kürdistan'daki mevcut durumun devamı, hatta varolan Kürt özerk bölgesinin bağımsızlığı temelinde devamından yana tavır takınan ABD emperyalistlerinin "bağımsız Kürt devletine" oynama yaklaşımına karşı, gerek Kürt ulusunun diğer parçalarında hükümran olan devletler, gerekse de Avrupalı emperyalist güçler, böylesi bir tavıra karşı mevcut statükodan yana tavır koymaktadırlar.

Bu politikanın çeşitli yansımaları görülmektedir. En önemlisi Türkiye, Suriye ve İran'ın dönem dönem yaptığı ve Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi-

28 Ağustos - 03 Eylül 1994)

Ve tüm gelişmelerden sonra, 28 Ağustos tarihinde, "KKTC Ulusal Meclisi"nin –boyalı basının "tarihi" olarak adlandırdığı– bir karar aldığı açıklandı.

Buna göre; "KKTC Ulusal Meclisi", Kıbrıs Türk toplumunun egemenlik hakkına kayıtsız şartsız sahip olduğunu; Birleşmiş Milletler denetimindeki görüşmelerin ve pazarlıkların devamında yarar görülmediğini ve "KKTC"nin TC ile entegrasyon yönünde daha sıkı ekonomik, askeri ve siyasal bağlar kurmasını karar altına almaktadır!

Böylece top TC'ye atılmış oluyordu! Temmuz ayı başında Ecevit'in hükümetten acilen tavır takınmasını talep ettiği şey, bir anlamda "emrivaki" yapılarak TC'nin önüne sürülmüş oldu...

"KKTC Ulusal Meclisi"nin aldığı karara ilişkin TC'nin Dışişleri Bakanlığı yoluyla yaptığı resmi açıklaması, ya da Savunma Bakanlığı'nın yaptığı açıklamalar hiç de gecikmedi. 31 Ağustos tarihli günlük gazetelerde, faşist TC'nin *"KKTC ile bütünleşme yönünde adımlar atmaktan kaçınmayacağı"*nı vurguladığı yer aldı!

Dışişleri Bakanlığı diplomatik:

"KKTC'nin bütün iyi niyetli yaklaşımlarına rağmen, Kıbrıs sorunu karşı tarafın eşitlik anlayışıyla bağdaşmayan tek yanlı girişimleri yüzünden çözümsüzlüğe mahkum edilirse, Kıbrıs Türk halkını bu durumun sakıncalı etkilerine maruz bırakmayacak önlemleri kararlılıkla almak Türkiye Cumhuriyeti için kaçınılmaz ve şerefli bir görev olacaktır." (Hürriyet, 31.08.1994)

Savunma Bakanlığı sert:

"Bugün Güney Kıbrıs Yunanlılarla nasıl entegrasyona girdiyse gayet tabii ki, Kuzey Kıbrıs da Türkiye ile aynı bağı kurmak istiyor. KKTC'nin Türkiye ile beraberlik ve bütünlük bakımından aldığı kararlara yardımcı olacağız. Onları yalnız başına bırakmayacağız. ... Daha birlikte, daha beraber olmak arzusundayız." (aynı yerde)

Biri SHP'li, diğeri ise DYP'li de olsa söylenenler son çözümlemede aynı kapıya çıkmaktadır. Bu söylenenlerle birlikte TC'nin Kıbrıs siyasetinde yeni yaklaşımlar gayet açık bir şekilde ortaya çıkmıştır. Bu açıklamalara koalisyon hükümetinin başbakanı Çiller ve TC'nin babası Demirel'in de bir itirazları yoktur. Ana muhalefetin başı Mesut bey de bir itiraz getirmemişlerdir. Sonuç, TC'nin Kıbrıs'a ilişkin devlet politikasının değiştiğinin görülmesi gerekliliğidir!

Kıbrıs'ın kuzeyinin faşist Türk ordusu tarafından işgal edilmesinin üstünden 20 yıl geçmiştir. Bu 20 yıllık süreç, Kıbrıs'ın kuzeyinin Türkiye'ye, güneyinin ise Yunanistan'a daha güçlü bir şekilde bağlanmasını beraberinde getirmiştir. Bu durum, pratikte "federasyon" talebinin artık önemini yitirmesinin de nedenidir...

Bugün olanlar, pratikte var olan durumun ***resmiyete*** dönüşmesinden başka bir anlama gelmemektedir.

Bu gelişme karşısında, Birleşmiş Milletlerce temsil edilen büyük emperyalist güçlerden pek öyle kayda değer itirazlar gelmemiştir. Fakat Birleşmiş Milletler'in Kıbrıs'dan sorumlu görevlileri iki toplum arasında görüşmelerin yeniden başlaması için uğraşlarını sürdürmektedirler.

Faşist TC, sömürgesinden gelen ilhak talebini ciddiye almışa benzemektedir. Eylül ayı sonlarında, TC ile KKTC arasında imzalanan yeni bir protokolla, en azından şimdilik "ekonomik entegrasyon" yolunda önemli bir adım atılmış olmaktadır...

"Yeni dünya düzeni" adı verilen emperyalist barbarlık sistemi, Kıbrıs örneğinde görüldüğü gibi yeni açmazlarla karşı karşıyadır. Filistin ve İsrail arasındaki "barış", nasıl bir barış ise ve sağlanan bu "barış"ın ne anlamda bir "başarı" olduğu belli ise; Kıbrıs'taki "başarısızlık" da bu kadardır!!!

Dünya halklarının, emekçi halk yığınlarının ve uluslararası proletaryanın bu masallara kanmadıkları bir bilinç düzeyine ulaşabilmeleri için durmadan-yorulmadan mücadele ederek ilerlemek zorundayız. Bu yapılmazsa, hergün kendini yenileyerek ortaya koyan emperyalist sistemin insanlığı barbarlığa sürüklemesinin önünü almak çok zor olacaktır.

Devrim için Marksist-Leninist bilimle silahlanalım, Bolşevizmin kızıl bayrağını daha da yükseklere kaldıralım!

Başka bir ulusu ezen ulusun özgür olamayacağı bilincini, işçi sınıfına taşıyalım! Özgür olmanın yolunun devrimden geçtiğini bıkmadan-usanmadan tekrarlayalım! Ve hep birlikte haykıralım:

Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!

Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

Ya barbarlık, ya SOSYALİZM!

7 Ekim 1994

nin boğulmasının temel tartışma konusu olduğu su götürmez olan toplantılara artık(!) Irak da katılmaktadır. Irak'ın toplantılara katılmasının faşist TC açısından önemi, petrol boru hattında bulunan petrol olduğu kadar, daha da önemlisi Kürt politikasındaki birlikteliğin sağlanması, Irak'ın toprak bütünlüğünün korunarak Güney Kürdistan'da "bağımsız" bir devletin önlenmesidir. Nitekim geçtiğimiz ay içerisinde, "Kürt devletinin anayasa" yazdırdığına dair faşist Türk basınında yaygaranın basılması ve buna yönelik faşist devlet yetkililerinin beyanatları, "Kürt oyununun bozulması" olarak nitelendiriliyordu.

Irak'ın ABD'ye karşı Rus ve Avrupalı emperyalistlerle ilişkilerin geliştirilmesine ağırlık vermesi ve ambargonun kıskacında kendisine bir çıkış yolu aramak için bu güçlere yaslanması, ABD'nin Kürt kozunun daha aktif oynamasını beraberinde getiriyor. Elbette Avrupalı emperyalist güçler Kürt sorununa ilişkin tavırlarını Irak politikası ile sınırlı tutmuyorlar. Onlar diğer yandan Türkiye ile de ortak politikalar geliştererek Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin bastırılmasında epeyce çaba sarfediyorlar. Bunun diplomatik açıdan örnekleri, geçtiğimiz süreçte, Türkiye, İngiltere, Fransa ve Almanya'nın resmi toplantılarda sorunun tartışılmasında gösterdi.

Yine, Avrupa ülkelerinde, özellikle de Almanya ve Fransa'da PKK'ya ve PKK destekçisi çeşitli Kürt kurum ve kuruluşlarına yönelik saldırılar bu politikanın Avrupa sahasındaki örneklerindendir.

Önümüzdeki süreç, emperyalizmin, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişme seyrine göre, tavrını çeşitli metodlarla ve daha açık ortaya koyacağı ve Ortadoğu'da Kürdistan bağlantılı bir emperyalist dalaşın daha ileri boyutlarda yaşanmasını beraberinde getireceği bir süreç olacaktır.

Şu nokta gözardı edilmemelidir; emperyalizme karşı mücadele edilmeden, gerçek bağımsızlık kazanılamaz. Emperyalizmin onayı ve güdümü ile kurulan "bağımsız" devletlerin gerçekte isimlerinden başka bağımsız yanları yoktur.

Bunun için ezilen ve sömürülen; baskı altında tutulan ulusların, gerçek kurtuluş için emperyalizme karşı tutarlı bir mücadeleyi örgütlemeleri zorunludur.

Bu olmaksızın zafer kazanılmaz!

Şahinlik?!! Nereye kadar?

Faşist TC'nin son aylarda izlediği dış politikasına da kabaca gözattığımızda bir dizi noktada burjuva medyanın "şahinlik" olarak adlandırdığı bir politika görüyoruz. Burjuvazi iç politikada olduğu gibi dış politikada da "yeni yönelimler", "yeni politikalar" peşinde koşuyor.

Koalisyon hükümetinin yıpranması karşısında gündeme getirilen koalisyon ortağı partilerin bakanlarını değiştirmesi operasyonu ile Hikmet Çetin'in Dışişlerinden alınarak Mümtaz Soysal'ın bu makama oturtulması ertesinde Türk dış politikasında belirgin bazı konulara ilişkin söylem bazında da olsa "değişikliklerin", burjuva köşeyazarlarının tabiri ile bir "üslup farklılığının" yaşandığını tespit etmek gerekiyor.

Burjuvazinin dış politikaya ilişkin yöneliminin esasını; gerek ekonomik, gerekse de siyasi platformda, yıllardır önemli ölçüde çömezliğini yaptığı ABD'nin etki alanından belli alanlarda uzaklaşma; buna bağlı olarak Batı Avrupalı emperyalistlerin, özellikle de Alman emperyalizminin etki alanına kayma eğilimi göstermesi oluşturuyor. Şu aşamada bu eğilim kendisini açıkça ortaya koymuyorsa da; kıyısından, köşesinden; emperyalist kamptaki güçler dengesindeki değişime paralel olarak, burjuva köşe yazarlarının eğilimleri dışavurmaları bunun ipuçlarını oluşturuyor.

Bunun dışında bazı olguları da hatırlamakta yarar var:

► Kürt sorununa bağlı olarak, ABD emperyalistleri ile ilişkilerde bir "tıkanma" yaşanmaktadır. Bu tıkanma bir yanıyla, ABD'nin Irak politikası ile de doğrudan ilintili. Elbette Irak'a ilişkin TC'nin de özellikle son dönemlerde açmaya çalıştığı bir politik hattı var.

Ortadoğu sahnesinde ABD, Körfez krizi ile yarım kalan hesabı tamamlamak ve alternatifini bulduğu noktada Saddam'ı safdışı etme politikasının bir devamı olarak mevcut krizi ve Irak'a yönelik gerek BM politikalarını ve gerekse de ambargoyu sık sık gündeme getirmektedir. Bu arada Kürt kozunu da elinde bulunduran, özellikle Güney Kürdistan'daki yönetimi doğrudan destekleyerek "bağımsız" Kürt devletine onay veren ABD'nin politikası ile TC'nin Kürt politikası, dolayısıyla Irak politikası çatışmaktadır. Faşist Türk devletinin Irak'la sorunlarını aşma yönündeki talepleri ve çabaları da ABD tarafından yer yer sert tavırlarla karşılandı. Şu anda her iki tarafın da Irak ve Kürt sorunu konusunda farklı tavırları, çok olağanüstü bir durum olmazsa önümüzdeki süreçte derinleşme eğilimleri gösterebilecektir. Bu noktada Türk hakim sınıfları içinde hangi emperyalist gücün peşine takılma konusunda klikleşme ve bu klikleşmenin kendi arasındaki mücadelesi de süreç içinde kendisini daha açık olarak hissettirecektir.

► Faşist Türk devletinin son dönemlerdeki "şahin" politikasının bir diğer örneğini; ABD'nin önerdiği ve "uluslararası ünlü kişilerden oluşan bir heyet"in incelemelerde bulunması amacıyla Türkiye'ye gönderilmesi talebinin Türk dışişleri tarafından reddedilmesi oluşturuyor. Türk dışişleri ayrıca geçtiğimiz günlerde, AGİK'e bağlı bir heyetin 'Güneydoğu'da ve cezaevlerinde incelemeler yapması" isteğini de reddetti.

Tutsak aileleri... TC'nin zindanlardaki saldırılarını protesto ediyorlar!...

► Geçtiğimiz süreçte Türk dışişleri, "şahin" tavırlarını ABD'nin Kafkas politikası ile bağıntı içinde de sürdürdü. Azerbaycan petrol antlaşmasının imzalanması sürecinde ABD, İngiliz, Fransız, vd. bir dizi emperyalist petrol tekeli arasında kendi taşeronluk payını alarak bunu "büyük politik başarı" olarak lanse eden Türk devleti, petrol antlaşmasının Rusya tarafından kabul edilmemesi ve Azerbaycan petrolünün hangi güzergahta taşınacağı konusunda açıklığın sağlanamaması noktalarından rahatsızlık duymaktadır. Ancak en büyük rahatsızlık, ABD-Rusya ilişkilerinde görülen "nispi" yumuşama ve "etki alanları" ve "arka bahçeler" konusunda her iki gücün politikalarında görülen uzlaşma noktasında duyulmaktadır. Bu konuda faşist Türk devleti, ABD'nin taşeronluğundan umduğunu bulamaz bir tavır içindedir ve ABD'nin gerek Kafkaslar politikasından (ki bu noktada ABD'nin petrol hattı konusunda kesinleşmemiş bir konumda bulunması ve açık tavır takınmamasının önemli rolü var), gerekse de Bosna politikasından (bu konuda da özellikle silah ambargosunun resmen kaldırılmamış olması önemli rol oynamaktadır) hoşnut değildir. Kafkasya konusunda Mümtaz Soysal'ın *"Kafkasya'yı Ruslara sattınız"* şeklindeki demeci ABD'ye sert bir eleştiridir. *(Bkz. 4 Ekim 1994, Milliyet)*

► Yine Kıbrıs konusunda Türk devleti –ve 'KKTC' yönetimi– tarafından dönem dönem ileri sürülen "sert" kararlar, "özerklik antlaşması" vb. gibi politikalar, bu alanda da Türk devletinin batılı emperyalist güçler karşısında izlenen "şahin" politikanın bir örnek uzantısıdır.

Tüm bu ve benzeri veriler ama gerçekten TC'nin "şahin" olduğunu mu gösteriyor? Gerçekte izlenen politikanın temelinde yatan ne? Türkiye, emperyalizmden bağımsız bir dış politikaya mı yöneliyor?

Bu sorulara verilecek tek yanıt, TC her ne kadar söylemde "şahin" gibi görünse de emperyalizmden bağımsız bir politikayı izleyemeyeceğidir. Emperyalistlerle arasında çıkan çeşitli sorunlarda takınılan "uzlaşmaz" tavırların(!) temelinde yatan şey Bolşevik

Yakılıyorlar!... Faşist TC devleti, Kuzey Kürdistan"da yürüttüğü iğrenç savaşta kural tanımıyor... Hedefler arasında ormanlar da var!

Parti Merkez Komitesi'nin 5. Kongre'ye sunduğu Siyasi Raporda'da belirtildiği gibi, gerek çeşitli emperyalist güçler açısından Türkiye'nin jeo-stratejik konumu nedeniyle etki alanlarına dahil edilmesi, gerekse Türkiye'nin çeşitli emperyalist güçlerle ilişkilerinde çıkarı doğrultusunda isteyebileceği en fazlasını istemesi ve bunun için emperyalislerarası çelişkilerden yararlanmaya çalışmalarıdır. Bu konuda Rapor'da şunlar söyleniyordu:

"TC, tüm emperyalistler açısından gerek jeo-stratejik konumu (dünya petrolünün hala % 60'ını üreten Ortadoğu'ya hakimiyet konusunda Türkiye çok önemli bir yere sahip) gerek demografik verileri (Avrupa'nın "en genç" ülkesi) gerek iktisadi yapısı (emperyalizmin uzantısı olan işbirlikçi kapitalist yapı) gerek siyasi yapısı (müslüman ülkeler için açıkça "batıcı", "laik" ve görünürde olan "parlamenter demokratik" yapısı ile diğerlerinden ayrılıyor ve bir nevi "model" rolü oynuyor) ile büyük bir öneme sahip bir devlet görünümünde. Emperyalistler TC ile ilişkilerinde bir yandan onu ayakta tutma ve güçlendirme –tabii kendi hakimiyetleri altında–, diğer yandan ise fazla güçlenmesini engelleme ikili görevi ile karşı karşıyalar. Siyasetlerindeki tavırlarını belirleyen bu ikili görevin çelişmeleridir. Diğer yandan tabii çeşitli emperyalist güçlerin TC üzerinde yürüttükleri TC'ye hakim olma konusundaki dalaş da siyasetlerin belirlenmesinde önemli bir rol oynuyor. Bu bağlamda TC'ye hakimiyet konusunda öncelikle ABD ve Almanya arasında görünmeyen ve fakat bütün şiddeti ile süren bir dalaşma var. TC hakim sınıfları açısından da emperyalistlerle ilişkilerde ikili görev çıkıyor ortaya: Onlar bir yandan genel çizgi itibariyle emperyalistlerin bölgedeki çıkarlarının savunucusu olarak hareket ederken, diğer yandan bu ilişkilerde kendi "bağımsızlıklarını" ve paylarınıazami ölçüde arttırmaya çabalıyorlar. "Fiyat"larını ve "pay"larını yükseltmek için hem TC'nin objektif konumundan, hem de emperyalist güçler arasındaki çelişmelerden azami ölçüde yararlanmaya çalışıyorlar."

İşte andaki "şahin" Türk dış politikasının temelinde yatan şey budur. "Onurlu dış politika" olarak tanıtılan şey daha fazla pay kapma uğruna emperyalist efendilere biraz daha diş gösterme ve onların arasındaki çelişkilerden yararlanmak için sesini birazcık yükseltmektir. Ama tüm bunların yanında bugün ABD ve Alman emperyalizmi arasındaki tercihte –henüz netleşmemekle birlikte– TC'nin önemli ölçüde ABD emperyalizminden uzaklaşmaya, Alman emperyalizmine eğilim göstermeye başladığı bir olgudur. Konu ile ilgili burjuva basına da bu yönde görüşler yansımaktadır. Örneğin "Tarih nehrinin akışı değişiyor" başlığı altında yazdığı yazıda Milliyet Gazetesi yazarı Şükrü Elekdağ sorunu tartışırken şunları ileri sürüyor:

"... Türk-ABD ilişkilerinin bundan böyle ABD ile Rusya arasındaki stratejik ortaklığı n gölgesi altında kalacağıdır. Bu durumda –en yumuşak ifadelerle söyleyelim– bölgede Türkiye'nin güvenliği açısından önem taşıyan dengeler bozulmaya yüz tutacaktır.

Belirttiğimiz bu son nokta, Türkiye'nin, Avrupa Birliği (AB) ile gümrük birliğini gerçekleştirmesinin ve Avrupa'yla entegrasyon yolunda mesafe almasının, yaşamsal önemini ortaya koymaktadır.

Evet değerli okuyucularım. Tarih nehrinin akışı değişiyor. Türkiye, nasıl İkinci Dünya Savaşı sonunda kurulmuş olan Birleşmiş Milletler'e kurucu üye olmak girmek için demokratikleşme alanında tarihsel kararlar almışsa, bugün de aynı bilgeliği göstermelidir.

Ayrıca, Türkiye 1940'lı yılların sonunda NATO'ya üye olmak için yaptığı son derece yoğun, sistemli ve etkili çalışma ve girişimleri bugün de AB ile gümrük birliğini gerçekleştirmek için yapmalıdır.

Aksi takdirde, Türkiye, dünya siyaset sahnesinde kendini tehlikeli bir yalnızlık içinde bulacaktır." (Milliyet, 16 Ekim 1994)

Alıntıda ortaya konulan ve özellikle İkinci Dünya Savaşı sonrasına vurgu yapılan yer, Türkiye'nin ABD emperyalizminin kanatları altına girmesidir. Ancak gelinen noktada Avrupalı emperyalistlerin, isim verilmemesine karşın Avrupalı emperyalistler içinde de Alman emperyalizminin kanatları arasına girilmesi, dün ABD'ye yanaşma politikasında olduğu gibi "bilgece" bir davranış olarak nitelendiriliyor ve bu öneriliyor. Bir emperyalist güçten diğerine "bilgece" sıçrayış... İşte "onurlu" Türk dış politikası!

▼▼▼

Türk hakim sınıflarının geçtiğimiz süreç içinde üzerinde en fazla durdukları –ve en fazla rahatsız oldukları– konu Avrupa Parlamentosu'nun Türkiye aleyhinde aldığı karardı. "İnsan hakları" konusunda, özellikle DEP milletvekillerinin tutuklanması ve yargılanması öne çıkarılarak alınan ve Miguel Angel Martinez'in hazırladığı rapora dayanılarak alınan karar gereği, Türkiye ile ilişkiler askıya alındı; Avrupa ile Türkiye arasında köprü rolü oynayan Karma Parlamento Komisyonu'nun çalışmaları donduruldu. Bu durum Türk hakim sınıfları açısından oldukça sert bulunduysa da, gerek raporun sahibi Martinez, gerekse Avrupa parlamentosunda kararı alanlar, DEP, düşünce özgürlüğünün sağlanması, özellikle de Mehdi Zana ve Haluk Gerger'in hapishanede bulunmalarının yarattığı durumu ileri sürerek, aslında çıkışın "göstermelik de olsa" birtakım düzenlemelerle aşılabileceği mesajını veriyorlardı. Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki insan hakları ihlallerinin en dar biçimde karar metnine konulması bunlarla gerekçelendirilmes, Avrupalı emperyalist güçlerin Türkiye'deki insan haklarına ne denli dar baktıklarını da ortaya koymaya yetiyordu.

Gelinen noktada, Avrupa ile ilişkilerin düzene sokulmasının önünde engel olan pürüzlerin ortadan kaldırılması Türk hakim sınıflarının önündeki "görevlerdendir". Nitekim demokratikleşme paketinin çıkarılmasının koalisyonda tartışılmasının ve çıkarılmasının bir ucu da bu konuyla ilgilidir. Soysal'ın demokratikleşme paketinde diretmesinin, AB ile ilişkilerin düzenlenmesinde kendisine koz yaratması isteğinden başka birşey olmadığı açıkça ortadadır. Elbette, Avrupa'ya şirin görünmek ve ekonomik ve siyasi ilişkileri düzenlemek için çıkarılması planlanan "demokratikleşme" paketininin, ya da bir başka deyişle yapılacak makyajın ne denli rüküş olacağını tahmin etmek hiç de güç değildir!

Bir bütün olarak değerlendirildiğinde, Türk hakim sınıflarının izledikleri dış politikanın daha fazla kar uğruna ve emperyalist güçler dengesindeki değişim doğrultusunda yeni bir yönelime girdiğini tespit ediyoruz. Bu politikanın da, önceden olduğu gibi geniş emekçi yığınlarına sağlayacağı hiçbir yarar yoktur, tersine bu politika, geniş emekçi yığınlarının alınterlerinin satılması temelinde bir politikadır. Çeşitli ulus ve milliyetlerden Türkiye-Kuzey Kürdistan'lı emekçiler, faşist TC'yi yıkma mücadelesini emperyelizme karşı mücadele ile birleştirme yükümlülüğüne sahiptirler. Bu gerçek bağımsızlığın kazanılması sorununda olmazsa olmaz kurallardan birisidir. Bu bilinçle, işçiler-emekçiler; emperyalizme, faşizme ve her türden gericileği karşı, mücadelenin yükseltilmesine katılmak zorundadırlar. Gerçek özgürlük ancak mücadele ile, DEVRİM ile kazanılacaktır! Haydi devrim mücadelesine katılmaya! Haydi sömürü düzenine vurmaya!

17 Ekim 1994 ▲

Rüşvet, yolsuzluk, sahtekarlık deryasına dönüşen TC bataklığında, anlaşmazlık sonucu araya mafyanın girmesi neticesinde gün ışığına çıkan son rezalet:

Engin Civan dosyası

DLAY basına, Emlak Bankası eski genel müdürlerinden Engin Civan'ın, mafya uzantısı bir tetikçi tarafından vurularak yaralanmasından sonra yansıdı. Bir usulsüz kredi karşılığında verilen rüşvetin paylaştırılmasında problemler çıkmış, problemler anlaşmazlık halinde artık mahkemelerde değil de mafya masalarında çözülmeye başladığından araya mafya girmiş, Engin Civan, kendinden istenen parayı vermeyi kabul etmeyince –herhalde gözdağı olsun diye, yoksa mafya affetmez(!)– kurşunlanmıştır.

Engin Civan, hastahanede verdiği ilk ifadesinde, olayda hakim rolü oynamakla görevlendirilen mafya babası Dündar Kılıç'ın kendisine *"olaya hatırı sayılı bir*

"Yiyin efendiler yiyin! Bu han-ı iştiha sizin!
Doyuncaya, aksırıncaya, tıksırıncaya, patlayıncaya kadar yiyin!"

RÜŞVET VE YOLSUZLUK DEVAM EDECEK... Devrim ve Sosyalizm gelene kadar!

Türk, Kürt, Arap, Çerkez, Rum, Ermeni... ulus ve milliyetlerin işçi, emekçi, köylü ve öğrenciler! Rüşvete, yolsuzluğa, işsizliğe, açlığa ve sefalete maruz kalan tüm ezilenler!

Vergi denen soygunla bizlerden ***zorla*** alınan paranın, katmerli sömürülmemizden elde edilen paranın ***sadece ufak bir bölümü***nün kimlerin boğazına gittiği belli oldu. Son günlerde sıkça kamuoyuna yansıyan Engin Civan - Selim Edes olayı bunun bir göstergesidir.

Kamuoyuna yansıyan bu olay; binlerce rüşvetçi ve yolsuz yığını içinde, kamuoyuna yansıması artık ***önlenemeyen*** olaylardan kamuoyuna yansımak zorunda kalan bir olaydır. Bu faşist düzenin sahiplerinin gönlünde yatan, bunun asla kamuoyuna yansımamasıydı ve eğer kamuoyuna yansıması önlenebilseydi, kuşkusuz önlerlerdi. Ve eğer İSKİ, Horzum gibi olaylar da kamuoyuna yansıdıysa, sadece bu yüzdendir. Düzenin pisliği bu olaylardan ibaret değildir. Bu olaylar ne ilk, ne son olacaktır! Kaldı ki, bu son skandal da bir süre sonra unutturulacak ve her namussuzun yaptığı yanına kâr kalacaktır. Bütün göstermelik ifade alma ve duruşmalar, soruşturmayı yürüten savcının beyanı, haklı olduğumuzu pekiştirmektedir. savcının, kendisinin savcı değil, sıradan bir "memur" konumunda gördüğünü açıklaması da, hakim sınıfların bu olayları çözme amacı taşımadıkları ve asla taşımayacakları bilgisini sunmaktadır bize.

Rüşvet ve yoksulluk, bu kapitalist-faşist düzenin ayrılmaz bir parçasıdır!

Rüşvet ve yolsuzluklar, bütün kapitalist sistemlerin ürettiği ve üzerinde yaşadıkları bir gerçektir. Kapitalist sömürü zaten rüşvet ve yolsuzluk ve sömürü üzerine kuruludur, onun ayrılmaz bir parçasıdır. Ne yazık ki, birçok saf insan bazen (!!!) bu olayların kamuoyuna yansıması karşısında, bu gibi olaylar olduğunda devletin bunları yakalayıp cezalandıracağı ve cezalandırdığı umuduna, boş yere kapılmaktadır. Bu, kesinlikle yanlıştır! *"İt iti ısırmaz"* sözü, sanki tam da bunlar için söylendiği unutulmaktadır.

kişinin ricası ile el attığını" söylediğini açıklayınca, bütün basın topyekün "hatırı sayılı" kişiyi aramaya başlamıştır. Ahmet Özal üzerinde yoğunlaşan ilk kuşkular, "hatırı sayılı" kişinin, Dündar Kılıç'ın Semra Özal olduğunu açıklamasından sonra açıklığa kavuşmuş, kahraman Türk basını yeni bir "temiz toplum" kampanyası için kolları sıvamıştır.

Son bulgulara göre Bir zamanlar Özalların aile dostları olan Selim Edes bir kredi karşılığında Engin Civan'a 5 milyon dolar rüşvet vermiş, Engin Civan 5 milyon doları cebe indirdiği halde, rüşvet karşılığı sağlanması gereken krediyi sağlamamış, yani rüşvetin karşılığı olan "hizmeti" sunmamıştır! Artık arkasında "en büyük dayısı" Özal olmayan Selim Edes, nasıl kazandığı belli olan servetini önemli ölçüde yitirince, Engin Civan'dan karşılığı "görülmeyen" bu rüşvetin kurtarılması amacıyla Dündar Kılıç'ın devreye sokulması için Semra Özal'dan yardım istemiş, Semra Özal da sekreteri aracılığıyla olaya el koyması için Dündar Kılıç'tan yardım istemiş (nöbetçi iş mahkemesi sanki mübarek!), Dündar Kılıç duruma el koymuş, tarafları Kumburgaz'daki kendi yazlığında anlaşmaları için buluşturmuş, fakat para babalarının mafya babalarından daha çirkef olduklarını gördüğü için bu işten elini çekmek istemiş, buna rağmen Selim Edes'in adamları Engin Civan'ı takip edip yaralamışlardır.

Yiyorlar, yiyorlar... Rüşvet, soygun, talanda sınır yok!

Bundan sonraki gelişmeleri ve rezaletin boyutlarını ayrıntılı bir biçimde basından takip etmek mümkündür...

Osmanlı döneminde de, cumhuriyet döneminde de rüşvet, yolsuzluk, adam kayırma, sahtekarlık, Türk hakim sınıflarının ayrılmaz yol arkadaşı olmuştur. Sadece belli dönemlerde yolsuzlukların boyutu ve biçimi değişmiştir, fakat Türk hakim sınıflarının kolay yoldan, üretmeden zengin olma dürtüsünü tatmin ettiği

---

Oysa gerçekte, devletin nerdeyse tüm yönetici bürokratları ve hakim sınıf tekelleri rüşvet ve yolsuzluk cenneti üzerine oturmaktadırlar. Bunların tamamı, gırtlağına kadar rüşvet ve yolsuzluğa batmışlardır. Bunların tamamının zenginlik ve iktidar saltanatları, ezilenlerin ezilmesi ve sömürülmesi; açlığa, sefalete, işsizliğe, yoksulluğa itilmesi; faşist yasaklara, baskı, terör ve katliamlara maruz bırakılması üzerinde yükselmektedir.

Hakim sınıfların ve kendi boyalı basınlarının kendi "kirli çamaşırlarını ortaya sermeleri" bizler açısından iyidir. Ancak onları bu amaçla bunu yapmadıkları da ortadadır. Onlar, bunu yaparlarken halk yığınlarını; bu düzenin varlığı koşullarında, her rüşvet ve yolsuzluk olayı gündeme geldiğinde, rüşvet ve yolsuzluğa karşı mücadele edilebileceği ve ortadan kaldırılabileceği düşüncesi temelinde kandırmaya ve *yeniden düzene bağlamaya* çalışmaktadırlar. Halbuki, bu medya kuruluşlarının tümü de, rüşvet ve yolsuzluğun içinde yoğrulmuşlardır. Onlar, bu gerçeği de gözlerden uzak tutmak istemekte ve "temiz eller" çığırtkanlığı yapmaktadırlar.

Hakim sınıfların hükümetteki ve muhalefetteki bazı siyasi temsilcileri ise; rüşvet ve yolsuzlukların olmasının nedeni olarak, "özelleştirme"nin gerçekleştirilmemiş olması olarak göstermektedirler. Elbetteki bunlar da, halk yığınlarının dikkatlerini gerçek alanlardan saptırıp, andaki hedeflerini gerçekleştirmek için bir kaldıraç olarak kullanmak istemektedirler. Özelleştirme denen şey ise; devlet tekellerinin özel şahıs ya da özel şirketlere rüşvet karşılığı, yolsuzluklarla yok pahasına verilmesidir. Bu mudur önlem? Elbetteki hayır! *Ha devlet kapitalizmi, ha özelleştirilmiş kapitalizm: Al birini vur ötekine...*

Hakim sınıfların sahte çözüm önerileri bitmiyor: 4 Aralık 1994 ara seçimlerinin yaklaştığı şu sıralarda, her derdin sahte çözümü olarak önümüze sürdüklerini bildiğimiz *"seçim"*ler(?!!) gibi bu seçimlerde de; "bize oy verin, çözelim" sahtekarlığına başvurmaktadırlar. Rüşvet ve yolsuzluk olaylarını da, kendilerinin güvenini tazelemek üzere bir kaldıraç olarak kullanmak istemektedirler. Ezilen halk yığınlarının bu yalanlara da karnı tok olmalıdır. Cevabımız: *biz seçimimizi yaptık, devrimi ve sosyalizmi seçtik! Hepinize, topunuza hayır! "Seçim" aldatmacasıyla ne çözülecek sorunumuz, ne de size verilecek tek oyumuz var!* olmalıdır.

Umut devrimde, kurtuluş Sosyalizmde!

Kadın ve erkek işçiler, tüm ezilenler, size sesleniyoruz!

Yolsuzluğun, rüşvetin olmasını istemiyorsak; işsizliğin, ekonomik krizin, evsizliğin, susuzluğun olmasını istemiyorsak; parasız eğitim, demokratik özerk eğitim ve üniversite istiyorsak; faşizmin ve emperyalizme bağımlılığın son bulmasını istiyorsak; sınırsız örgütlenme hakkı istiyorsak; Kürt ulusunun özgürlüğünü ve ayrı devlet kurma hakkını özgürce kullanabileceği şartları ve tüm milliyetlere tam hak eşitliğini istiyorsak; kadınlar üzerindeki erkek egemen sistemin son bulmasını istiyorsak; herkese iş, herkese sağlık sigortası ve emekllik hakkı istiyorsak; kısacası demokrasi ve özgürlük istiyorsak; Demokratik Halk Devrimi ve Sosyalizm için Bolşevik Parti önderliğinde örgütlenmekten başka bir yol yoktur!

* Faşist TC devletine lanet ve ölüm!

* Beyler özgürlük ve demokrasi vermez, biz alırız zor ile!

* Yaşasın işçilerin-köylülerin silahlı devrimi!

Ekim başı 1994

Çukurova Bolşevik Parti .. Hücreleri

bu bataklık hiçbir zaman kurumamıştır. 12 Eylül cuntasının sağladığı "huzur" ortamının desteği ile iktidara gelen Özal'ın döneminde de, rüşvetin, yolsuzluğun, sahtekarlığın boyutlarının had safhaya çıktığı bir dönemdir. Özal döneminde hiçbir şey üretmeden köşeyi dönmek moda haline gelmiştir, *"köşeyi dönmek"* bu dönemin moda kavramı olmuştur.

Bu çarkın karşısında durmak isteyen, halktan toplanan vergilerin bu kadar sorumsuzca çarçur edilmesine göz yummak istemeyen bürokratlar, kısa zamanda temizlenip, bütün kamu bankalarındaki kilit noktalar Ahmet Özal'ın Amerika'dan arkadaşları olan "prensler" ile doldurulmuştur. Tabii ki her "kıyağın" bir bedeli vardır. Bu prensler, Özallara yakın çevrelere bol miktarda kredi dağıtmışlar, bu krediler karşısında rüşvetler ödenmiş, bu rüşvetlerden de herkes kendi payına düşeni almıştır. Ahmet Özal, bir televizyon ve uçak şirketi sahibi olmuş, "dikili ağacı" bulunmayan Efe Özal, Boğaz'da 7 bin dolara daire kiralamış, Florida'da malikhane satın almış, vs. vs. vs. Rüşvet payının dağıtılmasında anlaşmazlık çıkınca, araya mafya girmiş, bu sayede dönen dolapların bir kısmından kamuoyunun haberi olmuştur.

Fakat rüşvet, Özallar ile başlamamıştır, onlarla da bitmeyecektir. Şu an en dürüst(!) parti görünümünü veren Refah Partisi de diğerlerinden farklı değildir. Bosna'ya yardım amacıyla toplanan paraların kimin cebine gittiği merak konusudur, bir bankada veznedar olark çalışırken Refah çevresinden yüzlerce milyon dolar toplayan, bunların 60 milyonunu batan bankalara kaptıran Mercümek'in dosyası daha kapanmamıştır. Adil düzen palavraları ile halkın karşısına çıkan Erbakan'ın kızının düğününde bir tek kuş sütü eksikti, düğünün maliyeti onlarca milyara maloldu! Nereden geliyor bunun kaynağı?

Yine "dürüst"lüğü ve "fakir"liği ile puan toplayan Ecevit de diğerlerinden farklı değildir. Ecevit'in, prestijinin en yüksek döneminde kurduğu 78 hükümetinin iki bakanı rüşvet ve yolsuzluktan hapisi boylamıştır. Demirel'in yeğeni hayali ihracattan hüküm giymiştir. Amerika'da okuduğu dönemlerde kola içmeye parası olmayan başbakanımız Çiller, bugün Amerika'da otellere, alış-veriş merkezlerine sahiptir. Mal varlığı trilyona yakındır.

Matematikçiler, bilim adamları aylarca uğraşmışlar, Çiller'in beyan ettiği malvarlığına bu süre içerisinde meşru yollardan nasıl ulaştığına akla yatar bir açıklama getirememişlerdir! Alın size bir Türk mucizesi daha! Çiller'in malvarlığını araştırmayı öneren tasarı, sadece pislikler örtülürken bir işe yarayan "aslan" sosyal-demokratların oyları sayesinde reddedilmiştir. Bunun yerine bütün liderlerin malvarlığını araştırmayı öngören bir tasarı kabul edilmiş, Çiller bunu araştıracak komisyonun başına en yakın adamlarından birini yerleştirmiştir! Sonucun nasıl çıkacağını söylemeye bilmem gerek var mı?

Bu yazının kaleme alındığı sıralarda liderlerin mal beyanında bulundukları zarflar açılmaya başlandı. Kendi yaptıkları beyanlarda bile liderlerin sanılandan çok daha zengin oldukları görüldü. Özellikle "adil düzen" vaadeden Erbakan'ın zarfı sürprizler ile doluydu. Yaklaşık 25 yıldır siyasi arenada mücadele eden Erbakan, bakın kendi beyanına göre, bu süre içinde hangi zenginliklerin sahibi olmuş; *"Çanakkale'de 4 zeytinlik ve 1 çiftlik, İstanbul'da 2, Ankara'da 2 daire, Kazan'da 1, İzmit'te 2, Ankara'da 3 Sinop'ta 1 arsa, Sinop'ta 1 köyün hissesi, Altınoluk'ta 2 yazlık, RP genel merkez binası, 420 bin Dolar, 532 bin İsviçre Frangı, 610 bin Alman Markı, iki Mercedes, bir Opel marka araba vs. vs."*.

Acaba şimdi, "adil düzen" cengaveri Erbakan'ın hangi "ekonomik faaliyet" sonucu bu muazzam servete ulaştığını *"azizz ve muhteremm milletimize"* açıklaması gerekmez mi? Halktan Bosna için, adil düzen için, din için toplanan paraların nerelere gittiği belli oluyor! Herhalde bunların diğerlerinden farkı, yardım ve din adına topladıkları paraları, rüşvet ve yolsuzluk ile elde ettikleri gelirleri, kendi aralarında daha "adil" dağıtmaları olsa gerek! Ne de olsa daha mafyaya düşmediler!

Kamuoyunun öğrendiği yolsuzluklar belli çıkar çatışmaları neticesinde ortaya çıkan yolsuzluklardır, yoksa çark, kendi kanunları çerçevesi içinde sürekli dönmektedir. İSKİ skandalının ortaya çıkmasının sebebi Göknel'in karısının kıskançlığıydı, yoksa iki taraf da biraz daha tatminkar davransaydı, belki bugün Göknel hala "namuslu" bir genel müdür olarak çarkın başında oturuyor olacaktı.

1994 başında gerçekleştirilen devalüasyonun birilerine önceden haber verilmesi neticesinde "birileri" birkaç saat içerisinde trilyonları vurdular. Bazı iktisatçılara göre sırf bu devalüasyonda elde edilen haksız kazancın miktarı, tüm cumhuriyet tarihi boyunca dönen yolsuzlukların miktarından daha fazladır! Tabii ki bu "kıyakların" bir karşılığı da olacaktır!

Rüşvet ve yolsuzluklar kapitalizmin ayrılmaz yol arkadaşlarıdırlar. İtalya'da, Fransa'da, Yunanistan'da vb. yerlerde dönen dolaplar sık sık su yüzüne çıkmaktadır. Bizim burjuvalarımızın sonradan görmeliği ve çabuk yoldan köşeyi dönme tutkuları, köşe başlarındaki memurların aldıkları maaşların komik derecede azlığı da işin içine girince yolsuzluk, Türkiye'de rezalet boyutuna varmaktadır. Artık anlaşmazlık durumunda devletin en üstünde bile mafyaya başvurulması, sistemin içinde bulunduğu bataklığın boyutlarının ne kadar vahim olduğunu göstermektedir. Bu bataklığı kurutmanın yolu, pis ellere sahip insanların "temiz toplum" kampanyası açmalarından değil, bu sömürü sistemini mezara gömmekten geçmektedir!

Kahrolsun rüşvet ve yolsuzluğun kaynağı olan sömürü sistemi!

15.10.1994 ▲

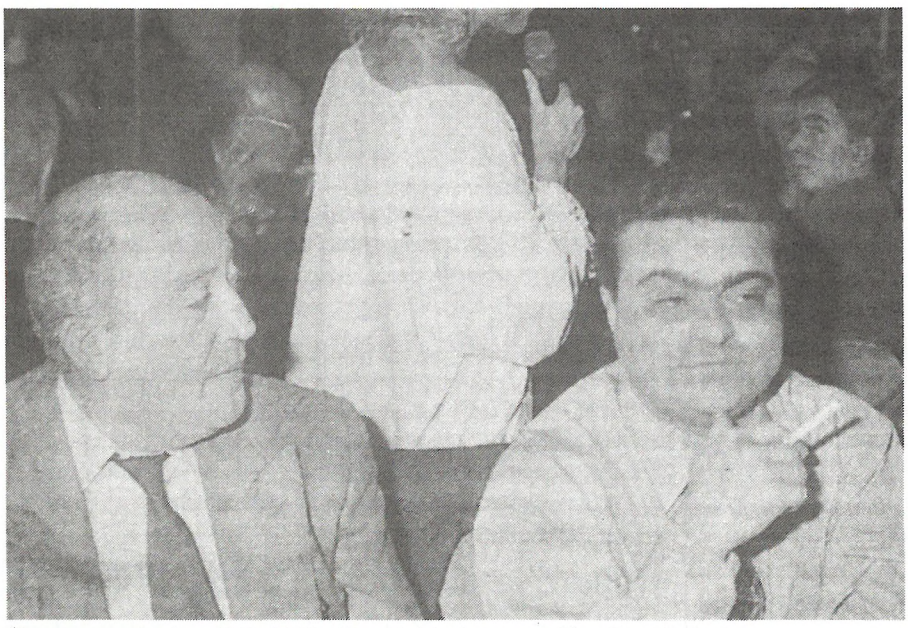

Doymuyorlar!.. "Bir dikili ağacı dahi olmayan" (!) milyarderler!...

Parti kim?

Bu basit soruya pratik içinde, pratik tavırla verilen cevap, gerçek bir komünis-ti, komünizm adına hareket eden ve fakat komünist olmayı beceremeyen birinden ayıran en önemli kıstaslardan biridir.

Parti kim sorusuna doğru cevap verebilmek için aslında biraz etrafımıza bakmak, parti dışındaki insanların partiyi neye göre değerlendirdiklerini görmek yeter. Parti dışında bir insan için parti, öncelikle o parti adına iş yapan kişidir. Söz konusu kişinin söyledikleri ve yaptıklarıdır parti. Parti, propagandasını dıştaki kişiye taşıyan, onu tanıtan kişi üzerinden tanınır, bilinir. Sözkonusu kişinin tüm kişisel özellikleri de, dıştan bakan bir kişi için partinin özellikleridir. Söz konusu kişi miskin, tembel, korkak, sözüne güvenilmeyen biri ise, parti de öyledir dıştan bakanın gözünde. Sözkonusu kişi çalışkan, özü sözü doğru, atılgan, cesur vb. ise, parti de odur dıştan bakan için. Dıştan bakan için partili eşittir partidir.

Kuşkusuz bu dar bir bakıştır. Parti yalnızca dışta olan bir kişi veya grubun temas kurduğu partili, bir veya birkaç yoldaş veya parti organı değil, partinin Marksizm-Leninizm bilimi temelinde inşa edilmiş çizgisini hayata geçirmek görevi ile yola çıkmış örgüt ve kurumlarının bütünüdür. Parti, partili bir kişiden veya bir parti örgütünden çok daha büyük bir organizmadır. O tüm parti üye ve organlarının kollektif irade ve eylemi dışa şu veya bu partili yoldaş veya parti organı tarafından yansıtılır. Dış, partiyi, kendisi ile doğrudan temas kuran parti birimi aracılığıyla tanır ve doğal olarak onun üzerinden değerlendirir. İşte bu noktada hem genel olarak partiye, hem de tek tek partili yoldaşlara olağanüstü bir sorumluluk düşmektedir.

Tek tek tüm partili yoldaşlar, bizzat birey olarak kendilerinin tek başlarına parti olduğunu, temas kurdukları her insanın partiyi onlar üzerinden değerlendirdiğini kavramalı, ona uygun davranmalıdır. Ne demektir bu? Bu tek tek partili yoldaşların kendilerinin "öncü" fonksiyonunu kavraması, ona göre davranması demektir.

Öncülük kolay iş değildir. Öncülük, önce ideolojik sağlamlığı, komünizm davasına tam bir bağlılığı, davanın çıkarlarını her zaman kendi kişisel çıkarlarının üstünde tutmayı gerektirir. Komünizm davasına tam bir bağlılık, bir dine inanmak gibi değil, bilmek, insan toplumunda gelişme yasalarını kavramak temelinde olduğunda yerli yerine oturur. o halde, öncü olmak isteyen sürekli olarak Marksizm-Leninizm bilimi konusunda kendini ilerletmek, daha fazla bilgilenmek, araştırmak, incelemek, düşünmek, tartışmak, pratikte sınamak görevlerine sahiptir. Öncü olmak isteyenin öğrenmek konusunda hiçbir an durmak hakkı yoktur. Kendini sürekli ilerletmeyenin, başkalarına öncülük etmesi ancak belli bir süre için mümkün olur. Öğrenmeyi belli bir noktada yeter götüp, tatil eden veya ancak kendi dışında gördüğü partinin dayatması ile yapılan bir iş olarak gören partilinin parti içindeki ideolojik mücadelede de doğru tavır takınması daha çok tesadüflere bağlı olacaktır. Kuşkusuz Marksizm-Leninizm bilimi konusunda bilgi dağarcığının darlığı veya genişliği tek başına belirleyici değil. Revizyonistleri revizyonist yapan çoğu halde onların bilgi eksikliği değil, ideolojik-sınıfsal tavrıdır. Egemen burjuva ideolojisinin etkileri, kimi kişisel, grupsal çıkarların, emekçi sınıfların sınıf çıkarlarına üstün tutulması, kimi halde çok "bilgili" insanları da revizyonizmin kayığına bindiriyor. Sorun tek başına öğrenmek değil, sorun dünyayı değiştirmek, sömürüyü yok etmek bakış açısı ile ve uygulamak için sürekli öğrenmek.

Parti yalnızca dışta olan bir kişi veya grubun temas kurduğu partili, bir veya birkaç yoldaş veya parti organı değil, partinin Marksizm-Leninizm bilimi temelinde inşa edilmiş çizgisini hayata geçirmek görevi ile yola çıkmış örgüt ve kurumlarının bütünüdür. Parti, partili bir kişiden veya bir parti örgütünden çok daha büyük bir organizmadır.

Öncülük, ikincisi siyasi berraklık, siyasi öngörü gerektirir, ki bu da yine öğrenmek, sürekli öğrenmek, kendini yinelemekle bağıntılıdır. Bu noktada parti çizgisi, tek tek üyelerin dışında gelişen ve onların önüne "her şeyi bilen" bir merkez, "önderlik" vb. tarafından yutulacak hap gibi hazır sunulan bir şey değil, tek tek üyelerin kafa yorması, onların kendi araştırmaları ve pratik deneyimlerinden çıkardıkları derslerin kollektif tartışması sonucu ortaya çıkan bir şeydir, öyle olmak, öyle kavranmak zorundadır. Çizginin yaratılmasına aktif olarak katılan kişi, onu en iyi kavrama ve savunmanın da önşartlarını yaratmış demektir. Parti çizgisinin yaratılmasına aktif olarak katılmayan, çizgiyi üstlerde bir yerlerde, kendi dışında hazırlanan bir şey olarak kavrayan bir partilinin, kendini tek başına da parti olarak kavramadığı, partiyi kendi dışında bir varlık olarak gördüğü açıktır. Böyleleri özellikle siyaset değişikliğinin gerekli olduğu dönemeçlerde yalpalarlar. Önlerinde iki yol vardır: Ya her siyaset değişikliğinde eskiye sarılırlar, tutucu olarak ortaya çıkarlar, ilerlemenin önünde engel olurlar; engel olamadıkları noktada –kendi dışlarında bir varlık olarak kavradıkları– partiye "küser"ler ya da –yine kendi dışlarındaki(!)– "parti her zaman haklıdır" deyip, her siyaset değişikliğini onun neden ve gerekçelerine kafa yormadan, kavramadan savunmaya çalışırlar. Her iki tavır da öncü olmaya yakışmayan tavırlardır. Her ikisinin de temelinde kendini tek başına da parti olarak görmemek yatar.

Öncü olmak için üçüncüsü Marksizm-Leninizm'in yöntemle ilgili ilkelerine uygun yaşamak, davranmak gereklidir. Bu bağlamda en önemlisi kuşkusuz söz-eylem uygunluğudur. "Ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz" sözleri öncü olmak iddiasındaki her kişinin temel şiarlarından biri olmak zorundadır. En güzel sözler, en güzel öneriler ve öğütler, eğer bu sözleri öğütleri söyleyen, söylediklerine uygun davranmıyorsa, fazla bir işe yaramaz. Çünkü inanırlığı yoktur. İnsanlar, karşısındakileri –çok haklı olarak– sözüne değil, işine

bakarak değerlendirir. Öncü olmak isteyen için inanırlılık, öz-söz; söz-eylem uygunluğu olmazsa olmaz şarttır. Özü-sözü bir olmayan, yaptığı-dediği bir olmayan partili, inanılır olmayan partili, partiyi de inanılmaz kılar.

Yöntemde her partilinin şahsında yaşanması gereken en önemli ilkelerden biri de eleştiri-özeleştiri ilkesidir. Dünyayı değiştirmek, sömürüsüz bir dünya yaratmak şimdiye dek –en geri düzeyde üretimin sözkonusu olduğu ve komünün bilinçli değil zorunlu olduğu ilkel komünal toplum dışta tutulursa– yaşanmamış "yeni"yi yaratmak en zor işlerden biridir. Bunun için mücadelede hatalar yapmak kaçınılmazdır. Birçok şey deneme-yanılma yoluyla öğrenilmek durumundadır. Sorun hata yapmamak değil –çünkü bu iş yapıldığı sürece imkansızdır– hatalardan öğrenmek, ders çıkarmak, yapılan bir hatayı yinelememektir. Hatalardan öğrenmek ve onları yinelememek, ilerlemenin biricik yoludur. Hatayı görmemek, kabul etmemek, gelecekte aynı hatayı yinelemenin, bu anlamda yerinde saymanın, evet geriye gitmenin yoludur.

Bu yüzden eleştiri-özeleştiri yöntemi, bir kişinin veya partinin, kendi hatalarına karşı tavrı, Lenin'in dediği gibi o kişinin veya *"partinin ciddiyetinin ve SINIFINA ve EMEKÇİ KİTLELERE karşı yükümlülüklerini GERÇEKTEN yerine getirmesinin en önemli ve en emin kıstaslarından biridir. Hatayı açıkça kabullenmek, nedenlerini ortaya çıkarmak, hataya yol açan koşulları tahlil etmek, hatayı ortadan kaldırmanın yollarını özenle araştırmak –işte ciddi bir partinin belirtileri bunlardır, yükümlülüklerini yerine getirmenin, yanı SINIFI ve sonra KİTLEYİ de eğitmenin ve yetiştirmenin yolu budur." (Aktaran Stalin, Eserler cilt 6, sayfa 92, İnter Yayınları)*

Öncü iddiasında olan, birey olarak da yaptığı hataların hesabının da parti hanesine yazıldığının bilincinde davranmak zorundadır; ve hata yaptığında eleştiri-özeleştiri yöntemi ile hatayı aşmayı bir zaaf olarak değil, bir erdem olarak kavramak zorundadır. Böyle kavrandığında ve davrandığında gerçek bir öncü olur, onun ayrılmaz bir parçası olduğu partinin tümü güçlenir, gelişir.

Eğer partinin tek tek partililer üzerinden değerlendirildiği doğru ise, o zaman partinin tümü de, nasıl ki tek tek partililer partinin tümünün sorumluluğunu taşıyorsa, tek tek partililerin sorumluluğunu taşımak durumundadır. Tek tek partililerin yaptığı hatalar konusunda parti

Teorik-ideolojik-siyasi üstünlüğümüzün, örgütsel üstünlüğe de dönüştürülebilmesinin ilk şartlarından biri, partinin her partili yoldaşın şahsında "ben" olduğunu; "ben"lerin, özgür benlerin özgür birliği olan "biz"in ayrılmaz yapı taşları olduğunu kavramak, ona uygun davranmak, yaşamaktır.

hesap vermek durumunda ve zorundadır. Parti kuşkusuz bu hatalar konusunda, hataları yapan bireylerden de hesap ister. Eğer parti tek tek bireylerin yaptığı hataların sorumluluğunu taşıyamayacak durumda ise, o zaman o kişileri partiden çıkarmak, dışlamak zorundadır. Bu bağlamda her biri bağımsız bir parti gibi hareket etmesini istediğimiz partili bireylerin, parti örgütü tarafından denetiminin doğru dürüst işlemesi can alıcı önemdedir.

Yukarda saydıklarımız yanında öncünün daha yüzlerce özelliği, niteliği sayılabilir. Fakat biz burada öncünün tüm özelliklerini tartışmak durumunda değiliz. Kendimizi üç temel nokta ile –ideolojik sağlamlık, siyasi berraklık, yöntemde Marksist-Leninist ilkelere uymakla– sınırlamayı, konumuz açısından yeterli görüyor, geçiyoruz.

Burada tartıştığımız partili-parti ilişkisidir. Bu ilişkide kabaca, parti tek tek partiliden fazladır ve fakat her partili tek başına birey olarak kişiliğinde partiyi temsil etmektedir, bu anlamda her partili tek başına birey olarak partidir, kendini böyle kavramalı, böyle davranmalıdır diyoruz.

Doğru kavranıp uygulanan bir partili-parti ilişkisi, bizce bir Komünist Partisinin yozlaşmasının da önündeki en önemli engeldir. Kendini gerçek anlamda tek başına da parti olarak kavrayan ve buna uygun davranan, yani Marksizm-Leninizm'i bir bilim olarak kendi malı haline getirmiş, ona bilimsel bir inançla bağlı, kendini sürekli eğiten ve yenileyen, yerinde saymayan, ilerleyen, parti çizgisinin yaratılması ve ilerletilmesinde sürekli ve sistemli payı olan, doğru ile yanlışı, Marksist-Leninist ile reviyonisti birbirinden kendi kafası ile ayırabilen; sözü-eylemi, özü-sözü bir, inanılır; hatalarını eleştiri, özeleştiri yöntemi ile aşan gerçek komünistlerden oluşan bir parti yozlaşmaz. Böyle bir parti içinde revizyonizm uzun süre varlık sürdüremez, hakim hale gelemez. Partiyi kendi dışında bir varlık, parti yönetimini yanılmaz bir otorite olarak görmeyen, doğru ile yanlışı Marksizm-Leninizm terazisinde tartmayı bilen; parti içinde demokratik tartışma kanallarını sonuna kadar kullanan ve fakat eylem sözkonusu olduğunda, –eylemi yanlış bile bulsa– eylem birliğini bozacak hiçbir tavra girmeyen partililerden oluşan bir kollektiftir gerçek Bolşevik Parti. Bize böyle bir parti gereklidir.

Ne yazık ki bugün özellikle örgütsel alandaki durumumuza baktığımızda bu hedeften epey uzakta bulunduğumuzu tespit etmek zorundayız. Sempatizan çevremizde, fakat ondan da önemlisi ve kötüsü, parti içinde de bir dizi yoldaşımız kendilerinin tek tek birey olarak da parti olduklarının bilincinde değil. Parti denince akıllarına kendi dışlarında gizli bir yaratık, en başta da parti merkezi geliyor.

Partinin siyasetini kendi dışlarında bir yerlerde, genelde Merkez Komitesi mutfağında hazırlanıp, önlerine sürülen bir yemek olarak görüyorlar. Çizginin hazırlanmasında kendi rollerini en iyi halde, önlerine sürülen yemeği beğenmediklerinde homurdanmakla, bazen de küsüp gitmekle sınırlıyorlar. Siyasi çizginin yaratılması, geliştirilmesini kendi öz meseleleri olarak kavrayan ve buna uygun adımlar atabilecek seviyeye gelmek için kendini sürekli geliştirmeyi görev olarak gören yoldaşlarımızın sayısı ne yazık ki fazla değil.

Çizgi kendi dışlarında gelişen bir şey olarak kavrandığında, onun gerçekten kendi malı haline getirilmesi ve doğru uygulanması da zor oluyor. Çizgi birçok noktada –hazırlanmasına doğrudan katılım yeterli olmadığından da– doğru kavranmıyor, uygulamada birçok halde her bölgede, alanda aynı çizgi, başka başka yorumlarla, başka başka biçimlerde uygulanabiliyor.

Sonra da ortaya hatalar çıktığında, birçok halde, hata yanlış uygulamada değil, çizginin kendisinde aranıyor. Böylece hata kendini partinin dışında gören partilinin değil, partinin kendisinin oluyor. Partili, kendini partinin dışında görüp, göstererek güya hatadan kurtuluyor. Kendini parti olarak kavrayan birinin bu tavra girmeyeceği, hata kendi dışında bile olsa, o hatayı kendi hatası olarak görüp, düzeltmeye çalışacağı, en az sevaplara, olum-

luluğa sahip çıktığı kadar, hatalara, olumsuzluklara da sahip çıkacağı açıktır. Fakat ne yazık ki, bizde bazı hallerde yoldaşlarımız için kendi kişiliklerini "kurtarmak", partinin gerçek ya da düşünülen hatalarını aşmak için komünist mücadele yürütmekten daha önemli görülüyor.

Bazı yoldaşlarımız partinin kendi şahıslarında değerlendirildiğinin bilincinde davranıp, özel hayatlarında da komünist olmayı beceremiyor. Bu bağlamda da kendilerini partinin dışında gören, ya da daha doğrusu partiyi kendi dışlarında gören bir dizi yoldaşımız var.

"Özel" hayat, bazı yoldaşlarımızca partinin dışında, partinin karışmaması gereken bir alan olarak görülüyor. Gerçekten de kendi özel hayatlarını komünistçe düzenlemek, partinin değil, tek tek kendini parti olarak da kavrayan birey yoldaşların işidir. Peki ama eğer özel hayat komünistçe düzenlenmiyorsa ne olacaktır? Özel hayatında komünistler, öncüler olarak değil de, burjuvaca ve de feodal beyler gibi yaşıyorlarsa, önemli hatalar yapıyorlarsa ne olacaktır? Olacağı bellidir: Dıştan bakan insanlar, özel hayatlarında komünist olmayanlar üzerinden partiye inanılırlık notu verecektir! Özel hayat da bu anlamda, kendini parti olarak kavrayan birey komünist için, parti çalışmasından bütünüyle ayrı olduğu bir alan değildir, parti çıkarlarının özel çıkarla çatıştığı noktada parti çıkarlarının öne alındığı bir alandır.

Parti işine, pratiğe gelince: Partiyi kendi dışlarında bir varlık olarak gören, kendilerini parti olarak kavramayan bir dizi yoldaşımız kendi dışlarında gördükleri o gizli yaratık kendilerine bir iş, direktif vb. verirse, onu az buçuk yerine getirmekle yetiniyor, yeni bir iş verilene kadar gönül rahatlığıyla bekleyebiliyorlar. Kendini parti olarak kavrayanın böyle davranamayacağı, onun boş oturup, direktif bekleyecek zamanı olamayacağı, onun tek başına da, hiçbir direktif olmaksızın, parti çizgisini hayata geçirmek için kendi işini kendisi planlayıp, yapacağı açıktır, açık olmak zorundadır. Kendini parti olarak kavramamanın en açık görüldüğü alanlardan biri, partiye gelen saldırılar karşısında tavırdır.

Bir dizi yoldaşımız vardır, bunlar herhangi bir çevrede partiye haksız eleştiri ve saldırılar geldiğinde, sanki bu eleştiriler kendilerini ilgilendirmiyormuş gibi –öyle ya kişi olarak kendilerine değil, kendi dışlarındaki partiye yöneliyor saldırılar!!!– suskunluğu seçmektedir. Partiyi saldırılara karşı savunmak yalnızca merkezin, yazı kurulunun vb. değil, bütün partinin, bütün partililerin görevidir.

Yer yer hatta parti içinde demokratik tartışma kanalları yeterince kullanılmadan, hata olarak görülen şeyleri düzeltme yönünde yeterli bir mücadele yürütülmeden, herhangi bir çevrede uluorta "dert dökmek" kimi yoldaşlarımızın kullanabildiği bir yöntem olabiliyor. Bu tavır partiyi kendi dışında görmenin bir sonucudur. Parti ile kendini özleştiren böyle davranmaz, davranamaz. Özellikle örgütsel konularda alınan kararların gerekçelerinin somut olarak ancak çok dar bir çevrede tartışılabildiği gizli bir örgütte, tam da örgütsel konulardaki kimi kararlar, gerçek veya düşünülen hatalar, aksaklıklar vb. konusunda kendi örgütlü olduğu hücre dışında konuşmak, hiçbir şekilde kendini parti olarak kavrayan bir partilinin tavrı olamaz. Fakat ne yazık ki, bu bizde belli alanlarda oldukça yaygın bir hastalıktır.

Aynı hücrede çalışmayan kimi yoldaşlar, yanyana geldiklerinde kimi somut örgütsel kararlar, gelişmeler konusunda birbirlerine dertlenmede hiçbir sakınca görmüyorlar. Böyle bir tavra girene karşı, kendini parti olarak kavrayan partilinin tavrı, *"yaptığın dedikodudur. Bunu yapma. Örgütsel bir konuda bir sorunun varsa, tartışacağın yer örgütlü olduğun hücredir. Daha genel ise, tek tek kişilerle konuşmak yerine, partide genel tartışma talep edersin"* vb. çağrısı yapmak olur, olmalıdır.

Bu bağlamda da düzeltilecek çok şey var. Mutlaka düzeltmemiz gerek.

Teorik-ideolojik-siyasi üstünlüğümüzün, örgütsel üstünlüğe de dönüştürülebilmesinin ilk şartlarından biri, partinin her partili yoldaşın şahsında "ben" olduğunu; "ben"lerin, özgür benlerin özgür birliği olan "biz"in ayrılmaz yapı taşları olduğunu ve benlerin bilinçli özgür iradeleriyle "biz"e tabi olduğunu kavramak, ona uygun davranmak, yaşamaktır.

Komünist sanatçı B. Brecht, "Peki, ama Parti kimdir" şiirinde şöyle diyor:

PEKİ AMA PARTİ KİMDİR?
O ÇOK TELEFONLU BİR EVDE Mİ OTURUR?
DÜŞÜNCELERİ GİZLİ, KARARLARI TANINMAZ MIDIR?
KİMDİR O?

BİZİZ ... O!
SEN VE BEN VE SİZ,
BİZ. HEPİMİZ!
O, SENİN ELBİSENİN İÇİNDEDİR YOLDAŞ VE SENİN KAFANLA DÜŞÜNMEKTEDİR!
BENİM OTURDUĞUM YER, ONUN EVİDİR,
VE SANA SALDIRILAN YERDE
O DÖVÜŞMEKTEDİR!

BİZE GİDECEĞİMİZ YOLU GÖSTER,
VE BİZ O YOLDAN GİDELİM SENİNLE BİRLİKTE!
AMA DOĞRU YOLDAN BİZSİZ GİTME,
BİZSİZ O YOL
EN YANLIŞIDIR YOLLARIN!
BİZDEN AYIRMA KENDİNİ!
BİZ YANILABİLİRİZ VE SEN HAKLI OLABİLİRSİN,
ÖYLE İSE AYIRMA KENDİNİ
BİZDEN!

KISA YOLUN UZUNDAN DAHA İYİ OLDUĞUNU
İNKAR ETMEZ KİMSE,
AMA BİRİLERİ O KISA YOLU BİLSE
VE FAKAT ONU BİZE GÖSTERMESE
ONUN BİLGELİĞİ
NE YARAR
BİZE?

BİZDE BİLGE OL!
AYIRMA KENDİNİ BİZDEN!

Bütün yoldaşlarımızı partinin "ben ve sen ve biz, hepimiz" olduğunun bilincinde yaşamaya çağırıyoruz! 5. Kongrenin kararları ışığında, partiyi örgütsel alanda da bolşevikleştirmeye! İleri, hep daha ileri, Bolşevizme! 01.10.1984 ▲

Alevilikle ilgili bazı

Bilindiği gibi 12 Eylül 1980'de askeri cuntanın iktidara tümüyle el koymasının ardından, faşist Türk devleti, devrimci hareket karşısında kendi denetiminde dinci gericiliği geliştirmeye çalıştı ve bu konuda "başarılı" da oldu. Bu dönemde, neredeyse her mahalle ve köye cami yaptırıp, orta öğrenim düzeyindeki okullarda zorunlu din derslerinin verilmesini yasalarla garanti altına alırken, diğer yandan da imam-hatip okullarının yapımına da özel bir ağırlık verdi. Yine aynı dönemde, Alevi mezhebinden olup kendi köylerine cami yapılmasını istemeyenlere karşı ise her türlü baskıya başvurdu ve zoraki bir sünnileştirmeyi gerçekleştirmeye çalıştı.

Fakat gelişme hiç de Kemalist faşist devletin istediği biçimde olmadı. Devlet denetiminde geliştirilmeye çalışılan dini gericilik giderek denetimden çıkma eğilimleri gösterdi. 1980'li yılların ilkyarısının sonuna doğru gelindiğinde gelişen dini gericilik bizzat faşist Türk devletini tehdit eder hale geldi. Devlet kendi denetimi dışına çıkan bir dinci harekete izin veremezdi ve vermedi de. Bunun sonucunda ise, kendi yarattığı bu hareketi yeniden kendi denetimine almak için, bu hareketin "aşırı" ucunu törpülemeye yöneldi.

Kuşkusuz dini gericiliğin geliştirilmesi politikasının ardından, bazı diğer gerekçelerin yanısıra, en önemli nedenler, 12 Eylül 1980 öncesinde yükselen devrimci hareket ile Kuzey Kürdistan'da gelişmekte olan ulusal hareketin bastırılması ve gelecekte bu hareketlere karşı resmi devlet güçlerinin yanısıra kendisine hizmet edecek dinci-faşist güçlerin yaratılması politikasıydı. Bugün Kuzey Kürdistan'daki ulusal mücadele öne çıkmış olsa da, bu politikada özde birşey değişmemiştir.

1984'de PKK'nın silahlı mücadeleyi başlatmasının ertesinde, faşist hakim sınıflar yıllarca baskı altında tuttukları, köylerine zorla cami yaptırıp sünnileştirmeye çalıştığı Alevileri keşfetmeye başladı. Bu keşifin sonucundaki gelişmenin en uç noktasını, bizzat o dönemin Cumhurbaşkanı T. Özal ile Alevi cemaatinin "önde gelenleri" ile yapılan gizli Gölbaşı (Ankara) toplantısı oluşturdu.

Alevilik... Keşfediliyor!

Kuzey Kürdistan-Türkiye tarihini biraz bilenler, Alevilere gösterilen bu "şefkat"in ardında yatan gerçekleri kolayca görebilirler. Kuzey Kürdistan'da geçmişte varolan ayaklanmaların bastırılabilmesinin sebeplerinden biri de, Kürt ulusuna mensup insanların mezhep temelindeki ayrılığı olmuştur. Bu olguyu gözönünde tutan hakim sınıflar, Alevi mezhebine verecekleri destek ile, bugün öncelikle Kuzey Kürdistan'daki ulusal mücadeleyi bölme ve bastırmayı hedeflemektedir. Gölbaşı toplantısından sonra yazdığımız bir makalede bu konuda, diğer bazı tespitlerin yanısıra şunu da tespit etmiştik:

"Büyük Türk şovenisti Türk hakim sınıflarının bugünkü siyasi iktidarı Kuzey Kürdistan'da gelişen Kürt ulusal hareketinin potansiyel tabanını bölerek hareketi boğma hedefine ulaşabilmek için Alevi emekçilerin mezhep duygularını sömürerek onları kendi yedeğine takıp, "özel tim, köy korucusu, sömürge valiliği vb." araçlarıyla birlikte kullanma hevesindedir. Faşist Özal'ın Alevi mezhebine ve Alevilere karşı taze muhabbetinin bir kaynağı budur!" (Bolşevik Partizan, sayı 63, sayfa 31)

Kuzey Kürdistan'daki ulusal hareketin potansiyel tabanını bölme politikasında kesin bir başarı elde edilmemiş olsa da, bu konuda epey bir yol alındı. Zira Gölbaşı toplantısı ertesinde bizzat devletle işbirliği içinde olan Alevilerin "önde gelenleri" yoğun bir çalışmaya giriştiler. Bir yandan devlet, diğer yandan bu işbirlikçilerin çalışmaları temelinde değişik Alevi birlikleri oluştu ve değişik dergiler –TC'nin tarihinde görülmemiş yoğunlukta– yayınlanmaya başladı. Bunların hepsi de, değişik biçimde de olsa faşist Türk devletinin, Kemalizmin savunuculuğunu yapmakta ve Alevi mezhebinden olan Kürt ulusu kökenli insanları bu faşist devletin hizmetine sokmaya hizmet etmektedirler. Mezhep temelindeki farklılıklar, birbirlerine karşı hala varolan kin, Kürt ulusundan Alevilerin Kürt olmadığı, Alevilerin Türk olduğu propagandalarına alet edilmektedir. Ve bu propaganda belli ölçüde verimli de olmaktadır. Zira Dersim, Erzincan vb. kentlerde Kürt kökenli Aleviler, şafi Kürtlere karşı mezhepsel çatışmalar, çelişkilerden ötürü duydukları kin sonucu, "ben Aleviyim Kürt değilim" diyebilmektedir. Bu yaklaşım Kürtlerle Türklerin yoğun olarak karışık yaşadığı diğer bazı kentlerde de kendisini göstermektedir. Faşist Türk devleti de bunu

görüşler üzerine...

kullanmaktadır.

Aleviliğin gelişmesi ve propagandası tabii ki sadece bunlarla sınırlı değildir. Özellikle 2 Temmuz 1993 tarihinde, Sivas'da 35 ilerici, demokrat insanın katledilmesinden sonra, Alevilik temelinde gelişen bir hareket ve örgütlülük, önceki döneme göre belli bir hız kazandı. Bu dönemden sonra demokrat görünümlü, devlete karşı da tavır takınan bazı örgütlenmelerin yanısıra, PKK önderliğinde "Kürdistan Aleviler Birliği" vb. örgütlenmeler de oluştu.

Gelinen yerde, ortaya çıkan örgütlenmelerin Alevilik ile ilgili takındıkları tavırlar üzerine durmak zorunlu hale gelmiştir. Sorun, sadece bir mezhep üzerindeki baskıya karşı çıkmakla sınırlı değildir. Tam tersine, bu baskıya karşı çıkma tavrı, bizzat Alevilik temelinde dinin savunulması, onun yüceltilmesine dek vardırılmakta; Alevilik, ilericilik, devrimcilik olarak da propaganda edilmekte ve Aleviliğe sahip olmadığı özellikler atfedilmektedir.

Bu konuda değişik görüşlerin eleştirisine geçmeden önce şunu vurgulamak gerekiyor: Biz komünistler, burjuva devletinin diğer baskılarına karşı olduğumuz gibi, herhangi bir dine veya herhangi bir mezhep üzerindeki baskısına da karşıyız. Bu bağlamda Aleviler üzerindeki mezhep baskısına da karşıyız. Bizim tavrımız din ile devlet işlerinin gerçekten birbirinden ayrılması, hiçbir mezhep ve dini hareket imtiyaz tanınmaması ve dini inançlar üzerindeki baskının kaldırılmasıdır. Biz bu baskıya karşı gelirken, genel olarak dinin, özel olarak da şu ya da bu mezhebin savunuculuğunu, bir mezhebin, dini inancın yüceltilmesini de reddediyoruz.

Biz bilimden yanayız. Toplumsal bilim sözkonusu olduğunda ise, işçi sınıfının kurtuluşunun bilimi olan Marksizm-Leninizmden yanayız. Din bilimin düşmanıdır, bilim de dinin. Bu yüzden de dinin savunulmasını hangi biçimde olursa olsun reddediyoruz. Bu olgu, dine karşı mücadelenin hangi yollardan ve nasıl olacağından bağımsız olarak böyledir.

Alevilik nedir?

Ne zaman ve nasıl geliştiğinden bağımsız olarak, Alevilik, islam dininin bir mezhebi, onun bir parçasıdır. Bu olgu, kimi demokrat, devrimci görünen kesimler tarafından bir kenara atılmakta, tartışma, Alevi mezhebi ile diğer mezhepler arasındaki farklılıklar üzerine yoğunlaşmaktadır. Böyle tartışıldığı için de Alevi mezhebinin diğer mezheplerle karşılaştırıldığında varolan bazı "olumlu" yanları ilerici, devrimci olarak gösterilmektedir. Bu konudaki tartışmalarda ilk önce sorunun bu yanına karşı çıkmak gerekiyor. Çünkü, tüm farklılıklarına rağmen, Alevilik de islam dininin savunuculuğudur.

Alevilik islamı farklı yorumlasa da, sonuç itibarı ile savunulan islam dinidir. Hiçbir şey bu gerçeğin üstünü örtemez. Nitekim Aleviler, Kuran'ın gerçek sahiplerinin Aleviler olduğunu savunmaktadırlar. Aradaki farklılık allaha, dine inanmak, dinin savunulması değil, Kuran'a dayanarak insanların nasıl yaşaması gerektiği konusundaki değişik yorumdur. Mezhepler arasındaki çelişkiler de bu değişik yorum temelinde ortaya çıkmaktadır. Her mezhep kendisinin gerçek müslüman olduğunu savunmaktadır. Hiçbirinin de Kuran'a ya da islamiyete karşı herhangi bir tavrı yoktur. Bunun için de Aleviliğin ne olduğu tartışıldığında öncelikle onun da islam dinini savunan bir akım olduğu öne çıkarılması gerekir.

İslam dininde mezhepler peygamber Muhammed'in ölümünden sonra gelişmiştir. O dönemde halife olmak için yürüyen iktidar kavgası, müslümanları kendi içinde bölmüştür. Aleviliğin kökeninde ise Ehl-i Beyt (yani peygamberin soyundan gelenler) yanlısı olmak yatmaktadır. Ehl-i Beyt'i oluşturanlar peygamber Muhammed, kızı Fatma, kuzen ve damadı Ali ile Ali'nin çocuklarıdır. Dördüncü halife olan Ali'nin ölümünden sonraki iktidar kavgası ve bunun sonucundaki çatışmalar mezhep temelindeki ayrılıkların gelişmesini hızlandırmıştır.

Aleviliğin gelişmesinde rol oynayanlar, o dönem Muhammed ve Ali'nin soyundan gelen imamlar olmuştur. Daha sonra ise bunların yolunda yürüyenler rol oynamıştır. Oniki imam diye bilinenler, Ali'den itibaren babadan devralınan bir imamlık görevini yerine getirmişlerdir. Üçüncü imam olan Hüseyin'in Kerbela'da öldürülmesi, Aleviliğin gelişmesi tarihinde özel bir yer almaktadır. Öyle ki, bu olayın üzerinden 1300 yıldan fazla bir zaman geçmiş olmasına rağmen, Aleviler Muharrem ayında hala bunun yasını tutmaktadırlar. Bu yas tutma işi bazı bölgelerde iyice fanatik bir biçimde kendisini göstermektedir. Şöyle ki, imam Hüseyin'in öldürülmesinin yıldönümünde, insanlar kendilerini zincirlerle ve değişik dayak aletleriyle kan-revan içinde bırakıncaya kadar dövmektedirler, bu arada Hüseyin uğruna "şehit" olanlar da olmuyor değil... Özellikle bu olgu, Alevilerin kendisine yapılan baskılara karşı çıkmasını temel alarak, Aleviliği ilerici, devrimci gösterenlerin, soruna ne kadar tek yanlı ve yanlış yaklaştıklarını ortaya koymaktadır.

Bu tek yanlı ve yanlış yaklaşım kendisini başka türlü de göstermektedir. Şöyle ki, Alevilerin en temel dayanaklarından biri, "İmam Cafer-i Sadık Buyruğu" adlı kitaptır. Sözkonusu kitap Alevilerin, daha doğrusu kendi deyimiyle müslümanların nasıl yaşaması gerektiği vb. nin kurallarını ortaya koymaktadır. Her ne tesadüfse Aleviliğe methiyeler dizenler, ilerici, devrimci gösterenler bu kitapta yazılı olanlara bakmamakta ve bu konuda susmaktadırlar. Kısacası Aleviliğin temelini oluşturan kitaplar, Kuran'ın ve ayetlerinin açılımını ve savunusunu oluşturmaktadır. Bu yapılırken de değişik dönemlerde, değişik imam ve "uluların" söyledikleri eklenmekte ve yorumlanmaktadır.

Kuşkusuz Alevilik kendi içinde de değişik biçimlerde yorumlanmakta ve farklılıklar içermektedir. Bu farklılıklar temele yönelik olmasa da vardır. Örneğin bazı Aleviler Muharrem ayında kendilerine "işkence" ederken (yukarıda

değindiğimiz kendini dövmek), bir başka kesim sadece oruç tutmak, kurban kesmekle yetinmektedir. Ya da bir kesimi tavşan eti yemezken, diğer bir kesimi hangi hayvan olursa olsun dişi hayvan etini yememektedir vb. vb. . Farklılıklar sadece gelenekler açısından değil, oynadıkları roller açısından da vardır. Örneğin İran'daki Alevilik ile Kuzey Kürdistan-Türkiye Aleviliği arasında fark vardır. İran'da Şiilik olarak da geçen Alevilik iktidardadır ve açıkça karşı-devrimin bir odağı halindedir. Oysa Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Alevilik, sürekli baskı altında tutulduklarından dolayı, baskıya karşı gelme temelinde demokratik bir yana sahiptir. Aleviliğin değerlendirilmesinde böylesi farklılıklar da gözönüne alınmak zorundadır. Aleviliği yüceltmek nasıl yanlışsa, bunların hepsini bir göstermek de yanlıştır. Yapılması gereken şey, somut olarak Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Aleviler üzerindeki mezhep baskısına karşı çıkmak, fakat dinin savunulması tavrına düşmemektir.

Bazı Alevi örgütlenmelerinin tavırları...

Alevilik temelinde örgütlenme çalışmaları, yukarıda değindiğimiz Gölbaşı'ndaki Özal ve Alevi "önde gelenleri" arasındaki toplantıdan sonra hızlandı. 2 Temmuz 1993 Sivas olaylarından sonra ise, daha da fazla bir yoğunluk kazandı. Biz bu temelde gelişen tüm örgütlenmelerin ne olduğuna burada değinmeyeceğiz. Fakat kaba bir şekilde bile bakıldığında en az üç değişik temelde örgütlenmenin varlığı görülecektir. Bunlar açıkça kemalizmin, faşist Türk devletinin işbirlikçisi olanlar, bazı demokratik istemlere sahip olan ve fakat sonuç itibarı ile düzene hizmet edenler ve PKK önderliğinde kurulan "Kürdistan Aleviler Birliği"dir.

Bunlara tek tek bakacak olursak durum şöyledir:

Kemalizmin işbirlikçilerine bir örnek: "***Nefes***" dergisi. Bu dergi üzerine düşen görevi, yani kemalizmin savunuculuğunu yapmada kusur etmeyen Alevi dergilerinden biridir.

27 Mart 1994 yerel seçimlerde Refah Partisi'nin büyük oranda aldığı başarılı sonuçlar ertesinde "laiklik" tartışmaları daha da yükseldi... Seçimlerden sonraki gelişmelerden biri de, 76 ilin Cumhuriyet başsavcısı, 8 DGM başsavcısı ve 8 ilçe Cumhuriyet başsavcısının Antalya'da bir-araya gelip ortak imzaladığı "laiklik bildirisi"nin yayınlanması oldu. O dönem Genel Kurmay Başkanı olan Doğan Güreş faşisti de bu bildiriye destek verdiğini açıkladı. "Nefes" dergisinin bu olayı açıklarken takındığı tavır şöyledir:

"Yanlış anlaşılmasın Cumhuriyet başsavcılarının şeriatçı gidişe karşı Cumhuriyet'in ve laikliğin yanında yeralmaları elbette sevindirici bir şey. Genel Kurmay Başkanı'nın da bu bildiriyi desteklemeleri olumlu bir gelişme. Zira bu bildirinin deklare edilmesine karşı olması daha kaygı verici olabilirdi." (agd. sayı 7, sayfa 5)

Burada öne çıkarmak istediğimiz tavır, faşist Türk devletinin laik olduğu safsatası ile "Cumhuriyet"in savunulması tavrıdır. Böyle olduğu içindir ki bu dergi, *"Aydınlık Türkiye'nin yolu, şeriata karşı mücadeleden geçer"* tespitini yapmaktadır. Kısacası, varolan düzenin uşaklığı yapılmaktadır.

Bu uşaklık tabii ki bu kadarla sınırlı değildir. Kemalizm batağına o kadar batmışlar ki, kemalistlerden de fazla kemalizm savunuculuğunu yapmaktadırlar. Tavırları şöyledir:

"Ne var ki Atatürk'ten sonra, çağdaşlık adına kazanılan tüm mevziler, birer birer kaybedilerek günümüze dek gelinmiştir." (agd. sayfa 13)

"12 Eylül 1980 darbesiyle iktidara el koyan ***Evren ise, daha büyük bir ihanetle*** *Atatürk'ten geriye kalan ne varsa hepsini tarumar etmiştir:"(aynı yerde)*

Burada savunulan düşünceler ancak mahkum edilmesi gereken düşüncelerdir. Kemalizm, faşizmin Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki adıdır. Faşizmin propagandasını yapanlar hiçbir şekilde demokrat olamazlar. Bunlar Alevi mezhebinden insanların da dostu olamazlar.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Alevilerin çoğunluğunu Kürt ulusundan insanlar oluşturmaktadır. Kürt ulusu üzerindeki baskılara, zulme karşı çıkılmadan, Alevilerin çoğunluğunun üzerindeki baskıya karşı gelmek de mümkün değildir. "Nefes" dergisi bırakalım sınıfsal baskıyı, ulusal baskıya bile karşı çıkmamakta, faşist Türk devletinin "hepimiz biriz" propagandasını "kutlamaktadırlar".

23 Nisan bayramından dolayı Anayasa mahkemesi Başkanı faşist Y. Güngör Özden'in şu tavrı, demokrasi ve laiklik için örnek tavır olarak gösterilmektedir:

"Şimdi Türkiye'de Atatürkçü-dinci, laik-antilaik ayrımı yapmak isteyenler var. Bu ayrımların hiçbirisi bizden kaynaklanmıyor. Biz hiç kimseyi hiçbir şekilde, hiçbir şey için zorlamıyoruz. Esas zorlamayı bilime inanmak istemeyenler yapıyorlar.

Ulusal bağımsızlığımızı her zaman korumalıyız. Tümümüz aynı ülkenin insanlarıyız. Kürt, Türk, Laz, Çerkes ayrımı yapmamalıyız." (agd. sayfa 51)

Faşist Özden'in demokrasi ve laiklik mücadelesinde yer aldığını söylemek ve kutlamak ancak ve ancak düzenin uşaklığı temelinde mümkündür. Bunu yapanlar bu uşaklığı yerine getirdikleri için, faşist Özden de "Nefes" dergisi ve çalışanlarını *"demokrasi ve laiklik için verdikleri mücadeleden dolayı"*kutlamaktadır. *(Bkz. aynı yerde)*

Ayrım yapmamalıyız masalları faşist hakim sınıfların kendi gerçek yüzlerini örtmek için sarıldıkları bir yalandır. Bu yalanın ardında saklanan gerçeklerden biri, en başında Kürt ulusu üzerindeki ulusal baskıdır, zulümdür, katliamdır vb. vb. . TC. kurulduğundan beri, varlığı bile inkar edilen bir ulusun, onu baskı altında tutan ulusla bir ve aynı gösterilmesi, gerçekte –şimdi Kürt lafı zorunluluk sonucu kullanılsa da–, hala Kürt ulusunu yok gösteren bir tavırdır. Bu sadece bununla da sınırlı değildir. Kürt ulusu dışında varolan azınlık milliyetler üzerindeki baskılar da gizlenmektedir.

Ulusal baskının ötesinde gizlenen temel farklılık ise, ***burjuvazi ve proletarya arasındaki sınıfsal farklılıktır.*** Biz ayrımı tam da bu noktada yapıyoruz. Çünkü ırkı, cinsi, milliyeti ne olursa olsun, bütün ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğinden yanayız; bütün ulus ve milliyetlerden kapitalistlere ve bilimum sömürücü sınıflara karşıyız. Bunun için de nerede olursa olsun, burjuvazi ile işçi ve emekçiler bir ve aynı olamaz. Burjuvazinin olan bir ülke, proletaryanın ülkesi değildir. Proletarya ancak burjuvazinin devletini parçalayarak, yerine kendi devletini kurarak ülkesini de elde edecektir. Bu ülkede ise burjuvaziye yaşam hakkı yoktur. Bu yüzden de "hepimiz bir ülkenin insanları" değiliz.

Bazı demokratik istemleri de dile getiren ve fakat sonuç itibarı ile düzene hizmet eden kesime bir örnek: Toplumsal Demokratik Alevi Platformu. Bu örgütlenme "***Alevi Halk Gerçeği***" adlı yayın organına sahiptir. Sözkonusu yayın organının 1. sayısında bu platform bir bildirge yayınladı. Sözkonusu bildirgede ve diğer yazılarda bazı demokratik talepler dile getirilmektedir. En başta Kürt ulusuna karşı yürütülen savaşa karşı tavır takınmakla olumlu bir tavır içine girilmektedir. Bu olumlu tavır sadece bunun-

la sınırlı değildir. Bildirgede şu tespit de yapılmaktadır:

"Bugün Türkiye'deki haksızlıklar, baskılar ve katliamlar sadece Alevi toplumuna yönelik olarak gerçekleşmemektedir. İşçiler, Kürtler, yoksul köylüler, öğrenciler ve diğer toplumsal gruplar siyasi, ekonomik ve sosyal boyutlarda anti-demokratik uygulamalara ve baskılara maruz kalmaktadır. Alevilerin bahsedilen bu halk kesimleri ile kader birliği vardır." (agd. sayı 1, sayfa 11)

İlk etapta burada bahsedilen kader birliği doğru olarak tespit edilse de, siyasi, ekonomik ve sosyal sorunların nasıl çözüleceği sorusuna yanlış cevap verilmektedir. Bahsedilen sorunların çözümü için mutlak önşart olan, faşist Türk devletinin yıkılması, bunlar için sözkonusu değildir. Bunlar devletin demokratikleştirilerek dönüştürülmesi ile sorunların çözüleceği görüşüne sahiptirler. Kısacası düzenin kendisi hedef alınmamaktadır. Sözkonusu bu tavırları, *"Türkiye'nin Demokratik Hukuk Devleti Olmasında ve İslam'ın Çağdaş Yaşam Biçimine Uyarlanmasında Temel Görev Alevilerde"* arabaşlığı altında savundukları görüşlerde ortaya çıkmaktadır. Tavırları şöyledir:

"Bugün insanlığın ulaşmış olduğu insan hakları, laiklik, demokrasi, kadınlara eşit hak ve yaşam şartları gibi siyasal ve sosyal yüce değerler Alevi toplumunun kendi mayasında mevcuttur." (agd. sayfa 12)

"Kuran'ın gerçek sahipleri ve onun insan yaşamına yön vermede felsefik yorumcuları olan yalnız ve yalnız Alevilerdir." (aynı yerde)

"... İslam dininin gerçek temellerine oturtulmasında, çağdaş yaşamın gereklerine uygun hale gelmesinde ve yararlı öğütlerin, yani özünün insanlığa sunulmasında Aleviler insancıl ve hoşgörülü değer-birikimleriyle büyük görevler üstlenebilecektir. Böylece siyasal emeller uğruna şeriatçılık olarak lanse edilen İslam dini "insanlık düşmanı" görüntüsünden kurtarılacak ve hak ettiği mertebeye ulaşabilecektir.

Demekki hem Türkiye Cumhuriyeti, hem de İslam dini açısından Alevi toplumu dışlanarak varılacak iyi bir yer yoktur; Zaten Alevi toplumunun içinde olmadığı oluşumlarda eksik ve yarım olacaktır. Bu noktada herkes iyi düşünmeli Alevi toplumuna ihtiyacı olduğunu unutmamalıdır.

Bunun için:

Türkiye Cumhuriyeti tüm ulus, inanç ve emekçi sınıfları kollayan, haklarını gözeten çağdaş bir hukuk devleti haline dönüşmeli/dönüştürülmeli/dir." (aynı yerde)

Burada savunulan rezilliklerin hepsine tavır takınma yerine, genel bir değerlendirme ile yetineceğiz. Savunulan temel düşünce, Türkiye Cumhuriyeti'nin Alevi toplumuna ihtiyacı olduğu, bunun için de Alevilerin dıştalanmamasıdır. Çünkü, hem TC'nin hem de islam dininin hak ettiği mertebeye varması için *"gerçek müslümanlar"*a, Alevilere ihtiyacı vardır. Bu düşünce sistemi, hem dinin reforme edilerek hoş gösterilmesine hizmet ettiği için, hem de faşist Türk devletinin kendisini soru işareti haline getirme yerine, onun dönüştürülerek devam etmesini savunduğu için kökten yanlıştır.

Ayrıca *"Alevi toplumun kendi mayasında"* mevcut olduğu söylenen haklar, tespit edildiği şekli ile sadece büyük bir yalandır. Yukarıda savunulan düşünceler, bu platformun isteğinden bağımsız olarak düzene hizmet etmektedir. Bu düşünceler temelinde, ***en iyi halde*** burjuva demokrasisi mümkün olabilir. Oysa işçilerin, yoksul köylülerin bahsedilen kader birliği, burjuva sisteminin yıkılmasını gerekli kılmaktadır. Gerçek bir laiklik de ancak işçi sınıfı önderliğinde kurulacak olan Demokratik Halk İktidarı ile elde edilebilir.

Bir örnek daha: Alevi Birlikleri Federasyonu. Bu Federasyon Almanya'da kuruldu ve "***Alevilerin Sesi***" diye bir yayın organına sahiptir. İlk bakışta bu federasyon da bazı demokratik talep ve tavırlara sahiptir. Fakat bunlar da kendilerine *"laik ve demokratik bir Türkiye"*için şeriatçı ve gerici gelişmelere karşı mücadele hedefini koyarak, gerçekten mücadele edilmesi gerekenin faşist Türk devletinin kendisi olduğunu gözardı etmektedirler. Yine bunlar, Sivas katliamının sorumlusunun bizzat bu faşist devletin kendisi olduğunu da gözardı etmektedirler.

Bu konuda ABF Genel Başkanı Ali Rıza Gülçiçek şunları söylemektedir:

"Bu katliamdan yalnızca Sivas'taki gerici yobaz sürüsü sorumlu değildir. Bu katliamda seyirci kalan devletin güvenlik güçleri başta olmak üzere, zamanın içişleri bakanı, başbakanı, başbakan yardımcısı ve cumhurbaşkanı olmak üzere tüm yetkililer sorumludur. Bu katliamda yobazlığa ve şeriata ödün veren 12 Eylül Cuntası sorumludur.

Bu katliamda; şeriata ve yobazlığa gözyuman, 12 Eylül Anayasası'na seslerini çıkarmayan tüm aydın ve demokrat geçinenler sorumludur." (Alevilerin Sesi, özel sayı, Temmuz 1994, sayfa 8)

Burada savunulanlar, 1980 öncesindeki Anayasanın savunuculuğudur. Ve bu önceki Anayasanın da faşist Türk devletinin niteliğini değiştirmediği gerçeği reddedilmektedir. 1980 öncesi Anayasalar temelinde en başta Kürt ulusu olmak üzere değişik milliyetler üzerinde, zulüm, baskı ve katliamlar gerçekleştirilmiştir. Yine bu Anayasalar temelinde 71 yıldır TC tarihinde, özellikle Aleviler üzerindeki dini baskı gerçekleştirilmiştir. Nicel farklılıklara rağmen, TC tarihinde var olan tüm Anayasalar, ne demokratiktir ne de laiktir. Demokrasi ve laiklikten bahsedildiği her yerde emekçi yığınların aldatılması gerçeği vardır.

Hedef 12 Eylül Anayasası olunca, sonuçta ister istemez düzenin çerçevesi içinde hareket edilmektedir. Çünkü bu Anayasa sadece bunlar tarafından değil, bizzat gelinen yerde hakim sınıf temsilcileri tarafından da değiştirilmek istenmektedir. Peki ama bunun yerine gelecek olan Anayasa kime ve hangi sınıflara hizmet edecek? Temel soru budur. Hakim sınıfların siyasi iktidarına son vermeden, işçiler ve geniş emekçi tabakalar lehine olan bir Anayasa mümkün değildir. Yasayı yapanlar, siyasi iktidarı elinde tutanlardır.

12 Eylül öncesini kutsadıkları için de şu tespiti yapmaktadır:

"Bugün Türkiye'de gelinen durum çok açıkça ortaya koymuştur ki; ülkemizde demokrasi ve laikliği yerleştirmek için mücadeleye ihtiyaç var!" (agd. sayfa 9)

Kuzey Kürdistan'daki ulusal mücadelenin dayatması sonucu ve hakim sınıf partilerinin Refah Partisi'nin gelişmesinden rahatsızlık duymaları sonucu, demokrasi ve laiklik için mücadele sloganları da bizzat hakim sınıfların temsilcileri tarafından çokça dile getirilen sloganlar olmuştur. Fakat bunların hepsi de sadece halkı uyutmak için kullanılan yalanlardır. ABF'nun tavrı da düzen çerçevesi dışına çıkmadığı oranda, hakim sınıfların savunduğu düşüncelerle örtüşmektedir. Böylece istense de istenmese de düzene hizmet edilmektedir.

► Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!

► Aleviler üzerindeki baskı ve oyunlara son!

► Faşist Türk devletine ölüm!

► Ne biçimde olursa olsun, din savunusuna hayır! Mezhep temelinde örgütlenmeye hayır!

► Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin ortak örgütlenmesi ve mücadelesi! 26 Eylül 1994 ▲

ABD emperyalizminin çarpışarak değil, anlaşarak işgal ettiği ülke:

Haiti

Tüm yaz ayları boyunca üzerinde en fazla konuşulan ülkelerden biri Haiti oldu. Emperyalist medya araçları her gün bu ülkedeki "demokrasi ihlallerine" örnekler vererek, gelmekte olan ABD işgalinin "ahlaki" hazırlığını yapıp, kamuoyunu bu işgalin gerekliliğine inandırmaya çalıştılar. Yine de tam başarılı oldukları söylenemez.

İşgal öncesinde ABD halkının bile önemli bir bölümü işgal ile hemfikir değildi. Fakat Bill Clinton, bir kere Haiti'de "demokrasi ve insan haklarının tekrar tesis edileceği" üzerine söz vermişti, kamuoyu ne derse desin bu söz yerine getirilecekti. "Demokrasi ve insan hakları" üzerine gerçekte ABD başkanı için pek fazla bir şey ifade etmeyen laf salatasını bir kenara bırakırsak, asıl tehdit altında olan ABD'nin bu ülkedeki siyasi ve iktisadi çıkarlarıydı. Sözkonusu bunlar olduğunda ABD başkanlarının söylediklerine inanmak lazım, gücü yeterli ise o ülkeye "demokrasi ve insan haklarını" götürmek için mutlaka müdahale eder.

ABD, Kore'ye, Vietnam'a, Küba'ya, Panama'ya, Irak'a, Somali'ye "demokrasi ve insan haklarını tesis etmek" için saldırmadı mı? Problem, "demokrasi ve insan haklarını" tesis etme işini, ABD'den onay almadan başkası yaparsa çıkar. Örneğin 1980 yılında Rus sosyal-emperyalistlerinin, "insan hakları ve demokrasiyi" tesis etmek için Afganistan'a girmeleri gibi! O zaman olmaz, bu "demokrasi" savunuculuğu değil işgaldir. Yine ABD emperyalistleri ülkelerinde seçimle işbaşına gelmiş hükümetleri deviren Pinoşet gibi, Evren gibi faşist cunta şeflerini desteklemekte bir problem görmezler, çünkü buralarda ABD'nin siyasi ve iktisadi çıkarları korunmuştur!

Kısacası ABD, Haiti'de kendisine "tamamen" boyun eğmeyen Cedras önderliğindeki cuntayı yıkıp, yerine adadaki ABD çıkarlarını ABD'nin işine geldiği biçimde temsil etmesi istenen bir iktidarın kurulması için "demokrasi operasyonu" adı altında bir harekat ile Haiti'yi işgal edecekti. Eylül ortalarında Clinton televizyona çıkıp Haiti'deki Cedras önderliğindeki cunta şeflerine "zamanınız doldu ya gidin ya da biz götüreceğiz" diyerek işgalin an meselesi olduğunu ima etti. Bu arada Kore krizinin de kan dökülmeden atlatılmasında rol oynayan, eski başkanlardan J. Carter, Haiti'de cunta şefleri ile anlaşmaya çalışıyordu, ABD sözcüsü Carter ile cunta şefleri ABD uçakları Haiti'ye saldırmadan kısa bir süre önce anlaşmaya vardılar.

Çıkacak olası bir savaşta cuntanın ABD'nin saldırısına karşı uzun süre dayanma şansı pek yoktu. Cuntanın elinde çok kötü donatılmış 7400 asker vardı, bunlardan sadece 400'ü gerçek bir askeri eğitimden geçmişti. Bunun karşısında tam teçhizatlı 20 000 amerikan askeri vardı. Varılan anlaşmaya göre Cedras, 15 Ekim'e kadar Haiti kuvvetlerinin başkomutanı olarak kalacak, Haiti parlamentosu Cedras ve iki yardımcısını bu zamana kadarki suçları yüzünden yargılayamayacaklar ve Aralık'ta genel serbest seçimler olacaktı. Seçimlere kadar adada güvenliği ABD askeri gücü sağlayacak, ABD ordusu, aynı zamanda seçimlerin güvenlik içinde geçmesine dikkat edecek ve yeni "demokratik" hükümet kurulduktan sonra duruma göre peyderpey adayı terkedecekti.

ABD askerleri adaya çıktıktan sonra da adadaki terör ve kaos bir son bulmadı, yine insanlar sokak ortasında öldürülüyor, dükkanlar yağmalanıyordu. Adadaki Amerikan askeri birliklerinin sözcüsü albay Barry Willey, *"adaya Haitililerin kendi aralarındaki şiddet olaylarını bastırmak için gelmediklerini"* açıkladı, sahi ABD adaya niçin çıkartma yapmıştı acaba?

ABD birlikleri şimdilerde çeteleri ve kendilerine karşı gelebilceğini sandıkları birlikleri silahsızlandırma işine girişmişlerdir. Teslim edilecek her silah karşılığında belli miktarda dolar teklif etmelerine rağmen bu taktik pek başarılı olmamıştır.

r a m a

Çünkü silahlar karaborsada ABD'li birliklerin teklif ettikleri miktarın 10 katına gitmektedir.

Bir arama esnasında bir Haitilinin yanlış bir hareketi neticesinde paniğe kapılan bir ABD askeri anında 10 Haitili polisi kurşuna dizdi. Bu durum ABD askerlerinin ne kadar tedirgin olduklarını gösteriyor. Ne de olsa bundan önce 1919 ile 1934 yılları arasında 19 yıl süren ABD'nin son Haiti işgali 50 bin ABD askerinin canına mal oldu.

10 Ekim günü cunta şefi Cedras, istifa ettiğini açıkladı ve ardından iki gün sonra adayı terketti. 14 Ekim'de Arestid, adaya geri döndü, başkanlık sarayının önünde yaptığı konuşmasına başlamadan önce, adaya kalıcı barışı getirmenin sembolü olarak bir güvercin uçurdu! Gerçekte bu güvercin, kalıcı barışı değil, ABD ile "tam uyum" içinde çalışacağını ilan eden bir iktidarı temsil etmektedir!

ABD'nin Haiti'de gerçekten tesis etmek istediği şey demokrasi ve insan hakları değil, ABD'nin bu ülkede sarsılmış olan iktisadi ve siyasi çıkarlarıdır. ABD küçük de olsa arka bahçesinde bozuk ses istememektedir, ne de olsa başka ülkelere "kötü örnek" olabilir!

ABD emperyalizmi Haiti'den defol!

15.10.1994

Ortaçağda insanlığı kasıp kavuran VEBA, azgın kapitalist sömürü ve kâr hırsı yüzünden yeniden hortladı!

Hindistan

1612 yılında Hindistan'ın İngiliz emperyalizmi tarafından sömürgeleştirilmesi Surat Limanından başladı. İngiliz Doğu Hindistan Şirketi ilk şubesini Surat'ta açtı. 1664 yılında Londra'da veba salgınına yolaçan veba taşıyıcısı "Hindistan'ın kara fareleri" ticaret gemilerinin güvertesinde Surat'tan yola çıktılar. 300 yıl sonra Surat, yeni bir veba salgını ile tekrar gündeme geldi.

Vebanın patlak verdiği yer Surat şehrinin Ved semtidir. Burası 15 yıl önce bir bataklıktı. O zamanlar Surat, tam bir iktisadi patlama yaşıyordu, tekstil ve mücevher endüstrisi burada çok hızlı bir gelişme gösterdi. Hindistan'ın en fakir eyaletleri olan Orissa ve Andra Pradeş'ten çalışmak için gelen bir milyonun üzerinde insan Surat'ın bu mahallesine yerleştiler. Arsa spekülatörleri yeni gelenler için silo benzeri binalar inşa ettiler, iki metreye üç metre büyüklüğündeki çimentodan hücreye benzeyen bu evlerde su ve havalandırma yoktu. Bu hücrelerin her birinde on işçi kalıyordu. Beşi oniki saatlik vardiyalarda çalışırken beşi bu kümesten de beter evlerde uyuyup dinlenmeye çalışıyordu. Günde iki dolar kazanmalarına rağmen korkunç bir zenginlik üretiyorlardı. Hindistan'da üretilen mücevherlerin %60'ı onların ellerinden geçiyordu. Fabrikanın sahipleri ülkenin en zenginleri arasındaydılar.

Üç hafta önce Ved semtinin içinden geçen Tapti nehri taştı, tüm semt 1,5 metre sular altında kaldı. Fareler, köpekler, domuzlar, taşan suların içinde boğuldular. Bugün bile tüm semt felaketten sonra terkedilmiş bir ortaçağ kasabasını andırmaktadır. Hayvan leşleri hala berbat bir koku salarak çamurlara karışmış bir şekilde ortalıkta durmaktadır. İşte bu semtte 18 Eylül, Pazar günü ilk veba vakasına rastlandı. Ved semtinden ateşler içerisinde Surat şehir hastahanesine kaldırılan üç genç, birkaç saat içerisinde öldüler. Doktorlar ilkönce akciğer iltihabı zannettiler, fakat aynı şikayetler ile bir dizi hasta başvurmasından sonra yapılan testlerde hastalığın nedeni anlaşıldı: Veba!

Haber yıldırım hızı ile yayıldı, ilkönce fabrikatörler arabalarına atlayıp bölgeyi terkettiler, sırasıyla özel doktorlar, küçük tüccarlar, memurlar bölgeyi terkettiler.

22 Eylül, mücevher ve tekstil fabrikalarında maaş günüydü, maaşlarını alan işçiler mümkün olan her türlü ulaşım aracıyla bölgeyi terketmeye başladılar. Bölgede çalışan yabancılar çoktan uçaklara atlayıp bölgeyi terketmişlerdi bile. Bir dizi havayolu şirketi Hindistan'a olan uçuşlarını iptal etti. Veba salgınının kendi ülkelerine de sıçramaması için olağanüstü önlemler alan, uçuşları iptal eden veya her uçağa bir doktor yerleştirip ancak bir dizi kontrolden sonra yolcuları uçağa alan emperyalistler, aynı itinanın binde birini sömürdükleri ülkelerin halkına göstermiyorlar. Bu da onların "insan sağlığı" konusunda burjuva ikiyüzlülüklerini birkez daha gösteriyor!

Surat şehir hastahanesine gittikçe daha fazla insan veba şüphesi ile başvuruyor,

vebadan hayatını kaybedenlerin sayısı gittikçe artıyordu. Ama hastalığı tam olarak araştırmak ve testler yapmak bile mümkün değil, çünkü şef doktor, ailesi ile birlikte Goa'ya kaçmış! Veba olduğundan şüphelenen 464 hastadan 202'si hastahaneden kaçmıştılar. Nihayet 23 Eylül Cuma günü tüm şehir DDT ile dezenfekte edildi. Delhi'den gelen milyonlarca Tetracyclin kapsülü halka bedava dağıtıldı, halka radyolar, gazeteler aracılığı ile bu hapların nasıl alınacağı defalarca duyuruldu ve bu önlemler etkisini göstermeye başladı; ölü sayısı düşmeye başladı. Fakat durum hiç de tam olarak kontrol altında değildi, çünkü bu bölgeden kaçan bir dizi veba hastası sayesinde hastalık başka bölgelere de sıçramıştı.

Veba, çağımızda tam bir yoksulluk hastalığıdır. Gelişmiş emperyalist ülkelerde veba, hemen hemen hiç görülmemektedir, başgösterdiği yerlerde de kaynağında kurutularak yayılması önlenmektedir. Korkunç kârlar elde ettikleri Asya'da, Afrika'da, Güney Amerika'da işçilerinin çalışabilmek için katlanmak zorunda kaldıkları insanlık dışı yaşam şartları emperyalistleri ilgilendirmemektedir. Onları ilgilendiren ucuz işgücü sayesinde bu ülkelerde elde ettikleri muazzam kârlardır.

Vebanın çıktığı yerlerde anında yok edilebilmesinin şartlarının çoktan yaratıldığı çağımızda, bu ayrıcalıktan sadece metropollerdeki insanlar ve yoksul ülkelerin zenginleri yararlanabilmektedir. Bu anlamda veba salgınının gerçek sorumlusu, insanları kanlarının son damlasını emene kadar sömüren, onları havasız, susuz, kanalsız mahallelerde, hücre tipi odalarda üst üste yaşamak zorunda bırakan kapitalist sömürü sistemidir.

Vebanın tekrar hortlamasının nedeni azami kâr hırsıdır!

08.10.1994

İlan edilen seçimlerden önce genç Filistin devleti iflas etmek ile karşı karşıya!

Filistin

1994 "Nobel Barış Ödülü", "Filistin-İsrail barışının" mimarları olan Arafat, Rabin ve Perez'e verildi. Dünya çapında büyük "saygınlığa" sahip olan bu ödül, geçen yıl Güney Afrika'daki "siyah-beyaz" barışının mimarları olan Mandela ve De Klerk'e verilmişti. Herhalde sırada şimdi "Türk-Kürt barışının" mimarları olacak olan liderler var!

"Şaka" bir tarafa emperyalistler, verdikleri bu ve benzeri ödüller ile kendileri açısından hangi "çözümlerin" ödüllendirileceği konusunda gerekli işaretleri veriyorlar! Esasta bölgedeki emperyalizmin çıkarlarını uzun vadede daha iyi güvence altına almanın güvencesi olan bu çözümler, gerçekte bölgenin sorunlarını çözmekten ve o bölge halkının yararına kalıcı barış getirmekten uzaktır. Filistin'de olduğu gibi!

Filistin özerk bölgesinde, kısmi bağımsızlığın kazanılması sırasında ortaya çıkan zafer sarhoşluğu, yerini çok çabuk bir biçimde çıplak hayatın acı gerçeğine bıraktı. En büyük dert devletin yürümesi için mutlak gerekli olan maddi kaynağın, resmi olarak söz verilmesine rağmen hala Filistin devletine ödenmemesinden kaynaklanmaktadır. FKÖ, halk içinde huzursuzluğun artmasından ve kendi prestijinin düşmesinden korkmakta, Arafat, *"hem dostları, hem düşmanları tarafından kandırıldığından"* bahsetmektedir. Buna karşılık Dünya Bankası, verilecek her doların nerede harcanacağının hesabını istemektedir. Maliye bakanı Ahmed Kuraji bunu *"bizden pantolonları indirmemizi istiyorlar"* şeklinde yorumlayarak bunun "utanılacak bir teklif olduğunu" söylemektedir.

Filistin özerk bölgesini sarsan bir diğer önemli olay da özerk bölgede gerçekleşen şiddet olayları ve yeni oluşturulan Filistin polisinin bunların hakkından yeterince gelememesidir. Bunun yanında Hamas militanları ile Filistin polisi arasında çıkan çatışmalarda ileriye yönelik büyük problemlerin habercisidirler. Geçenlerde Rafah şehrinde bir polis kontrolü sırasında çıkan çatışmada bir polis hayatını kaybetmiş, iki Hamas militanı da ağır yaralanmışlardır. Olayın sorumluluğu konusunda iki taraf da birbirini suçlamaktadırlar. Muhbirlerin öldürülmesi olaylarını da Filistin polisi tam olarak kontrol altına alamamıştır.

Ekim ayının başında önce Hamas militanı "intihar komandoları" tarafından Kudüs'te bir alış-veriş merkezine yapılan saldırıda açılan rastgele ateş sonucu iki kişinin hayatını kaybedip (hayatını kaybedenlerden biri o sıra orada olan bir Filistinlidir) onlarca insanın yaralanması ve ardından Hamas'ın İsrail ordusu mensubu bir askeri kaçırıp, bir dizi şart öne sürüp, bu şartlar yerine getirilmediğinde 14 Ekim Cuma günü askeri öldüreceğini ilan etmesi, İsrail-Filistin görüşmelerinin tekrar kopmasına neden oldu. Hem Filistin hem de İsrail kanadındaki fanatik dinciler, ilan edilen barış sürecinin gerçekleşmemesi için ellerinden geleni arkalarına koymamaktadırlar!

Genç Filistin özerk devleti, hem içeride hem dışarıda büyük problemler ile karşı karşıyadır. FKÖ'nün iktidarını sürdürebilmesi bu problemlerin üstesinden gelmesinden geçmektedir. Filistin özerk bölgesini zor bir kış bekliyor!

15.10.1994

Afganistan'da şeriatçılar birbirini yiyor; hani islamiyet birleştiriciydi?

Afganistan

Yıllardan beri içsavaş yaşayan, sadece son iki yılda on binin üzerinde insanın hayatını kaybettiği Afganistan'a nedense medya araçları eskisi kadar önem ver-

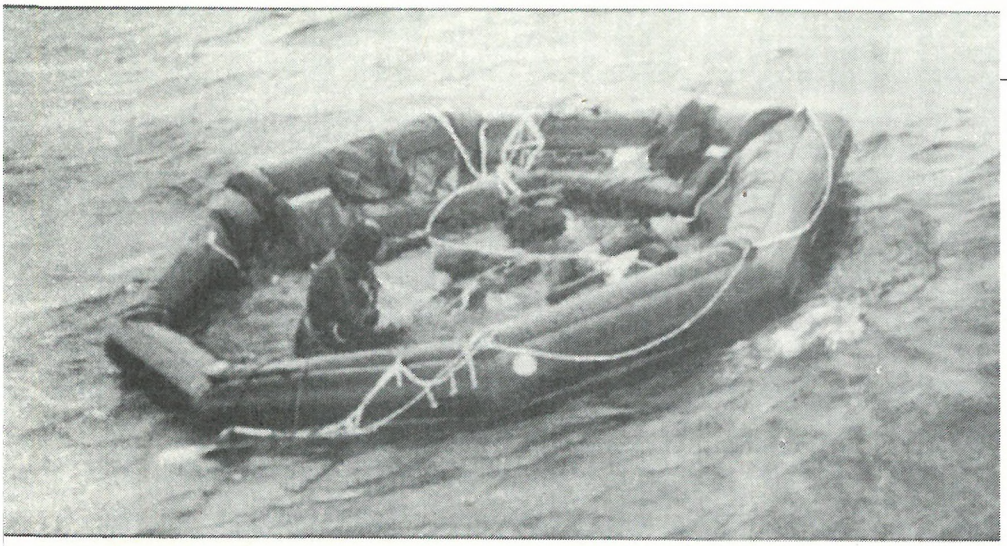

miyorlar!

Afganistan'da on yıl boyunca süren Rus işgali sırasında Afganistan haberleri medya araçlarından eksik olmazdı, fakat ruslar gittikten sonra Ruslara karşı birlikte savaşan şeriat yanlısı güçler birbirlerine düştüler. Son iki yılda şeriat isteyen değişik güçler arasında çıkan çatışmalarda hayatını kaybedenlerin sayısı, on yıllık Rus işgali süresi içinde hayatını kaybedenlerin sayısının iki katıdır!

Afganistan'ın başkenti Kabul'de iktidar için mücadele eden en az yedi grup vardır. Bunların kendi aralarında yürüttükleri savaş sonucu Kabul'de taş üstünde taş kalmamıştır. 1992 yılında devlet başkanlığına getirilen Rabbani döneminde 51 kişilik devlet konseyi koltukları bütün islami partilere dağıtılmıştı. Devlet başkanı Rabbani, İslami İttihad Partisi'ndendir. Şu iktidarda olan Rabbani'yi yıkıp onun yerine geçmek için mücadele veren Hikmetyar ise Hizib-i İslami'nin lideridir. Bunların dışında daha bir dizi irili ufaklı grup iktidar için mücadele etmektedir. Daha iki yılını doldurmayan şeriat yönetimi süresi içinde hayatlarını kaybedenlerin sayısı 12 bine yakındır. Afganistan'da şeriatçılar iktidar uğruna kendi din kardeşlerinin kanını akıtmaktadırlar, bu da göstermektedir ki, iktidar sözkonusu oldu mu din kardeşliği hikayedir!

Bosna'da iki taraflı haksız olan çatışmaları, haçlı zihniyetinin müslümanları Avrupa'dan silmek istemesi olarak gören ülkemizdeki yeşil cübbeliler, acaba hiçbir savaşan hristiyan veya başka dinden bir gücün olmadığı, şeriatçıların şeriatçıları boğazladığı Afganistan'daki iç savaşı nasıl açıklayacaklar acaba? Bizim bundan önceki makalelerimizde açıkladığımız gibi kan, islamın özünde vardır. Afganistan'da savaştan kurtulmanın yolu şeriatçılardan kurtulmaktan geçmektedir!

Kahrolsun her türden şeriatçı barbarlık!

08.10.1994

Kapitalist rekabet ve kâr hırsının yolaçtığı felaket:

Estonya faciası

27 Eylül 1994 Salı akşamı, Estonya'nın başkenti Talin limanında demirlemiş olan "Estonya" feribotu biraz sonra çıkacağı Stockholm seferine hazırlanıyordu. Feribotun içinde gemi güvenliğinden sorumlu iki İsveçli mühendis son teknik kontrollerini yapıyorlardı. Mühendisler gemide bir dizi eksiklik tespit ettiler ve özellikle geminin ön tarafında bulunan giriş kapısındaki bir dizi contanın sağlam olmadığını, hemen değiştirilmesi gerektiğini belirttiler. Fakat bu contalar hemen değiştirilmedi ve diğer ufak-tefek denilen eksiklikler de giderilmedi. Çünkü dışarıda bekleyen 776 yolcu ve yüzlerce araç vardı. Bu yolcuların zamanında hareket etmemesi, onları başka şirketlere kaptırmak demekti. Zaten çok keskin bir rekabetin hüküm sürdüğü Baltık Denizinde şirket bu kayıpları göze alamazdı! Hem bu zamana kadar dayanan contalar, bu seferde de dayanırlar, daha sonra müsait bir zamanda değiştirilirlerdi!

Estonya, tam vaktinde saat 20.00'de, 776 yolcu, 188 personel ve yüzlerce araç ile Talin limanını terketti. Deniz kabarık ve rüzgarlıydı, dalgaların boyu 6 metreyi buluyordu, fakat normal şartlarda modern bir gemi için bu durum herhangi bir tehlike arzetmiyordu. Gece yarısına doğru ön taraftaki giriş kapısından feribotun içine su girmeye başladı. Büyük bir garajı andıran geminin içindeki araçlar da zaman kazanmak için gerekli biçimde sağlam bir şekilde bağlanmamışlardı. Geminin içine dolan sular neticesinde gemi kısa sürede yan yattı, saatler gece yarısını 24 geçe geminin kaptanı Arvod Andersson SOS sinyalleri gönderdi. Fakat elektriklerin kesilmesi ve makinaların stop etmesi ile bu gönderdiği son SOS sinyali oldu.

Makina gücünden yoksun, Baltık Denizinin ortasında azgın dalgalar ve fırtına şiddetindeki rüzgara dayanamayan gemi, kurtulanların anlattıklarına göre 5-10 dakika içinde battı. Çoğunluk uykuda yakalandığından çok az kişi geminin battığının farkına vardı ve çığlık sesleri arasında diğerlerinin üzerinden geçerek kendilerini denize atıp bir can simidi, sandal veya plastik adalardan aradılar. İlk SOS sinyallerini alan "Mariella" gemisi 40 dakika sonra olay yerine vardığında gemi çoktan batmıştı. Ondan sonra başlatılan kurtarma çalışmaları sonucunda donmak üzere olan 126 kişi kurtarıldı. Geriye kalan 830'un üzerinde insan, kapitalist rekabet ve kâr hırsı yüzünden hayatlarını kaybettiler.

Bu İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Avrupa'da meydana gelen en büyük deniz kazasıdır. Bundan önce 93 yılında Polonya feribotu "Jan Heweliusz" Baltık Denizinde batmış, 87 yılında da "Herald of Free Enterprise" adlı İngiliz feribotu, 90 saniye içinde Manş sularına gömülmüş ve 193 yolcu hayatını kaybetmiştir. Bu kazanın nedeni de kapitalist rekabet koşulları ve kâr hırsıdır. Zaman kazanmak için gemi açık kapılar ile hareket etmiş, fakat limanın birkaç yüz metre açıklarında, Belçika kıyılarındaki dalgalar gemi personelinin tahmininden daha yüksek ve azgın çıkınca gemi su almış ve 1-2 dakika içinde batmıştır.

Bu kazadan sonra "Internationale Maritim Organization" (Uluslararası Denizcilik Örgütü), bir dizi güvenlik tedbirini içeren, kısa adı "Solas" (Safety of Life at Sea) olan bir önlemler paketi kabul etmiştir. Ancak ne yazık ki bu paket ancak 2005 yılından sonra geçerli olacaktır. Denizcilik şirketlerinin, gemilerini değiştirmek için 2005 yılına kadar zamanları vardır. Bugün "Solas" standartlarına uyan gemilerin oranı %10'dur. Armatörlerin, gemilerinin güvenlik standartını arttırmada pek çıkarları yoktur, onları asıl düşündüren daha fazla kâr etmek, rekabet ortamında rakiplerinden daha fazla yolcu ve yük taşımaktır.

Kahrolsun kapitalist kâr hırsı ve rekabet sistemi!

07.10.1994 ▲

işçiden... fabrikadan... sendikadan...

AĞUSTOS ve Eylül aylarında, işçi sınıfı hareketi, önce Gebze'de (direnişe ilişkin bir okuyucu mektubunu aşağıda yayınlıyoruz.) ve daha sonra Aras Kargo'daki direnişlerinde olduğu gibi, kapsamı bakımından küçük, fakat faşist Türk hakim sınıflarının "güvenlik güçleri"yle ("çatışma"yı diyemiyoruz!) kavgayı da göze aldıkları eylemlerle kendini gösterdi...

Ancak, somut olarak öne çıkan eylem biçimleri ise, birçok küçük işletmede, işten atılan işçilerin, yeniden işe alınmaları için yürüttükleri küçük kapsamlı direnme eylemleriydi. Ve bunlar, işçi sınıfı hareketinin Ağustos ve Eylül aylarındaki mücadelesine damgasını vuran eylemler oldular. İşçi sınıfı hareketinin 1994 yılındaki mücadelesine damgasını vuran, esasta genel bir hareketsizlik oldu. Ancak bıçak kemiğe dayandığında biraz hareketlenme ve sonrasında mücadele azminin kırılışı, bu, hareketin bütününde kendini gösteren ruh haliydi...

Durumun bu olduğunun kanıtlarından biri de, son yıllardaki grev sayılarının, 1994 sayılarıyla karşılaştırılmasıdır:

—1990 yılında 458 greve toplam 166 bin 306 işçi katılırken, işgünü kaybı 3 milyon 466 bin 550'yi bulmuştu.

—1993 yılında yapılan 49 greve 6908 işçi katıldı. 574 bin 741 işgünü kaybı oldu.

—1994 yılının ilk altı ayı itibarıyla ise, 19 greve 1206 işçi katıldı, işgünü kaybı 131 bin 593 oldu...

(Bu sayılar, istatistiklere geçmiş resmi sayılardır. Örneğin 20 Temmuz'daki "genel eylem" bağlamında gündeme gelen işgünü kayıplarına ilişkin sayılar bunlara dahil değildir.)

"SUSMANIN ZAMANI DEĞİL, SIRA SANA DA GELİYOR!"

►Faşist Türk hakim sınıfları, Ağustos ve Eylül aylarında da işçi sınıfına karşı saldırılarını pervasızca sürdürdüler. Bu saldırının en açık biçimi, bir dizi irili-ufaklı işletmeden sayıları onbinleri aşan işçinin, işsizler ordusuna katılması şeklinde oldu...

İstanbul Anakent Belediyesi'ne bağlı Su Servisi Ticaret AŞ (SUSER)'in kapanması sonucu 1200 işçi işten atıldı. Sağlam bir mücadele perspektifi olmadığından, 1200 işçiden büyük bölümü "tazminat"larını alarak işten ayrılmayı kabullenirken, işçilerden 520'si haklarını aramak için hergün işletme önünde toplandılar.

Bir dizi belediyede, belediye işçilerine durmak bilmeyen saldırılar sürüyor...

Adana Yüreğir ve Seyhan Belediyelerinde, tam da toplu sözleşme öncesinde işten atmalar gündeme getirildi. Ya da Refah Partili belediyelerin ilk 6 aylık icraatlerinin başında, binlerce belediye işçisinin işten atılması yer aldı.

İzmir Belediyesi'nde ise, 11 Ekim tarihi itibariyle 9 bin belediye işçisinin grevi gündeme gelmiştir. Belediye Başkanı Burhan Özfatura'nın cevabı hazır: O, İzmir Belediyesinde çalışan 14 bin işçiden 10 binini çıkartacağı tehditini şimdiden savurmuştur...

Köy hizmetleri ve karayollarında çalışan binlerce mevsimlik-geçici işçi de hiçbir hak elde edemeden işten atıldılar...

►Kamu kesiminde çalışan 700 bin işçiyi doğrudan ilgilendiren 1993 yılı toplu sözleşmelerinden doğan enflasyon farklarının ödenmesi, yılan hikayesine döndü. Türk-İş'in başkanı Bayram, bu "mücadele" sürecinde hükümete karşı şu "sert" lafları sarfetti:

"Babasının hayrına vermiyorlar. İşçinin emeğinin karşılığını, oynaya oynaya verecekler, sadaka istemiyoruz. Hükümet, emeğe de saygı göstermeyi öğrenecek. Hükümet, anayasa ve yasaları çiğnemekten vazgeçsin." (Hürriyet, 25.08.1994)

Bu "sert" laflardan sonra hükümetle anlaşan bay Bayram, kamu işçilerinin 5 aylık enflasyon farklarının "çek"le ödenmesini kabulleniyordu. Eğer bir terslik olmazsa, işçiler Kasım ayından itibaren enflasyon farklarını "çek" şeklinde alacaklardı. Umudumuz bu çeklerin "karşılıksız" çıkmaması yönündeydi!

Fakat sonraki gelişme, Türk-İş'in kabul ettiği bu anlaşmanın, bu kez de hükümetçe kabul edilmediğini ortaya çıkardı... Yani Türk-İş başkanının diliyle konuşursak, *"hükümet anayasa ve yasaları çiğnedi"*. İyi de; çiğnedi de ne oldu ki sanki? Türk-İş hak aramak için, –en azından– üyesi olan işçileri sokaklara mı döktü? Hayır, yapmadı! Peki neden?! Bu soruları yanıtlayacak olanlar, eylemleri ile birlikte işçiler olmak zorundadırlar...

En sonunda hükümet ve Türk-İş, işçilere enflasyon farklarının "çek"le değil, aylık "bono" verilerek taksit taksit ödenmesi konusunda anlaştılar!!!

►Türk-İş'in işçi sınıfını ilgilendiren en minimum sorunlarda bile defalarca dirayetsizliğini göstermesi sonucu, üye sendikaların Türk-İş yönetimine karşı eleştirileri de yüksek sesle dile getirilmeye başlandı. Bunlara bir örnek olarak, Harb-İş Sendikası'nın İstanbul şubesi üyelerinin formüle ettikleri eleştirileri gösterebiliriz:

+ Özellikle 5 Nisan'da, bize dayatılan pakete karşı sessiz kalınmıştır.

+ İkramiye tarihlerinin geriye çekilmesiyle cebimize girmeden gasp edilen para 4,5-5 trilyondur. Yine sessiz kalınmıştır.

+ SSK Emeklilik Yasası ile birlikte emekliliğin hayal bile edilemeyeceği, adeta ölüme mahkum edilmeye karşı yine sessiz kalınmıştır.

+ Sendikasızlaştırma çabalarına, işçi kıyımlarına, işyeri kapatmalarına yine sessiz kalınmıştır.

+ Yüzlerce taşeron firma ve müteahhit sokulmuş, yüzbinlerce işçi yoksulluğun sınırında çalıştırılmış ve açlığa mahkum edilmiştir, yine sessiz kalınmıştır.

+ 5 Nisan saldırısından sonra 700 bin işçi, sokağa atılmış, olaylar geçiştirilmiş ve sessiz kalınmıştır.

+ Tasarruflarımızı hükümet haraç-mezat gasp etmiş, yine sessiz kalınmıştır.

+ Yine bu saldırıların karşısında sermaye, sınıftan yana tutum alan sendikacılara, sanatçılara, yazarlara, bilim adamlarına cezalar yağdırmış, hapse atmış, yine sessiz kalınmıştır.

+ Ve en son, kamu işyerlerinin enflasyona endeksli zammının pazarlık yapılmasında Türk-İş hala sessizliğini bozmamıştır.

...

Burada sayılanlar, sendika ağalarının "günah" listesinin çok küçük bir bölümünü oluşturmaktadır. Sessiz kalma bağlamında sıralananlar doğrudur ve bu sessiz kalma ediminde "şeref", ya da şerefsizlik sadece Türk-İş'e de ait değildir. Bu memlekette ayrıca DİSK gibi, Hak-İş gibi kendi çaplarında bayağı "iddialı" olan diğer işçi sendikaları da vardır ve onlar da en az Türk-İş kadar sessiz kalmışlardır ve sessiz kalmaya da hep birlikte bir "koro" halinde devam etmektedirler...

Tüm bunlar yetmiyormuş gibi, bir de fabrikalarda yetkinin hangi sendikada olduğu noktasında yürüyen kapışma yüzünden, işçilerin önemli bir bölümü darbe üstünü darbe almaktadır. Sarı sendikalar arasında sürmekte olan bu yetki anlaşmazlıkları yüzünden, sayıları 100 bini aşan bir işçi kesimi de, toplu sözleşmelerden yararlanamamaktadır...

Bu sendikaların tabanındaki işçiler, sendika yönetimlerine karşı başkaldırıcı bir bilinçte değildirler. Bu faktör, mücadelenin doğru raylar üzerinde ilerlemesinin engelidir. Ancak son dönemlerde bizzat sarı

sendikaların kendi içlerinde geniş bir huzursuzluk yaygındır ve bu durum sendika ağalarını oldukça rahatsız etmektedir.

Eylül ayı ortalarında, Türk-İş yönetimine karşı sesini yükseltenlerin bir bölümünü de Gölcük Tersanesinde çalışan işçiler oluşturuyordu. Tersane önünde toplanan 4 bin işçi, enflasyon farklarının ödenmesi bağlamında "bono" uygulamasını kabul eden Türk-İş yönetimini protesto etmek için Bayram Meral'in resmini ve tabutunu yaktılar...

Yine aynı dönemde, bizzat Türk-İş çatısı altında örgütlü olan üye sendikalardan da protestolar gelmeye başladı. Genel Maden-İş, Tek Gıda-İş, Petrol-İş, Türk Harb-İş, Selüloz-İş, Liman-İş ve Tümtis sendikaları "bono" uygulamasına ilişkin anlaşmanın tarihe (Biz bunu, "faşist bir sarı sendikanın uşaklık tarihi"ne diye tamamlayalım! /BN) utanç belgesi olarak geçeceğini belirterek, Türk-İş yönetimini protesto ettiler!

Yönetimin cevabı ise, protestocu üye sendikalara ekonomik ambargo uygulamak, görevden almak gibi tedbirlere başvurmak olmuştur. Örneğin Yol-İş'in 1 no'lu şube yönetiminden üç sendikacı, Türk-İş "Disiplin Kurulu" kararıyla görevden alınmışlardır.

Bu tür uygulamalarda, devlet ve sendika yönetimlerinin elele, hedefi belli "adam harcama" işlemlerine giriştikleri açıkça görülebilmektedir...

►Yeni belirlenen brüt 4 milyon 173 bin 753 lira tutarındaki "dehşetli" asgari ücretin Ağustos ayından itibaren ödenmesi dahi sorunludur...

Yeni belirlenen asgari ücretin ne zaman ödeneceğinin belirsiz olduğu bir dönemde, hükümet, örneğin köy hizmetlerinde çalıştırdığı ve şu anda hala işine yaradığı için işten atmadığı 46 bin geçici işçinin ortalama 10 milyon lira olan ücretlerini asgari ücret düzeyine düşürdüğü açıkladı. Bunun ardından bir açıklama yapan bay Bayram, hükümete çatarak şunları söyledi:

"Eylemlere başladık, başlayacağız. Dün ne dediler, bugün ne yapıyorlar. Artık bunların hiçbir sözüne inanmayacağım. Alınan kararı geri aldırtmak için elimizden geleni yapacağız. Eylemlerimiz yaygınlaşacaktır."

Türk-İş'in herhangi bir "eylem" yaptığını duyan varsa, bize bildirsin deyip geçelim...

Bizim duyduğumuz, Türk-İş'in "mücadele"sini "yazılı" olarak, mektuplarla yürüttüğü şeklindedir. Türk-İş, Cumhurbaşkanına, Başbakana ve yardımcısına mektuplar gönderirken, faşist Türk hakim sınıflarının bugünkü hükümeti, geçici işçilere saldırılarını sürdürdü ve bu işçilerin toplu sözleşme kapsamından çıkartılmaları kararını da aldı...

DYP-SHP'nin, 1995 yılına dek hükümet olup olmayacaklarından bağımsız olarak, işçi sınıfını doğrudan hedefledikleri saldırılarından biri de, yaklaşık 700 bin KİT işçisi için 1995 bütçesinde zamma yer olmayacağına ilişkin kararıdır. Buna

göre, "sıfır zam", yani ücret tavanlarının dondurulması sözkonusudur.

Ayrıca büro hizmetlerinde çalışan işçilerin de memurlaştırılmaları ve ücretlerinin indirilmesine de karar alınmıştır...

Bu saldırılara gelen ilk tepkilerden biri, Türk-İş genel sekreterinden, yani sayın bay Şemsi Denizer'den olmuştur! O, *"Bu bütçe meclisten geçmez. Geçerse, Türkiye'de iç savaş çıkar. Kaçacak delik ararlar."* dedikten sonra, sözlerine şöyle devam etmiştir: *"Hükümet, 4 Aralık seçimlerinde mutlaka cezalandırılacaktır." (Hürriyet, 19.10.1994)*

İşçi sınıfı hareketi, kuru-sıkı atışlara, palavralara karnımız tok, diyerek ileri atılmazsa, işte böylesi ciğeri beş para etmez, sahtekar sendika aristokratları, "iç savaş"tan filan söz etme "cesaretliliği"ni gösterirler. Meydan bunlara bırakılmamalıdır. Bu hainler, bir kez daha 4 Aralık'ta sergilenecek olan iktidar dalaşında işçi sınıfını alet olarak kullanmak için çabalamaktadırlar...

►Metal ve tekstil sektöründe, yaklaşık 140 bin işçiyi kapsayan toplu sözleşme görüşmeleri başladı. Faşist Türk hakim sınıfları, toplu sözleşme görüşmelerinde sadece ücret zamlarını değil, ***"kriz maddeleri"*** olarak adlandırdıkları "ekonomik krizin" yükünün nasıl "paylaşılması gerektiği" konularında da tartışmak istiyorlar. Bu, pratik olarak, işçilerin "ücretsiz izin" yapmaları ve "farkı ödenmeyen kısa süreli çalışma"ları anlamına gelmektedir. Patronlar, şöyle formüle etmektedirler:

" Kriz dönemlerinde kısa süreli de olsa ücretsiz izin uygulamasını da kapsayan bir madde toplu sözleşmeye konulsun. Çünkü, yasada yer almıyor.*

** Yine kriz dönemleri için kısa süreli çalışma ortamı yaratılsın. Örneğin haftada 7 gün yerine 4 gün çalışılsın, böylece düşük ücret ödensin.*

** Çalışılmayan, maaş alınmayan günlerde işçiye ikramiye ve sosyal yardım da ödenmesin. Örneğin, rapor almış bir işçiye maaşı gibi ikramiye ve sosyal yardım verilmesin.*

** Sendika, ölüm, doğum gibi bazı mazeret izinleri mümkün olduğu kadar azaltılsın." (Milliyet, 29.08.1994)*

Ne dersiniz?!!

Bu konuda Teksif'in, faşist Türk hakim sınıflarının "ücretsiz izin" ve "kısa süreli çalışma" gibi önerilerini, işçi haklarını savunma iddiasında olan bir sendika olarak elinin tersiyle itip reddedeceği yerde, bunların *"tartışılabilir"* olduğunu açıkladığı, daha şimdiden bilinmek zorundadır.

Birleşik Metal İşçileri Sendikası ise, patronların bu rezil teklifleri konusunda hiçbir tavır takınmazken, şimdilik öne çıkardığı sadece "iş güvencesi" olmuştur.

Toplu sözleşme görüşmelerinin ikinci oturumu, Ekim ayı başında başladı. Ancak patronların talepleri aynen kalırken, sendikalar ise, bunlara karşı olan taleplerini ancak şimdi formüle ederek görüşme masasına geldiler ve görünürde toplu sözleşme görüşmeleri uyuşmazlıkla sonuçlandı!

Ancak bazı metal iş yerlerinde son günlerde yine "zorunlu izinler" gündeme getirildi. Tam toplu sözleşme görüşmeleri sırasında bu durumun ortaya çıkarılması, ortada bir takım oyunların döndüğünün açık işaretlerindendir. Dikkat...

►Ankara'da, Aras Kargo şirketinde, 12 Temmuz'da işten çıkartılan 73 işçinin yeniden işe alınmasını sağlamak için bir direniş süreci başladı... Nakliyat-İş Sendikası işçileri desteklemek için, o arada bir afiş çıkardı...

Sendikaya üye oldukları gerekçesiyle işten atılan, ya da şirketin değişik illerdeki şubelerine sürülmek istenen işçilerden 70 kadarı, direniş süreci içinde hiçbir şey elde edemediklerini gördükleri Ağustos'un son günlerinde Aras Kargo'yu işgal ettiler.

Aras Kargo'nun patronlarının eski "sol"cular olduklarını bilmede yarar var. Patronun yardımına koşan jandarmalarca temsil edilen "güvenlik kuvvetleri", işgali ortadan kaldırmak için şirketi ablukaya aldıklarında, işçilerin tepkisi boyalı basına göre çok "sert" oldu. İşçiler ellerindeki benzin bidonlarını gösteriyor ve jandarmanın saldırması halinde kendileriyle birlikte şirketi de yakacaklarını *"Ölmek var dönmek yok. Yaşasın işçilerin birliği!"*

sloganıyla haykırıyorlardı.

İşgalin 3. gününde, işgalci işçilerle dayanışmalarını göstermek için şirketin önüne gelen 20 kadar belediye işçisine, eylemci Aras Kargo işçilerinin gözleri önünde, jandarma tarafından dipçik ve coplarla meydan dayağı çekildi. Bu, direnen Aras Kargo işçilerine gözdağı vermek için yapıldı.

Bu arada hakim sınıfların sendikacı çömezlerinden –işkencede yeralan psikolojik ekibin oynadığı gibi bir rolü üstlenen– DİSK başkanı Rıdvan Budak, işgali kaldırmaları için işçileri ikna etme(!) çalışmalarında bulunuyordu. Koskoca "Devrimci" İşçi Sendikaları Konfederasyonu(!) başkanının eylemci işçilere önerisi şöyleydi: *"Arkadaşlar sizleri mantıklı olmaya davet ediyorum..."*

İşçilerin cevabı yine *"Ölmek var, dönmek yok!"* şeklinde oldu! Sonraki gün, depo çevresindeki kamyonların patron tarafından çekilmek istenmesi üzerine, işçiler kendilerini molotof kokteylleri atarak savundular ve üzerlerine benzin döktüler. Bu gelişme karşısında jandarmalar geri çekildiler ve kamyonlar şirket sahası için kaldı.

Aynı dönemde, Ankara'da Bel-Beton şirketinde 110 işçinin gerçekleştirdiği bir fabrika işgali eyleminin patronla anlaşmayı beraberinde getirmesi sonucu, eylem işçilerce sona erdirildi. Bu işçiler, daha sonra Aras Kargo'daki işgalci işçilerle dayanışma içinde olduklarını göstermek üzere şirketin önüne geldiler...

Aras Kargo'nun direnişçi işçilerinin şirketi işgal eylemleri, 1 Eylül sabahı, yani bazılarınca, "Dünya Barış Günü" olarak adlandırılan bu günde, faşist Türk devletinin polis ve jandarmaları tarafından, yani devletin şiddetiyle sona erdirildi. Sayıları yüzü bile bulmayan eylemci işçinin üzerine allah-allah diye saldıran ağzı salyalı faşist "güvenlik" sürüleri,

Gebze direnişi ve öğrettikleri...

10 Haziran 1994, Cuma, saat 16.00...

27 Mart 1994 yerel seçimlerde işbaşına gelen Refah Partili (RP) belediye başkanı Ahmet Penbegüllü'nün ilk ciddi icraatı "nihayet" gerçekleşti. Uzun zamandan beri Gebze belediye işçileri ne zaman işten atılacağız endişesi içindeydiler. Çoğu işçi her ne kadar atılacağını beklemiş olsa da, listeler asılır asılmaz, işçilerin bu gerginliği biraz daha arttı ve patlama noktasına geldi.

Belediyenin çeşitli ünitelerinde çalışan işçiler, mesken binaya akın etmeye başladılar. İşçiler barutu ateşleyecek kibritin çakılmasını bekliyorlardı. Belediyenin içi ana-baba günü ... ve kibrit çakıldı.

Önce işten çıkartılan 653 işçi ve 80 memurun listesi yırtıldı, ardından video çekimi yapan polisin ayak altında dolaşmasına sinirlenen işçiler polise saldırdı. Camlar, çerçeveler dökülmeye başladı. Çekim yapan polis ortadan kayboldu. Bu arada sinirleri zayıf olan işçilerden bayılanlar oldu ... ve içeriye birkaç on polis daha takviye geldi.

Aradan bir saat geçmişti ki, bir meclis üyesi, yanan işçi barutunun arasından (polis gücüne güvenerek) geçmeye kalktı ve işçiler bu kişiyi hastanelik ettiler. Polisle de ilk ciddi çatışma bu dakikalarda oldu. İki polis dört işçi yaralandı. Belediyenin içi boşaltıldı. Belediye başkanının içeride olduğu bilinmiyor, işçiler belediyenin önünde *"İşçiyiz, memuruz, haklıyız, kazanacağız!"*, *"Başkan istifa!"* sloganlarıyla öfkelerini dile getiriyorlar.

Hava kararıyor... başkanın içeride olduğu bilinmiyor. Söylentiler dolaşıyor... *"Başkan şuraya gitmiş, buraya gitmiş"* vs. İşçiler-memurlar hala öfkeli... saat 23.00. Belediye başkanı ve bazı meclis üyeleri, kalabalık polis korumasında belediye binasının arka pencerelerinden kaçıyorlar. Olaydan kimsenin haberi yok. Ertesi gün gazeteleri okuyana dek...

Gece öfke ve coşku seli, işçi-memur umutlu, *"Direneceğiz!"* diyorlar, *"Ölmek var dönmek yok!"* diyorlar. Aynı gece direniş komitesi oluşturuluyor. Direniş komitesi Cumartesi günü ve önümüzdeki süreçte hangi işçinin nerede görev alacağını ve kimlerin önderlik(!) edeceğini, görevlileri belirliyor.

Direnişte önemli rol (çözülme anlamında) oynayacak ünitelerin başında otobüs işletmesi geliyor ve sabah bir grup işçi, otobüs işletmesinin başında yer alıyor. Önemli bir zorlukla karşılaşılmıyor, belediye otobüsleri geçici de olsa böylece işi bırakmış oluyorlar. İşçilerin bazıları başlangıçta ürkek davranıyor, başlarına kötü şeylerin geleceğinden korkuyorlar.

Fakat işten çıkartılan işçi listeleri yırtıldığından, herkes *"ben de atılmışımdır"* diye eyleme sıkı sarılıyor, sıkı sarılma gereği duyuyor. Cumartesi, Pazar günleri mahallelerde örgütlenmeler başlıyor. İşçi aileleri direniş alanlarına gelmeye başlıyor. Pazartesi belediye başkanı belediyeye gelemiyor. (...) Birkaç gün sonra çarşıda görülen başkan yardımcısı işçiler tarafından dövülüyor. Eylemci işçilere karşı polis provokasyonları oluyor. İşçiler, birkaç küçük sıyrıkla kendilerini koruyorlar (...).

Gebze Belediyesinde eylemlilik bütün coşkusuyla sürerken, beşinci gün belediye başkanının içeriye girmesine izin veriliyor. Belediye başkanı yavaş yavaş kendi toparlıyor. *"Bütün işçileri attım!"* diyor, önce. *"Bütün memurları da attım!"*...

Artık Gebze Belediyesinde çalışan 1700 işçi-memurun kaybedecek işi de kalmadı. Belediye başkanı atılmayan işçilerin-memurların işbaşı yapmasını istiyor. Önceki sözünden vazgeçti. İşçi-memur gene işbaşı yapmıyor. Bu defa süre tanıyor, bu süreye kadar işbaşı yapmazsanız işinize son veririm. Gene tehdit para etmiyor. Üç günde bir kararı değişiyor. Bir söylediği diğerini tutmuyor. Tam bir paronaya tablosu çiziyor. Belediye başkanı sendikayı da tanımıyor. Kiminle bu olayı oturup çözüme kavuşturacak belli değil. Başkana muhatap aranıyor. (...)

İki-üç gün sonra sendikayı yetkili olarak görüp masaya oturuyorlar, görüşmeler başlıyor. Bir, iki, üç... perde arkasında neler konuşuluyor net bilemiyoruz. Görüşmelerden sonuç yok. Eyleme devam, üç görüşme oluyor, üçü de hüsran. Görüşmeler kesintiye uğruyor. İşçilerin morali bozuluyor, hiçbir yerden ses seda yok. İşçilerde çözülme var. Özellikle otobüs işletmesi başı çekiyor. Yüz kadar işçi burada toparlanıyor. Otobüsleri sefere çıkartmaya çalışıyorlar. Buradaki direnişçiler işçi kadınlar ve ev kadınları. Buradaki direnişçi

işçilere korkunç bir zulüm uyguladılar. Şirketten dışarı çıkartılan işçiler teker teker meydan dayağından geçirildiler ve gözaltına alınarak il jandarma komutanlığına götürüldüler...

Aras Kargo'lu işçiler, daha sonra çeşitli protesto eylemleri düzenleyerek mücadelelerine devam ettiler...

* * *

Bu yazıda kısaca da olsa örneklediğimiz gelişmeler, faşist Türk hakim sınıflarının, Kuzey Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesine karşı yürüttüğü savaşa paralel olarak, işçi sınıfına ve işçi sınıfı hareketinin mücadelesine de azgınca saldırdığını belgelemektedir.

Hakim sınıflar, bu saldırılarını sistemli ve çok yönlü olarak ele almakta; işçi sınıfının belini kaldıramayacağı bir durumu düşleyip, bu düşe uygun darbeleri sınıfa karşı yönlendirmektedir. Bu düşe uygun darbelerin indirilmesi işleminde, faşist, gerici, sarı sendikaların oynadıkları roller korkunç derecede ağırdır...

Tüm gelişmeler, komünistlerin ve sınıf bilinçli işçilerin, burjuvazinin sistemli ve çok yönlü saldırılarına karşı; sistemli, çok yönlü ve örgütlü mücadelenin geliştirilmesinin hayati önemini bir kez daha göstermektedir.

Yapılacak iş bellidir...

Seçilmiş yoldan emin adımlarla ilerlemek, Bolşevizmi durup dinlenmeden işçi sınıfı hareketine taşımak ve zaferin kapısını aralamak...

Bolşevikler de, –"D"İSK başkanı Rıdvan Budak gibi– işçileri *"mantıklı"* olmaya davet ediyorlar; ve fakat bir farkla, ***mantıklı*** davranıp devrim yapmak, bu barbarlık sistemini yıkmak ve yeni dünyayı inşa etmek için bir davet...

Yapacak çok iş var!

O halde ileri!!!

21.10.1994 ▲

kadınlar canlarını vermeye hazırlar, yeterki otobüsler çıkmasın. Eylemin en ağır yükü bu kadınların omuzunda idi dersek abartmış olmayız. Direnişçi kadınlar, 8 Temmuz 1994'e kadar bu başarılarını sürdürüyorlar.

Yukarıda görüşmeler kesintiye uğradı demiştik. Eylemin son haftası görüşmeler Ankara'ya taşınıyor. Belediye başkanı, RP milletvekili Şevket Kazan, DİSK genel başkanı ve Genel-İş şube yetkilileri, parlamentoda dört-beş saat süren görüşmeden sonra koltuklarının altına birer umut koyarak elleri boş geri dönüyorlar. Görüşmede belediye başkanı, *"ben bu kararları yalnız almadım, belediye meclisiyle tekrar görüşmem lazım"* diyor ve gene uyutuyor.

Görüşmeciler Gebze'ye dönüyorlar ve bizler meclisin toplanacağı günü bekliyoruz. Derken 8 Temmuz'da grev kırıcıları ve polis atağa geçiyor. Polis burada bulunan 300-350 kadar direnişçiye azgınca saldırıyor. Sefere çıkmak isteyen otobüsler direnişçiler tarafından tahrip ediliyor. Ayrıca direnişçilere saldıran polisler de aynı şekilde cevap alıyorlar.

Eylem sonunda 15 polis 38 işçi ve işçi ailesi yaralanıyor. Hastaneler ve Gebze sokakları polis kaynıyor. Polis hastaneye tedaviye getirilen yaralı işçileri gözaltına alıyor. Gözaltına alınanların sayısı belli değil. Sonuçta bütün fatura yedi işçinin üzerine kesiliyor ve yedi işçi tutuklanıyor.

Bu eylemlilik sürecinde grev kırıcılara yönelik yüz civarında eylem gerçekleşiyor. Savcılık ve polisten öğrenildiğine göre, bombalama, silahla ev tarama, silahla adam yaralama, adam dövme, cam kırma ve benzeri gibi eylemler gerçekleşiyor.

Bu olayların ardından İçişleri Bakanı N. Menteşe apartopar Gebze'ye geliyor ve *"şeriatın kestiği parmak acımaz"* diyerek, eylemin her ne şekilde olursa olsun dağıtılması emrini verip gidiyor.

10 Temmuz sabahı, saat 5.00'de, Gebze polisine takviye olarak İzmir, Bolu, Bursa, İstanbul, Sakarya, İzmit illerinden gelen polisle ve Gebze Garnizonundan alınan çok sayıdaki askerle önce Gebze çembere alınıyor ve sonra belli noktalar tutularak Gebze Belediyesini kuşatıyorlar. Kesin rakamlar bilinmemesine rağmen, söylenen asker-polis sayısı onbindir. Devlet güçleri kafalarında neyi planlıyorlardı, ne bekliyorlardı pek bilinmez, ama 10 Temmuz sabahı, direniş o polis-asker gücü karşısında olaysız bitmişti. Zaten olay sabahı direniş yerinde 60 kadar işçi kalmıştı. Bunların da tutuklanmaması için, sendika yetkilileri bu işçileri alandan çekiyordu.

Yiğit ve coşkulu Gebze Belediyesi işçileri ve destekçilerinin bir aylık bir sürece yayılan eylemlilikleri çok heyecanlı başlayıp, süreçte inişli çıkışlı bir hat izlemesi ve direnişin 10 Temmuz'da sakince bitmesi, biz komünistlere birşeyleri daha tekrar hatırlattı. Fakat orada bulunan bütün devrimcilere de bazı dersler verdi mi bilemiyorum ama, çoğu kişi ve grubun hala birşeyleri anlamamakta ısrarlı olduğu kesindir...

* * *

Gebze Belediyesinde 733 işçi ve memurun işten atılmasına, bütün diğer atılmayan işçi ve memurlar suskun kalmayı reddettiler. Güzel başlayan bir eyleme doğru önderlik etmek gerekiyor ki, başarılı bir sonuç elde edilsin. Gebze Belediye işçileri ne yazık ki kendilerine doğru önderlik edecek bir güce sahip değildi.

Direnişe "önderlik" edecek bir direniş komitesi kuruldu. Ne sayısı belli, ne niteliği ve sonuçta üretemediği ve yönetemeyeceği de anlaşılınca, bu daraltıldı, fakat nitelik gene yoktu. Direniş kör topal ilerliyor. Direniş komitesi de direnişin yanında kör topal ilerliyordu.

Kendi içlerinde artık eyleme yön veremediklerini anlayan komite üyeleri, çareyi direniş komitesini dağıtmakta buldu. Son hafta, direniş, kendini yönetmekten aciz sendikaya kaldı. Nasıl oldu, kimse tam olarak anlayamadı. Alandaki işçilerin çekilmesiyle direniş birdenbire bitiverdi. Oysa bizler direnişin devam edeceğini, eylem biçimlerinin değişeceğini düşünüyorduk. Bir de baktık, beş-on işçi yalnız kalmışız...

Bir daha böyle bir eylemle yüzyüze geldiğimizde, –ki bu kaçınılmaz– kendimizi sendikaya sattırmamak için, nitelikli işçilerden oluşan bir direniş komitesinin sürekli örgütlü olarak varolması gerekmektedir. Bu komitenin işlevi, sadece eylem olduğunda eyleme önderlik etmek değil, eylem olmadan işçiyi eylemlere, grevlere hazır tutmak, örgütlemektir de. Onlara hikaye değil, sınıf bilinci taşımak gerekir. Onları çelikleştirmek gerekir. Onları militanlaştırmak gerekmektedir!

Gebze direnişinin tek olumlu yanı, Türkiye işçi sınıfına yürekli olması gerektiğini ve örgütlü olunması gerektiğini, bununla başarılı olunacağını gösterdi ve bir mevzi direnişi olarak kendini tarihe yazdırdı...

Gebze'den bir Bolşevik Partizan okuru.

Aile içi ve yakın çevresinde CİNSEL

Değerli okuyucu...

Aşağıda "Aile içinde ve yakın çevresinde (kız) çocuklara yönelik cinsel şiddet" üzerine bir yazı yayınlıyoruz. Bu yazının daha başlığına –yazıyı daha okumadan– bile, birçoklarından gelecek ilk tepkinin "bu da nerden çıktı?", "başka işiniz mi yok?" vb. olacağını biliyoruz.

Birçokları "aile içinde ve yakın çevresinde (öncelikle kız) çocuklara yönelik cinsel saldırı, şiddet olaylarının, gelişmiş Batı ülkelerinin sorunu olduğunu, Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın Batıya göre oldukça kapalı, görünürde "namus"a çok değer verilen toplumunda bu gibi olayların olmadığını, ya da çok önemsiz olduğunu düşünüyor...

Öyle bir toplumda yaşıyoruz ki, yığınlar bir çocuğa aile dışından bir cinsel saldırı olduğunda "sapık" adını taktığı saldırganlara karşı sürek avına çıkıyor, devlet güçlerinin önünde linç hukuku uygulanıyor. Boyalı medya bu gibi olayları balandıra balandıra sunuyor insanlara. Aile içi cinsel şiddet olayları konusunda tam bir suskunluk hakim. Ancak cinayetle sonuçlanan kimi olaylar, o da çarpıtılarak, tanınmaz hale getirilerek yansıtılıyor kamuoyuna.

Suskunluk, aile içi ve yakın çevresinde çocuklara yönelik şiddetin boyutlarının küçük olduğu anlamına gelmiyor. "Dıştan" saldırılarda toplumun linç tepkisi göstermesi de, aile içinde bu olayların yaşanmadığı anlamına gelmiyor.

"Namus", çünkü hep "dış"a karşı korunan bir şey olarak kavranıyor. Kimi baba, amca, dayı, yeğen, ağabey, erkek kardeş, yakın komşu, öğretmen, hoca, vb. "dıştan saldırı" olduğunda linçte en önde koşarken, evinde, "dört duvar" arasında (kız çocukları) cinsel dürtülerini tatmin için kullanmada bir çelişme görmüyor.

Öyle ya; zaten yaptığının gizli kalacağından nerde ise yüzde yüz emindir. Bir (kız) çocuğun cinselliğinin nasıl sömürüldüğünü kavrayıp, bunu dile getirebilmesi kadar zor bir şey az bulunur. Bunu yaptığı noktada ise, zaten ona inanan bulmak da zordur. Hal böyle olduğu için de, "aile içi cinsel taciz-şiddet", üzerinde konuşulmayan, yok sayılan bir olgudur, tabudur.

Fakat bu öyle bir olgudur ki, saldırının, şiddetin kurbanları bunun yükünü bütün hayatları boyunca taşırlar. Biz komünistler, aile içinde de yaygın olduğunu bildiğimiz, çocuklara yönelik cinsel şiddeti mutlaka aşılması gereken bir toplumsal yara olarak görüyoruz. Bu yaranın, gerçek anlamda pederşahi (erkek egemen) sistem bütün kökleri ile yıkılmadan ve onun kafalardaki tortuları da silinmeden, bütünüyle ortadan kalkamayacağını da biliyoruz. Buna rağmen, en azından komünist ve devrimci çevreler içinde, cinsel şiddet faillerinin teşhiri ve tecriti ile, kurbanlara ise doğrudan yardım edilerek doğru ilişkilerin hakim kılınabileceğini, bunun için mücadele edilmesi gerektiğini düşünüyoruz.

Bu yazıyı, bir ilk yazı olarak, bu amaçla yayınlıyoruz.

Cinsel şiddetin kurbanlarına çağrımız, "susmayın", "siz suçlu değilsiniz", "faillerin teşhir ve tecritinde ve devrimci çevrelerden uzaklaştırılmasında bize yardımcı olun"dur.

Eğer bu yazı, kimi kurbanlara yalnız olmadıklarını ve bu rezillik üzerine konuşmak gerektiğini gösterirse, amacına ulaşmış olacaktır. Biz bu tabuyu yıkmak için bu konuda yayına devam edeceğiz.

Bütün okuyucularımızı bu konu üzerinde de ciddiyetle durmaya çağırıyoruz. Aile içi cinsel şiddet kurbanı olanları, yaşadıklarını anlatmaya, bize ulaştırmaya çağırıyoruz.

YAZI KURULU

Küçük kızlar (çocuklar) her zaman dışarıdaki tehlikeye, "kötü adamlara" karşı uyarılırlar. *"Sakın ha, yabancı bir erkek sana şeker verir, sana para verir, ıssız yerlere götürür, dikkat et, sakın gitme"* denir.

Tabii dikkat edilmeli, ama bu çocuklar için en büyük tehlike evde ve yakın çevresinde! Evdeki ve yakın çevredeki tehlike ona daha yakın! Ve bu öyle bir rezillik ki, yıllar yılı ve hatta bazen hiç ortaya çıkmaz; çocukluğunda ve gençkızlığında ve daha sonra kız (bazen erkek çocuklar da) onu hep bir kambur, bir yara olarak taşırlar. Biz bu yaraya da parmak basacağız, sadece parmak basmakla da kalmayacağız, bunun üzerine gidip, bu zor durumdaki kızlara (çocuklara) da onları bu adi/iğrenç adamlardan neyin kurtaracağını göstereceğiz!

Aile içinde cinsel suistimal(*) kavramı, bir bakıma, çocuklara uygulanan "cinsel suistimal"in yanısıra, çocukların yetişkinler tarafından "cinsel kullanımı"nın mümkün olduğu gibi yanlış bir yoruma açık kapı bırakmaktadır.

Bu, doğaldır ki böyle değildir. Yetişkinlerin çocuklarla her türlü cinselliği suistimaldir, bu anlamda şiddettir. Fakat biz, "suistimal" kavramının, çok önemli bir yanı, yani kızların –ve erkek çocukların

---

(*) Biz bu makalede "cinsel suistimal" ve şiddetten sözediyoruz. Biz suistimal ve cinsel şiddetten erkeğin kız çocuğunu sevip okşamasını, sevgi göstermesini değil, tam tersine kendini cinsel olarak tahrik etmek ve/veya tatmin etmek için yaptığı bütün hareketleri anlıyoruz.

(kız) çocuklara karşı ŞİDDET-TECAVÜZ!

da– aile üyelerine karşı duydukları doğal güveni, eğilimleri, açıklığı ve sevgiyi, suçluların adice kötüye kullanmasını (suistimal etmelerini) doğru olarak vurguladığını görüyoruz.

Cinsel şiddet, kızlara ve kadınlara karşı aile içinde uygulanan diğer şiddetten (dayak) daha fazla tabulaştırılmış durumdadır.

Batılı emperyalist ülkelerde kadın hareketleri, bu konu üzerine açıkça tartışılması yoluyla, mağdur durumdaki kız ve erkek çocukların (suistimalin aşağı-yukarı %10 ile 20'si erkek çocuklarına yapılıyor. Fakat biz burada esas yöne, kızlara ve kadınlara erkekler tarafından uygulanan şiddete değiniyoruz.) kısmen suskunluklarını bozmalarını, somut şiddete son vermeyi veya engellemeyi ve suçluları yargılamayı mümkün kılarak, bu tabuyu kırdılar.

Bizim bazı erkek ve kadın yoldaşlarımız, kızlara (çocuklara) karşı uygulanan cinsel şiddetin, sadece daha çok cinsel serbestinin olduğu emperyalist ülkelerde ortaya çıktığına inanıyorlardı.

Bazı yoldaşlar, örneğin Türkiye-Kuzey Kürdistan gibi ülkelerde daha sıkı bir ahlak hakim olduğunu, kızlardan bakire olarak evlenmeleri beklendiğini; büyük aile yapısının kızlar için daha iyi koruma oluşturduğunu; ve erkek aile mensuplarının toplumda kızlarının, kız yeğenlerinin, kız kardeşlerinin, kız torunlarının namuslarını koruma görevine sahip olduklarını, bu durumda bunların bizzat cinsel saldırıda bulunmayacaklarını, cinsel şiddet uygulamayacaklarını ileri sürerek, bunun hiç veya hemen hemen hiç olmayacağına inanmaktalar.

Fakat nerde... bu sahte ahlak, suçlular için hiçbir engel ve kız çocukları için de hiçbir koruma oluşturmuyor. Tam tersine, bu erkek şovenisti sistemde cinsel şiddet, hakim olan sahte, iki yüzlü erkek şovenisti ahlaka dayanıyor ve onun koruması altındadır.

Çünkü bu sistem, erkeklerin emirlerine uymak zorunda olan kadınları değersiz gören egemen konumu erkeklere veriyor. Bu toplumda kadın olmak, erkeklerin cinsel ihtiyaçlarının tatmin edilmesinde cinsel nesne durumuna, erkekler için doğum makinasına, temizlikçiliğe, ahçılığa indirgenmiştir. Erkekler onların rısklarını veren ve onlar üstünde istediklerini yapma hakkını elinde tutan efendileridir.

Kızlar ve kadınlar kirli ve günahkar kabul edilirler, sözümona erkekleri cinsel saldırılara kışkırtanlar onlardır ve onlar cinsel saldırılara yol açmayacak şekilde giyinmek ve davranmak zorundadırlar. Buna rağmen böyle şeyler olursa, bir erkek şovenisti Türk atasözünde söylendiği gibi suçlular yine kadınlardır: *"Dişi köpek kuyruk sallamazsa, erkek köpek onun peşine düşmezdi"* ...

Erkeklerin iktidar sahibi olduğu, cinselliğin erkeklerin iktidar uygulama aracı olduğu (erkeğin cinsel yeteneği, Türkçede "iktidar" ve "iktidarsızlık" kavramlarıyla ifade edilmektedir. Bu bile, Türk erkek egemen toplumun soruna yaklaşımını açık göstermeye yeten bir işarettir.) böylesi bir toplumda, aile içinde kızlara karşı cinsel saldırılar, cinsel suistimal, normlara dahildir.

Batının emperyalist ülkelerinde yapılan istatistiklere göre, yaklaşık olarak her üç genç kızdan biri, yakın akrabaların, yani öz baba, amca, abi, yeğen, dede veya kızların öğretmen, hoca gibi güven duydukları kişilerin cinsel şiddetine maruz kalıyor.

Bu aile üyeleri veya kızların güven duydukları kişiler, geçerli olan aile ideolojisine göre, kızların refahı için çaba sarfeden, kızların güvenmeleri, sevgi ve saygı göstermeleri gereken otoritelerdir. Bunlar, kızlara neleri yapıp, neleri yapmamalarını söyleme hakkına sahip olan otoritelerdir.

Baskı yöntemlerini kullandıklarında, bu adamlar için korkacak bir durum yoktur ve bu, rezilce suistimallerini sürdürmenin yollarından biridir de. Bu durumda kızların bu konuda konuşması sıkı sıkıya yasaklanır.

Cinsel suistimal, başkalarıyla hiçbir şekilde üzerinde konuşulmaması gerekli bir şey olup, örneğin "bizim küçük sırrımız" olarak gösterilmektedir. Veya duyması halinde annenin hastalanacağı ve zaten kız çocuğu bu durumun içinde olduğundan sorumlu olduğu ve bu yüzden susmak zorunda olduğu söylenmektedir.

Birçok durumda kızların kendilerine karşı uygulanan şiddeti diğer yetişkinlere açmaları mümkün olamamaktadır. Kızların çoğunluğu, korkudan, kendilerine aşılanan suçluluk hislerinden, diğer aile üyelerini gözönünde bulundurduklarından, vb. vb. bazen, tüm yaşamları boyunca

susmaktadırlar.

Bu korkunç saldırılar, bir kız çocuğunu yaralayıp onların kişiliklerinde derin yaralar açarken ve bu yaraları yaşamları boyunca beraberlerinde taşımak zorunda bırakılırlarken; suçlular toplumda neşeli ve hiçbir şekilde suçluluk duygusuna kapılmadan yaşamaktadırlar. Bu adamlar öyledirler ki, bir çocuğa tecavüz ettiğini duydukları birine bir elleri taş atarken, diğer elleri kendi kızlarına, torunlarına, yeğenlerine, kardeşlerine tacizle meşguldur. Eğer kızlar durumlarını bir başka yetişkine açmayı becerirlerse, bu durumda da basit bir şekilde kendilerine inanılmamaktadır. Bu kadar fedakar, ailesine bağlı, yardımsever vb. vb. "kibar bir erkeğin" böyle birşey yapması düşünülebilir birşey bile değildir. Birçok durumda kızlar çok hayal kurmakla, palavra atmakla, yalan söylemekle suçlanmaktadırlar.

Cinsel şiddetin çok açık olduğu durumlarda ise (örneğin kız kamile kalırsa, yaralanırsa, vb.), suç, basit bir şekilde yine kızlara yüklenmektedir. Kendini korumamış, erkeği kışkırtan yosma olarak ve zaten her şeyi istemiş olan veya sokakta hamile kalmış olan ve şimdi de haksız bir şekilde ailenin namuslu bir üyesini töhmet altında bırakan olarak gösterilmektedirler. Suçlular kendilerini, kızın cinsel isteklerine karşı koyamamış, zavallı, kendilerine acınması gereken kurbanlar olarak göstermektedirler.

Çok az sayıda taciz, suistimal olayı mahkeme önüne gelmekte, bu halde de mahkemeler, özellikle de erkek hakimler, kızlara inanmamakta ve detaya inen sorgulama yoluyla, kızlar bir kez daha aşağılanmaktadırlar.

Her şeye rağmen, birçok halde kızlar hala ailelerine geri gönderilmekteler. Ailenin korunmasına ve ayakta tutulmasına, kızların ve kadınların korunmasından daha fazla değer verilmektedir.

Suçluların şayet cezalandırılması sözkonusu olursa, çok hafif cezalarla kurtulmaktadırlar. Mahkemelerin kestiği cezaların hafifliğini görmek için, adi hırsızlık cezalarıyla karşılaştırma yapmak yeterlidir.

* * *

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, aile üyelerinin cinsel şiddetten ötürü mahkemeye çıkarıldıkları durumlar hemen hemen hiç yok gibidir. Cinsel suçlar en iyi halde, suçlu bir "yabancı" olduğu zaman ele alınmaktadır.

Anlatıldığı gibi bu, cinsel suistimalin Türkiye-Kuzey Kürdistan'da olmadığını göstermez, tam tersine sadece bu şiddetin çok daha fazla tabulaştırıldığını, üzerinin örtüldüğünü, susulduğunu gösterir.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da burjuva kadın hareketi, aile içindeki şiddetin bir kesimini, yani kadınların kocaları, babaları ve benzerleri tarafından dövülmelerini kamuoyuna taşıdı, kampanyalar yürüttü ve dövülmüş, hırpalanmış kadınlar için yer yer kadınevleri açtı. Buna karşılık, cinsel suistimale uğramış kızlar için kaçıp sığınacakları evler yoktur. Aile içinde kızlara karşı uygulanan cinsel suistimali ortaya çıkarmak ve mağdur durumdaki kızların korunması için kurumların inşa edilmesi önemli görevlerden biridir.

Biz Bolşevikler, aile içindeki bu şiddet ilişkisini ortaya çıkarmak istiyoruz. Bunun üzerine açık ve kamuoyunda konuşabildiğimizde, kızların suskunluklarını yıkmalarını olanaklı hale getirebiliriz.

Mağdur durumdaki kızlar için bu konuda konuşmak çok zor olsa da, kendilerinde açılan yaralar yeniden deşilse de; bunun zararı, tüm haksızlığı kendi içlerine gömmekten daha hafiftir; sürekli acı çekmek yerine, olanlar hakkında konuşup, her şeyi yeniden yaşamak; bu yol, somut durumlarda olası cinsel şiddetin engellenmesi veya sürmekte olanın sona erdirilmesinde tek yoldur.

Biz, kızların bu konuda konuşabilmelerinin çok çok zor olduğunu biliyoruz. Çünkü bu sistemde, şiddetten zarar görenlerin tam da suçlular olduğu anlayışı aşılanmaktadır. Böylelikle kurbanlar adi bir şekilde suçlu haline getirilmektedir...

Cinsel şiddete maruz kalanlar!

Bizim düşüncemize göre, cinsel şiddetin nasıl bir yol izlediği, sizlerin bu durumu birilerine anlatıp anlatmadığınız, direniş gösterip göstermediğiniz önemli değildir. Sizlere karşı uygulanmış olan şiddetin sorumluluğunda hiçbir payınız yoktur. Tamamen ve tek suçlu, sizlere bu şiddeti uygulamış olan erkeklerdir.

Cesaretli olun ve güvendiğiniz bir kadın ya da erkek yoldaşla bu konuda konuşun. Biz sizleri ciddiye alacağız, sizlere inanacağız, açıklamalarınızın doğruluğu konusunda hiçbir şüpheye kapılmayacağız. Sizleri destekleyeceğiz ve sizlere mümkün olan bütün somut yardımları yapacağız.

Bizler sadece kurban olmayalım. Tersine; suçlulara karşı kendimizi savunmanın olanaklarına sahibiz. Onlar cezasız kalmayacaklarının farkına varmalıdırlar. Bu adamlar, korkacak hiçbir şey olmadığından, kızları çeşitli baskı araçları ile susturabildiklerinden, bu şiddeti sınırsız uygulayabiliyorlar.

Bu durumun şimdiye kadar böyle gittiği ama bundan böyle gitmeyeceğini, teşhir olacaklarını, cezalandırılacaklarını görmeliler, bunu gördükleri noktada da, iğrenç suçlarını işlemeye cesaretleri kalmayacaktır.

Bundan ötürü, suçluları teşhir ve tecrit etmek doğru olandır. Şayet suçlu kendini devrimci olarak adlandıran birisi ise, ya da bizim çevremizden biri ise, onu hemen çevremizden uzaklaştıracağız. Bir tecavüzcünün devrimci örgütlerde veya derneklerde hiçbir işi yoktur. Biz, böylelerinin devrimci kamuoyunda teşhir edilmesini ve böylelikle herhangi bir başka yapıda/örgütte yer bulmasını engellemeyi doğru buluyoruz.

Mağdur durumdaki kızlar/kadınlar için somut yardım önemli ve gereklidir.

Bu yolla cinsel şiddetin tamamen ortadan kaldırılamayacağı bizim için açıktır. Cinsel şiddet, bu erkek şovenisti sistemin bir parçasıdır. Erkek şovenisti ideolojinin hakim olduğu bu sistem ayakta kaldığı sürece, her zaman cinsel şiddet olacaktır.

Bizim için, cinsel şiddete karşı mücadele, bu sisteme karşı yürütülen mücadele ile ayrılmaz şekilde birbirine bağlanmıştır. Biz bunu dediğimizde, aile içinde cinsel şiddetin bütün toplumsal tabakalarda var olduğunun ve çok yaygın olduğunun bilincinde olmalıyız. Yani, proleterlerin ve emekçilerin aile yapıları içinde de çocuklara ve özellikle kızlara karşı cinsel şiddet çok yaygındır.

Bu, proleterlerin bölünmüşlüğünün bir bölümünü oluşturur ve ezilenlerin ortak mücadelesinin önünde bir engeldir. Aile içinde cinsel şiddete karşı mücadele; sadece "aile içinde ezilenlerin ezenlerine karşı mücadelesi" değil, aynı zamanda emperyalizme karşı mücadeleyi zayıflatan bölünmeyi aşmanın da mücadelesidir.

Biz yeni bir toplum için mücadele ediyoruz; baskı ve sömürün kalmadığı, kadınların yaşamın tüm alanlarında erkeklerle eşit oldukları ve kızların ve kadınların erkeklerin cinsel zevklerinin kölesi olmadıkları ve artık erkeklerin kadınları hiçbir şekilde istedikleri zaman kullandıkları "cinsel araç" olmadıkları komünizm için mücadele ediyoruz.

Cinsel şiddet kızların ve kadınların kişiliklerini tahrip ediyor! ▲

"Özgür Ülke"de anti-semitizm propagandası

"Özgür Ülke" gazetesinde özellikle son iki aylık dönemde, faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü savaşa karşı olma adına, Yahudilik üzerine yazılar veya bazı yazılar içinde bu konuya da ilişkin tavırlar gittikçe çoğalmaktadır.

Sözkonusu bu tavırlar bir yanı ile Kuzey Kürdistan-Türkiye'de siyonizme karşı olma maskesi altında Yahudi düşmanlığının hangi boyutlarda olduğunu ortaya koymaktadır.

Yahudilere karşı takınılan tavırların hepsine burada değinmeyeceğiz. Fakat bütün bu tavırların en açık ortaya konduğu ve A. İnanç imzası ile yayınlanan "Özel Savaş ve Yahudilik" başlıklı yazıda, bu konuda nelerin savunulduğunu ortaya koyacağız. Bu yazı, 27-28 Ağustos 1994 tarihli gazetede iki bölümlük olarak yayınlandı.

A. İnanç bu yazısında Türk egemen sistemine karşı gelmek için Osmanlı döneminden beri bir vahşetin yaşandığını ortaya koymaya çalışır. Kemalizmin en anti-demokratik bir sistem olarak oluştuğuna değindikten sonra, Osmanlı yöntemi ile insanlar üzerinde korkunç bir korkunun egemen kılındığını tespit eder. Zorla müslümanlaştırma ve zorla Türkleştirmenin yaşandığını ortaya koyduktan sonra şunları söyler:

"Aslında Türklük öyle bir olay değildir. Öz Türkler, Türkmenler ayrı bir kategoride ele alınmalıdır. Bugün Türkmen boyları halen Toroslar'da bulunurlar ve bunların bu yabancı Türkleşmeyle, sahte Türkleşme, sahte Müslümanlaşma durumları da yoktur. ***Paşa bey takımı kesinlikle Türk değildir. Hepsi yabancıdır.***

Mustafa Kemal'in de kendisi öyledir. Türklükle fazla alakası olmayan bir Yahudi dönmesidir. Gerçekten birçok özelliği ile Türk olmadığı açıktır. Bugün Yahudilerin siyonistlerin bu kadar Kemalizme sahip çıkmaları boşuna değil. Aslında Türklük maskesi altında karşımıza siyonizmin bir devleti çıkıyor. Belki de İsrail'den daha fazla siyonizme hizmet eden Türkiye Cumhuriyeti'dir veya Türkiye Cumhuriyeti bir nevi siyonist devlettir. Biçimde hepsi Türk, Müslüman, ama özünde devlet, dünya kapitalizminin gayri meşru çocuğu siyonizme hizmet eden bir devlettir." *(abç) (Özgür Ülke, 27 Ağustos, sayfa 2)*

Bu alıntıda birçok sorun içiçe girmiştir. Sözkonusu "paşa bey takımının" Türk olmadığını savunmak açıkça, Türk ulusundan paşa bey takımının temize çıkarılması, savunulmasıdır.

Mustafa Kemal'in de sahte Türk olduğu savunulmaktadır. Tam da bu noktada söylenen "Yahudi dönmesidir" tespiti Yahudilere karşı düşmanlığın körüklenmesidir. Nasıl ki "Yahudi tohumu", "Rum dölü" ya da "Ermeni çocuğu" diyerek küfür ediliyorsa, burada da M. Kemal'e küfür etme adına Yahudi düşmanlığı yapılmaktadır. Bu düşmanlık milliyetçiliğin yüceltilmesi temelinde yapılmaktadır. Öyle ya Türk milliyetçiliği aslında iyidir, fakat yabancı paşa bey takımı bunu kendi çıkarları için kullanmaktadır; bunun sonucunda da savunulanların Türk milliyetçiliği ile alakası yoktur... vb. vb.

Bu tavır, bir milliyetçiliğin bir başka milliyetçiliği temize çıkararak, kendi milliyetçiliğinin "gerçek" milliyetçilik olduğunu savunan ve aynı zamanda diğeri ile ittifak içinde olan bir tavırdır.

Bu tavır faşist TC'nin siyonizme hizmet eden ve siyonist bir devlet olarak gösterilmesinde de sürdürülmektedir. Bu yapılırken dünya emperyalist sistemi içinde sadece İsrail devleti hedef olarak gösterilmektedir. A. İnanç'a göre TC, *"dünya kapitalizminin gayri meşru çocuğu siyonizme hizmet"* etmektedir. Böylece faşist Türk devletinin ABD ve Avrupa emperyalist devletleri başta olmak üzere bir bütün olarak emperyalizme hizmet ettiği bir kenara atılmaktadır. Yahudilere karşı tavır şöyle devam etmektedir:

"Sovyetler'deki Yahudi etkinliğini gözönüne getirelim, reel sosyalizmi çığrından çıkaranlar biraz da bunlardır. ***Troçki*** *Yahudi kökenlidir.* ***Stalin, Troçki****'nin dolayısıyla biraz Yahudi aydınlarını tasfiye etti. Bugün* ***Stalin*** *dünyanın en çok nefret ettirilmek istenen bir lideri haline getirilmiştir,* ***Stalin****'e lanetler yağdırılıyor. Bunun altında yatan ise Yahudi propagandası ve siyonist propagandadır. Nedeni ise, biraz* ***Troçki*** *ve Yahudi kökenlilere karşı uygulanan politikadır." (aynı yerde)*

Burada bir yandan herşeyin suçlusu olarak Yahudiler gösterilirken, diğer yandan da Stalin'e ve onun dönemindeki sosyalizme saldırılmaktadır. Bu da güya sosyalizmin savunulmas temelinde yapılıyor. Ne Stalin, ne de SBKP(B), Troçki ve benzerlerinin tasfiye edilmesini, bunlar Yahudi kökenli olduklarından dolayı savunmamışlardır. Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği Yahudi sorununun nasıl çözüleceğini bizzat pratiğe geçirerek gösteren örnek bir ülkedir. Sovyetler Birliği'nde SBKP(B) içindeki siyasi çatışmalar, değişik ulus ve milliyetlerden insanlar arasında değil, değişik siyasi yaklaşımlar arasındaki çatışmadır. ***Somut sınıfsal temeli açısından ise, proletarya ve burjuvazinin temsilcileri arasındaki bir çatışma olmuştur.*** Bunun için de alıntıda Stalin ve dönemi ile ilgili söylenenler, burjuvazinin Stalin ve Sovyetler Birliği'ne saldırı için mal ettikleri, etmeye çalıştıkları yalan ve iftiralardır. Bu iftiralara A. İnanç da ortak olmaktadır. Sadece bir farkla ki, o bunu Yahudilere karşı kullanmaktadır.

Alıntıya bıraktığımız yerden devam edelim:

"Şimdi bunun Türkiye için anlamı nedir? Kemalizmi bu çerçevede değerlendirmek gerekiyor. Öyle mavi gözlü dev, bilmem şöyle büyük ***Atatürk*** *bunlar tamamen Yahudi, siyonist pohpohlamasıdır. Aslında Yahudilikle kan bağlılığı vardır. Bu Türkiye'de yaygın bir kanıdır. Mason hocalarının elinde Selanik'te büyümüş, eğitilmiştir. Daha sonra en üst Masonluğa kadar tırmanıyor." (aynı yerde)*

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yapılan her kötü işin suçlusu, sadece bu değil, bütün dünyada kötü işlerin suçlusu Yahudiler oluvermektedir. Atatürk'ün "mavi gözlü dev" olarak pohpohlanması bile Yahudilere mal edilmekte, böylece "mavi gözlü dev" tanımının sahibi Nazım Hikmet de kaşla göz arasında Yahudi ilan edilivermektedir. Öyle ya, İnanç'a göre, bunu yapsa yapsa Yahudiler yapar! Yahudi düşmanlığı, A. İnanç'ı saçmalamaya kadar götürmektedir.

A. İnanç Yahudilerin neler yaptığını yazısının ikinci bölümünde şöyle aktarmaktadır:

"Meşhurdur, dünya çapında, Mason, Yahudi ve siyonizm çok gizli çalışır. Çünkü dünyayı sömürüyor. Dünyayla oynuyor. Yani bu dünyanın ahlakının bozulmasını en tepeden bunlar planlıyor, savaşları, talanları bunlar planlıyor ve milyonlarca insan katliamdan geçiriliyor." (28 Ağustos, sayfa 2)

"Ortaya çıkan gerçek, çok küçük bir

azınlığın dünya çapında yönetimi için, insanların aldatılması birbirlerine karşı kırdırılması, dünya çapında ve bölgesel birçok savaşın bu haksızlık temelinde hortlatılması, faşist rejimlerin oturtulması ve böylece emperyalist-kapitalist sömürü dünyasının geçerliliğinin sürdürülmesidir." (aynı yerde)

Her kötülüğün kaynağı olarak gösterilen Yahudiler ortadan kaldırılırsa o zaman bütün kötülükler de ortadan kaldırılır anlayışı tam da Nazilerin anlayışıdır. A. İnanç'ın tavrında da bu anlayış vardır. Zira "savaşları, talanları" bunlar planlıyorsa, o zaman savaş ve talanların ortadan kaldırılması için Yahudilerin ortadan kaldırılması gerekmektedir. İşte sayın A. İnanç ulusal mücadeleden yana olmak için bu noktada konaklamıştır. Böylesi tavırlar mahkum edilmek zorundadır. Aksi halde başka bir maske altında savunulan faşizm ile karşı karşıya kalmak sürpriz olmayacaktır.

Atatürk'ün bir "Yahudi dönmesi" olduğu tespiti ile birlikte yapılan Yahudi düşmanlığı, Hitler faşizminin küçümsenmesi ile kombine edilmektedir. Şöyle ki, Kemalizmin rolüne değinirken Kemal önderliğinde kurulan TC'nin en antidemokratik bir sistem olarak değerlendirilmesinin ardından şu tespit yapılmaktadır:

*"Görülüyor ki, aslında çağımızın en dehşet verici bir rejimi ortaya çıkmıştır. **Hitler onu biraz uygulamıştır ve Hitler'in uygulaması on yılı geçmez.**" (abç) (27 Ağustos, sayfa 2)*

Burada açıkça Hitler faşizminin küçümsenmesi vardır. Faşizm ister Kemalizm biçiminde olsun, ister Hitler faşizmi biçiminde olsun faşizmdir. Bu bağlamda ikisinin arasında nitel bir farklılık yoktur. Fakat Hitler faşizminin Kemalizmi sadece biraz uyguladığı tespiti, gerçekleri ters yüz eden bir tespittir.

Şöyle ki, Hitler Atatürk'ten örnek aldığını söylese de –ki, bu örnek Ermeni soykırımı bağlamında alınmaktadır–, bu örnekle yetinmemektedir. Zira Hitler Yahudileri katlederken, planında bütün dünya üzerinde varolan Yahudileri ortadan kaldırma planına-programına sahip olmuş ve bunu uygulamak için mücadele etmiştir. Bu mücadelesinde 6 (altı) milyon Yahudi katledilmiştir. Hem de karşılıklı savaş içinde değil, bizzat endüstrinin planlı programlı kullanılması, yani bizzat insanların katledildiği ölüm fabrikalarının kurulması ile.

Kemalist faşizmin uygulamaları ise esasta Kuzey Kürdistan-Türkiye ile sınırlı kalmıştır. Kemalizmin bütün dünyadaki Ermenileri yoketme planı olmamıştır. Bu en azından açıkça söylenmeyen bir noktadır. Oysa Hitler bunu sadece planlamamış, pratiğe de geçirme yönünde davranmıştır. Bunun dışında Hitler faşizmi birçok ülkeyi kasıp kavurmuştur, bu yüzden İkinci Dünya Savaşı'nda 50 (elli) milyonun üzerinde insan yaşamını kaybetmiştir ve Sovyetler Birliği olmasa idi, bu uygulamalara son verilmiş olmayacaktı. Kemalist faşizmi yok eden bir güç olsa idi, o da bu kadar uzun süremezdi. A. İnanç'ın Hitler faşizmi bağlamında savundukları, düşünceler açıkça onu küçümseyen ve temize çıkaran düşüncelerdir...

A. İnanç, Yahudi düşmanlığı yaparken laikliğe karşı da tavır takınmaktadır. *"Laiklik Müslümanlığın birliğini parçalamaktadır. Emperyalizme karşı Müslüman halklarının birliğinde en büyük gediği açan, M. Kemal'dir, kemalizmdir." (aynı yerde)*

Kemalizmin sahte laiklik olduğunu bir kenara atan yazar, laikliğe karşı, Müslümanların birliğinden yanadır. Bunun ardında yatan olgu ise, Yahudilerin İsrail'de devlet kurmalarıdır. Bu noktada şu tavır takınılmaktadır.

"Yani İsrail devletinin oluşumunda kemalizmin gerek Müslüman halkların birliğini parçalamada, laikliği geliştirmede ve İngilizlerle işbirliği kurarak, Filistinlileri kovmada belirleyici bir rolü olmuştur."(aynı yerde)

Filistinli müslümanların savunulması adına Yahudi düşmanlığının yanısıra, laikliğe karşı da gelinmektedir. A. İnanç bütün gerici tavırları bir arada savunma hünerini ortaya koymaktadır.

A. İnanç'ın Yahudi düşmanlığının yanısıra, Atatürk'ün Türk olmadığını savunması öyle birdenbire ortaya çıkmadı. Zira A. İnanç'ın "Ö. Ülke" gazetesinin 8-9 Temmuz tarihli sayılarında da "M. Kemal'in Sahte Milliyetçiliği" başlıklı bir yazısı yayınlandı. Sözkonusu yazıda da M. Kemal'in milliyetçi olmadığı, işine geldiği için öyle göründüğü teorisi yapıldı. Söylenenlerin ne olduğuna bakmadan bile, M. Kemal'in "hakiki milliyetçi" olmadığının savunulması ve teorisinin kökten yanlış bir düşünce olduğu tespit edilebilir. Zira M. Kemal sadece milliyetçi değil, milliyetçiliğin şovenizm biçimini faşizmle birleştiren bir faşisttir. Yukarıda savunulan "gerçek Türklük", "sahte Türklük" yaklaşımı, M. Kemal'in "sahte milliyetçi" olduğu görüşü temelinde yükselmiştir. Bu görüşün teorik temeli ise, milliyetçiliğin iyi bir düşünce olarak gösterilmesidir. A. İnanç şöyle demektedir:

"Türk milliyetçiliği, Türk halkına hizmet etmek için oluşturulmuş bir milliyetçilik değildir. Dağdaki Türkmene, yine ezilen işçi sınıfına, yoksul köylüye hizmet ettirilmek için ortaya çıkarılmış bir milliyetçilik değildir. (...)

*Sanırım bu kavramlar Türkiye'de yeni yeni tartışılmaktadır. **Mustafa Kemal**'in Türklüğü bence çok iyi tartışılmalı, İttihat-Terakki'nin Türklüğü çok iyi tartışılmalı ve bu değerlendirmeler geliştirildiğinde görülecektir ki aslında Türk milliyetçiliği adı altında yutturulmaya çalışılan bir kozmopolitizimdir. Hakiki bir Türk milliyetçiliği sözkonusu değildir." (agg. 9 Temmuz, sayfa 2)*

A. İnanç Türk olmanın tarihini yeniden yazmanın temelini atıyor... Buradaki değerlendirmesini nasıl geliştirdiğini ise yukarıda gördük: Türkçülük ve Yahudi düşmanlığı...

Burada aktardığımız alıntıda değinilmesi gereken en önemli yan ise, milliyetçilik konusunda söylenenlerdir. A. İnanç'a göre Türk milliyetçiliği Türk halkına hizmet için oluşturulmamıştır ve bu yüzden de sahtedir... Bu bakış açısı, açıkça milliyetçiliğin her zaman burjuvaziye hizmet ettiği gerçeğini reddeden bir bakış açısıdır. Ezen ve ezilen ulusların milliyetçiliği arasında fark olsa da, sınıfsal açıdan her milliyetçilik burjuva içeriğe sahiptir, burjuvaziye hizmet eder. Tam da bu yüzden Marksist-Leninistler milliyetçiliğe karşıdırlar. Çünkü her milliyetçi yaklaşım işçi sınıfının kurtuluşunun biliminin karşısındadır. Bütün ülkelerin işçi ve emekçilerinin birliğine karşıdır.

Toparlarsak "Özgür Ülke"nin yazarı A. İnanç'ın görüşleri ile burada değinmediğimiz bazı yazarların (bunlar örneğin Mihri Belli, Yalçın Küçük vb. yazarlardır) tavırları, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Yahudi düşmanlığı yapan bir gerici akımın gelişmesinin belirtileridir. Bunların demokratik talepler ve tavırlar adına savunulması ise, bu düşüncelerin daha da tehlikeli olmasını beraberinde getirmektedir. Yahudilere karşı burada savunulan düşünceler temelinde Refah Partisi ile ittifak kurmanın önünde hiçbir engel yoktur. Bu aynı zamanda kendisini Yahudi düşmanlığı şeklinde gösteren diğer faşist akımlarla da ittifak yapılmasını içermektedir. Böylece "hakiki Türk milliyetçiliği ile hakiki Kürt milliyetçileri" aynı cephede buluşabilmektedir.

Herhangi bir ulusun burjuvazisi ile proletarya ve emekçileri arasında ayrım yapmadan, bir bütün olarak bir ulusu kötülemek ve ona karşı insanları kışkırtmak açıkça karşı-devrime hizmet etmektir.

Bu, aynı biçimde "hakiki" ve "sahte milliyetçilik" bağlamında da böyledir. M. Kemal'in "sahte milliyetçi" olduğunu savunmak da milliyetçiliğin savunulması ve burjuvaziye hizmet etmektir.

Bize düşen görev ise, bu tür düşüncelere karşı sürekli bir mücadele yürütmektir. Bu düşünceler hangi maske ile savunulursa savunulsun sonuç değişmemektedir. Değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği için mücadele görevi, her komünist, devrimci ve demokratın sahip çıkması gereken bir görevdir. Bu görev için işbaşına!

Halkların kardeşliği tek yol devrim!

28 Eylül 1994 ▲

Emperyalistlerden emekçi kadınlara "evine dön" çağrısı:

"AİLE YILI"

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER içinde bulunduğumuz yılı "Aile Yılı" ilan etti. 1994 yılı boyunca, dünya çapında çeşitli uluslararası ve ulusal konferanslar, seminerler, medya şovları vb. aracıyla "ailenin güçlendirilmesi" ve "ailenin korunması"na dair propagandayla karşı karşıya kalacağız. Fakat salt propagandayla da değil! "Aile Yılı" dünya çapında özelde emekçi kadınları derinden etkileyecek politikaların gündemde olduğunun bir sinyalidir! "Aile Yılı" her krizde, her bunalımda gündeme gelen kadınlara yönelik "evine dön!" çağrısının bir başka biçimde ifade edilmesidir. Tesadüfi değildir; İkinci Dünya Savaşından sonraki en derin ekonomik krizini yaşıyan emperyalizmin krize verdiği yanıtlardan biridir.

Birleşmiş Milletler'in "Aile Yılı Programı"nın olduğu kadar, genel ilkeleri koyan bu program temelinde geliştirilen ve tek tek devletler için geçerli olan "ulusal programlar"ın da başlıca öznesi kadındır. Bu nedenle BM'in "Aile Yılı"na ilişkin programının her satırı ve bunun ötesinde özelde bağımlı ülkelere dikte ettirilen/ettirilmeye çalışılan her politik adım emekçi kadınlar açısından yaşamsal önemdedir. Bu o kadar barizdir ki, bizzat BM programında "aile" kavramı kullanıldığında gerçekte kadın ve kadının konumu kastedildiği gizlenmeye dahi çalışılmıyor. Aileye ilişkin şu övgü dizelerinde bunu görmek mümkün:

"Ailenin başardığı iş önünde saygıyla eğilmek gerekir; ailenin güvenilir bir biçimde görevlerini yerine getirdiğini, yaşamın diğer alanlarında çıkan prüzleri düzelttiğini, günbegün yeniden ve yeniden erkekleri işyerleri ve çocukları okul mücadelesi için motive ettiklerini, yaşlanan anne-babalara baktıklarını vs. vs. sevinçle kaydediyoruz"

("Almanya Ulusal Komisyonu Aile Raporu"ndan, s. 105)

*Erkek e*gemen bakış açısı –hele sıra övgüye gelince– kadının adını anmamak için türlü yollar buluyor: Bütün bu sayılan işleri yapan, erkeği işe, çocuğu okula hazırlayan, yaşlılara, hastalara bakan kadın, ama övgü aileye!

Bu küçücük pasaj "Aile Yılı"nın ardında yatan maksadı açığa vurmaya yetiyor: Kapitalizm, bunalım derinleştikçe gözünü daha da bir aileye dikiyor ve yeniden-üretim görevlerinin (çocuk bakımı ve eğitimi, ev işi, hasta, özürlü ve yaşlı aile fertlerinin bakımı vb.) mümkün olduğunca büyük payını ailenin ve dolayısıyla kadının omuzlarına yıkmanın yollarını arıyor. Çeşitli ülkelerde çeşitli kılıflara bürünmesine ve tek tek devletlerin ihtiyaçlarına göre bazı ikincil noktalarda ayrılıklar göstermesine karşın "Aile Yılı" politikasının genel ilkesi ve özü, işte budur.

Bu noktada herşeyden önce ideolojik bombardıman önem kazanmaktadır. Genelde emekçilerin, özelde emekçi kadınların yaşam şartlarının belirgin bir şekilde kötüleşmesini getirecek politikaların yenilir-yutulur hale getirilmesi, kitlelerin manevi olarak hazırlanması ilk adımdır. Bu nedenle, "Aile Yılı" çerçevesinde bol bol aile yuvasının sıcaklığı ve anne şefkati teması işlenmekte ve duygu sömürüsü yoluna başvurulmaktadır.

Asırlardır ev ocağını asıl yeri ve çocuk bakımı / eğitimini doğal görevi olarak görmeyi öğrenen kadınlar, ister gönüllü olarak mesleki yaşamı seçmiş olsunlar, isterse maddi koşulların dayatması sonucu, zoraki olarak çalışma hayatına atılmış olsunlar, genelde çifte yükün altında ezilmekte, bir yanda ev ocakları ve çocukları diğer yanda işleri, gelir kapıları arasında bocalamaktadırlar. Hele hele çalıştıklarında çocuklarını emin ellere, toplumsal bakım ve eğitim kuruluşlarına –böylesi kuruluşların yokluğu, yetersizliği, maddi yükü vb. nedeniyle– bırakamayan emekçi kadınlar açısından, bu, ciddi bir sorun olarak kalmakta, evini ve çocuklarını ihmal duygusu onları içten kemirmektedir. Bu şartlarda ideolojik saldırı elbette başarı vaad etmektedir. Bazen televizyonda bir "uzman"ın ihtarı, ya da çocuğunu şefkatle kucaklayan bir mutlu anne afişi derin bir suçluluk duygusu yaratmaya yetmekte ve "eve dönme" özlemini pekiştirmektedir. Suçlu, elbette çalışan kadın değil, emekçi kadının üretime katılımı dahil toplumsal yaşamın bütün alanlarına katılımını çifte yükle "ödüllendiren" erkek-egemen kapitalist toplumdur.

"Aile Yılı" çerçevesinde emekçi kadınlara yönelik saldırı salt bununla sınırlı kalmıyor, o doğrudan emekçi kadınları etkileyecek politikaların da habercisi oluyor. Çeşitli ülkelerde boyutu ve etkisi farklı olmasına karşın bütün ülkeler için geçerli olacak olan bu politikanın özü kamu giderlerinden tasarruf, sağlık, eğitim, sosyal-hizmetler ve kültür hizmetlerinden tasarruftur. Bir bütün olarak emekçi kitlelerin yaşam şartlarının kötü-

leştirilmesinden başka bir şey doğurmayan ve doğurmayacak olan bu politikaya Birleşmiş Milletler Programında "aile dostu" ve olumlu bir görünüm sağlanmaya çalışılıyor. Bunun için önce, "aile emeği" tanımının genişletilmesi gerektiği vurgulanıyor:

"Aile emeği, yani örneğin ev işi, çocuk bakımı ve eğitimi yanısıra hasta ve/veya yaşlı insanların bakımı şeklinde genişletilmeli, yeniden tanımlanmalı ve aile politikasına ilişkin tedbirlerle teşvik edilmelidir." (agy)

Bu sorun, öncelikle geri-bağımlı ülkelerle karşılaştırıldığında yaygın bir sosyal hizmetler ağına sahip olan, hastaların, özürlülerin ve yaşlıların bakımında devletin belirli yükümlülükleri üstlendiği az sayıdaki emperyalist ülkeyi etkilemektedir. Öncelikle emperyalist ülkeler dedik, çünkü diğerlerinde zaten bu tür kurumlar çok yetersizdir ve emekçilerin büyük çoğunluğu açısından varlığıyla yokluğu birdir, buna bağlı olarak üretimdeki kadın oranı da düşüktür. Çalışan kadın oranının oldukça yüksek olduğu emperyalist ülkeler açısından ama bu uygulama, emekçilerin mücadeleleriyle kazanılan hakların kısıtlanması, varolan eğitim, sağlık, kültürel ve sosyal hizmet kurumlarının adım adım yokedilmesi ve kadınların kitleler halinde evlerine gönderilmesi anlamına gelmektedir.

Ekonomik kriz ve buna bağlı olarak işsizliğin arttığı dönemlerde genelde işini ilk kaybedenlerin kadınlar olduğu bilinen bir gerçek. Buna rağmen, halen işini kaybetmemiş olan kadınlar varsa, bunlar da en gecinden sağlık alanındaki kısıtlamalar nedeniyle hastahaneden erken eve çıkartılan hasta çocuklarına uzun süre evde bakmak zorunda kaldıklarında ya da özürlü veya yaşlı bir aile ferdinin bakımını bütünüyle üstlenmek zorunda kaldıklarında, işlerinden olacaklardır. *"Tüm devlet giderlerini kısıtlıyoruz ama kadını evine göndererek aileyi güçlendiriyoruz! Haydi kadınlar eve!"* Birleşmiş Milletler'in aileyi güçlendirme planı işte böyle.

Programın bu içeriği hesap-kitap üzerinde yükselmektedir. Açıkça görülen odur ki, aile içinde ve kadın üzerinden yürüyen yeniden-üretim kapitalist devlet için en masrafsızıdır. Devlet bir dizi kurumun yaratılması ve kadının üzerinden belirli yüklerin alınması eğilimini değiştirmeli, bu yükleri yeniden kadının omuzuna bindirmelidir. Fakat bunu alıştıra alıştıra yapmalıdır, aksi takdirde başka gereksiz masraflara yolaçılabilir. Birleşmiş Milletler'in Aile Programında bu düşünce şöyle ifade ediliyor:

"Sosyal hizmetlerin arttırılması ya da kısıtlanması kararları gündemde olduğunda hükümetler, kararlarının aile üzerinde hangi doğrudan ve dolaylı etkide olacağını hesaba katmalıdırlar. Hizmetlerin kısıtlanması durumunda kamu giderlerinden gözle görülür tasarrufun arkasında ailelerin az-buçuk geçinebilmek için büyük feragatlara gitmesinin doğurduğu büyük masraflar durabilir; diğer taraftan sosyal hizmetlere yatırımlar, ailelerin bunların bir bölümünü üstlenme yetisi ve isteği olduğu gözden kaçırılırsa, gereksiz masraf olarak kalır." (agy)

BM'in programında "Annelik hisleri"ne çağrılara ve benzerlerine rağmen, gerek gelir kaybı endişesinden gerekse mesleki hayatı benimsediklerinden, çalışmaktan bütünüyle vazgeçmek istemeyen belirli bir kadın kesimi için de bir başka şiar mevcuttur: *"Meslek ile ailenin bağdaşırlığı"*. Bu şiarı madde madde sayılan bir program izlemektedir, ama biraz dikkatlice bakıldığında ve pratik uygulamalar gözönünde tutulduğunda, bunun göz boyama olduğunu tespit etmek mümkündür. Soruna ilişkin programın temel maddelerinden biri part-time, yani yarım-gün çalışmadır ve uygulanan ülke ve meslek alanlarında genelde kadınlar tarafından tercih edilmektedir.

Hem çalışmak, gelir sağlamak, mesleğini icra etmek ve hem de aile içindeki yükümlülüklerini daha rahat yerine getirebilmek –bu bir dizi kadın açısından cazip bir üçüncü seçenek olmaktadır. "Kötülerin iyisi" görünümündeki bu seçenek oldukça yanıltıcıdır. Çünkü, bu seçenek çalışan kadınların ev işi ve çocuk bakımı noktasındaki yüklerini azaltmaya yaramamakta, ya da eşlerin yükümlülükleri paylaşmalarına yolaçmamaktadır. Bilakis onlardan bu "görevlerini" mükemmel bir şekilde yerine getirmeleri beklenmektedir. Öyle ya, artık aileleri için ayırabilecekleri zamanları mevcuttur!

Birkaç takvim yaprağı...

"Aile Yılı" dolayısıyla burjuvazinin bastırdığı takvimlerde "aile resimleri"... Burjuvazi, aileyi ana ve çocuktan ibaret göstermeye fazla çaba harcamış!

Hatta part-time kadınların sırtına daha fazla yük bindirilmesine olanak tanımaktadır. İkincisi, part-time işlerde önemli bir gelir kaybı sözkonusudur ve bu bir dizi alanda işin ve verimin yoğunlaştırılması dolayısıyla daha az gelir karşılığında yaklaşık aynı işi çıkartma şeklinde uygulanmaktadır. Emekçi kadınlar açısından son tahlilde bu uygulamanın yarardan çok zararı sözkonusudur. Birleşmiş Milletler programında *"meslek ile ailenin bağdaşırlığı"* şiarı *"aile fertlerinin ihtiyaçlarına uygun iş saatleri"* vb. gibi maddelerle de süslenmektedir. Burada devletin bu yönde bir politika gütmesi gerektiği ileri sürülürken bunların temenniden başka bir şey olmadığını bizzat kendileri de açıklamaktadırlar:

"Aile ile mesleki çalışmanın bağdaşırlığının devlet tedbirleriyle desteklenmesi ve teşvik edilmesi sorunu bugün, aile için maddi yardımların yanısıra devletin aile politikasının ikinci temel alanını oluşturmaktadır. Aynı zamanda ama burada sosyal-pazar ekonomisinde devlet müdahalesinin sınırları da kendisini göstermektedir." (agy)

"Aile Yılı" çerçevesinde uluslararası alanda izlenen politika bir sorunda belirgin bir farklılık göstermektedir. Bir yanda emperyalist ülkeler ve diğer yanda emperyalizme bağımlı ülkeler olarak ayırabileceğimiz iki ayrı kamp için bir ve aynı siyasetin iki farklı yüzü: Nüfus politikası!

"Aile Yılı" çerçevesindeki propaganda

ve geliştirilen ulusal uygulama programlarında nüfus politikası da çok önemli bir rol oynamaktadır. Bu noktada emperyalist ülkelerin Ulusal Programları *"ailelerin daha fazla çocuk yönünde karar almalarını kolaylaştırmak için maddi destek"* noktasında yoğunlaşırken, emperyalizme bağımlı ülkeler için tam tersi, yani *"en fazla iki çocuklu çekirdek aile"* için "teşvikler" (bunların yer yer şiddet ve zor anlamına geldiğini geçen sayımızda örneklerle ortaya koymuştuk) sözkonusudur. Gerçekte cüzi, ama göz boyayıcı maddi teşviklerle emperyalist ülkelerde kadınlar evlerine ve çocuk odalarına bağlanmaya, bağımlı ülkelerde ise sağlıklarının bozulması pahasına "aile planlaması"na zorlanmaya çalışılmaktadır. "Aile Yılı" çerçevesinde kadınlara karşı yönelen saldırılardan bir diğeri de budur.

Sonuç olarak, her ne kadar BM Programında "ailenin güçlendirilmesiyle bağ içerisinde kadının aile içindeki konumunun" güçlendirilmesi gibi maddeler bulunuyorsa da, bunların "aile yılı" çerçevesinde bütün dünyada emekçi kadınlara karşı yönelen saldırıların maskelenmesi dışında bir işlevi yoktur. Kısacası, "Aile Yılı" emperyalizmin çıkarları doğrultusunda yürütülen ve her yıl yeni bir vesileyle allanıp-pullanıp kitlelere sunulan kampanyanın bu yılki adıdır.

Eylül 94 ▲

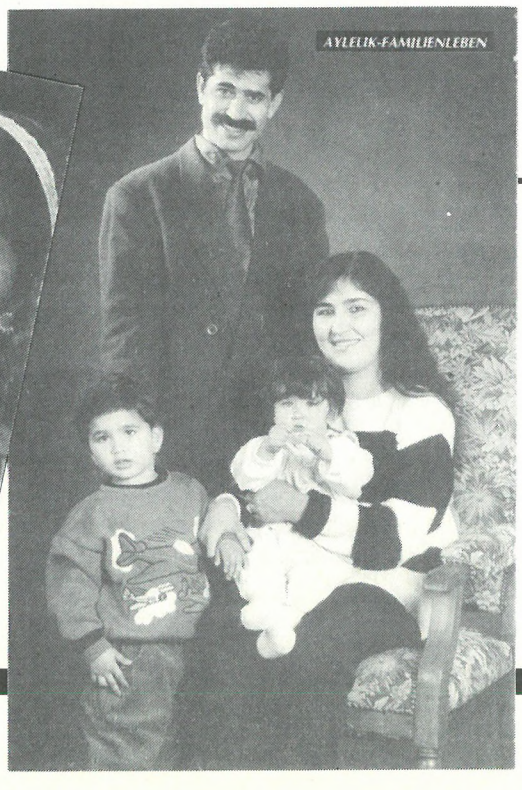

Anne ve kucağında çocuk... Burjuvazinin aile denince anlaşılmasını istediği şey! Öyle ya, çocuk bakımı sadece ve sadece annenin omuzlarında olmalı ve bu "kural" bozulmamalı!...

Kapitalist sömürü hırsının insanın yaşam temellerini yoketmeye yönelik barbar bir saldırı biçimi:

ORMAN

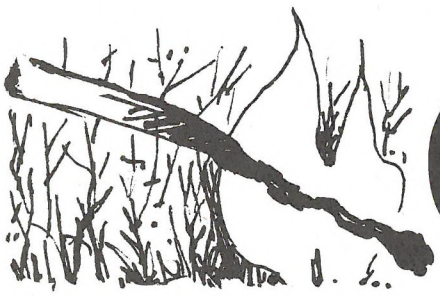

Ağaçlar ile örtülü geniş alanlara orman denir. Ormanların doğaya ve insanlara olan faydaları saymakla bitmez. Ormanlar, adeta dünyamızın akciğerleridir. Ormanlar, önemli ölçüde buharlaşma kaynakları olduklarından dünyanın birçok bölgesinde yağışları düzenlerler. Ormanlar, atmosferdeki oksijen-karbondioksit dengesinin korunmasının vazgeçilmez koşuludur. Ormanlar, toprakların erezyona karşı temel koruyucu unsurudur. Ormanlar, önemli ölçüde su tutma kapasitelerinden dolayı bazı arazilerin su baskınına uğramalarını önler. Ormanlar, hava kirlenmesine karşı temel bir süzgeç işlevi görür ve atmosferi temizler. Ormanlar, şehrin gürültüsünden, stresinden, pisliğinden, trafiğinden, sıkışıklığından kurtulmak için kendimizi attığımız, piknik yaptığımız yerdir. Dedik ya ormanların faydası saymakla bitmez. Acaba insanoğlu kendine bu kadar yararlı olan bu kaynağın değerini bilmiş midir?

Ne yazık ki, bu soruya olumlu bir cevap veremeyeceğiz. İnsanoğlu, evrim süreci içinde hayvandan insana dönüşümü ile birlikte ormanlara zarar vermeye de başlamıştır. İlk başlarda ateş yakmak, barınak yapmak, kap-kacak hazırlamak, silah elde etmek gibi amaçlar ile ağaçları kesmeye başlamıştır.

İnsanoğlu medenileştiği ölçüde, ağaca olan ihtiyacı da artmıştır. Şehirler kurulmuş, buradaki evlerin, köprülerin, sarayların, tapınakların yapımında kullanılmak üzere ağaçlar kesilmiştir. Isınmak için yakacak olarak ağaçlar kesilmiştir. Esas olarak ulaşım deniz yolu ile sağlandığından ve gemiler ağaçtan yapıldığından bu amaçla ağaçlar kesilmiştir.

Bir zamanlar yemyeşil olan ve bir başından bir başına orman içinde gidilen Anadolu, Yunan kıyıları ve Ege Adaları, eski zamanlardan beri bu topraklar üzerinde yaşayan medeniyetlerin ormanları, gemi, ev, köprü, vb. yapmak için ve yakacak olarak kullanmaları sayesinde bugün önemli ölçüde kuraklaşmışlardır.

Bitmez-tükenmez savaşlar ve İstanbul'un Türkler tarafından işgalinden sonra İpek Yolu cazibesini iyice yitirince esas ticaret yolları okyanuslara kaymış, yeni kıtalar keşfedilmiş, bu yolların katedilmesi için daha fazla ve daha büyük gemilere ihtiyaç duyulmuştur. Bu da daha fazla ağacın kesilmesi ve ormanların gemi yapımı için kullanılması demektir.

Sanayi devrimi ile birlikte ağaca olan talep de artmıştır. Esas olarak kağıt ve mobilya üretiminde olmak üzere ağaç kullanımı, bir dizi sanayi dalı için vazgeçilmez hale gelmiştir. Tabii, bu ihtiyacın karşılanması için ormanlar katledilmiştir.

İlk ve ortaçağ insanlarının ormanları katletmesi anlaşılır bir şeydir. Çünkü varolabilmek ve yaşamak için buna gereksinimleri vardı, çevreye verdikleri zararın bilincinde değildiler, kestikleri ağaç, günlük ihtiyaçları için gerekli olan miktardaydı, bu anlamda verilen zarar çok büyük ve vahim sonuçlara varabilecek bir zarar değildi.

Oysa kapitalist toplumda ormanlar, esas olarak kâr amacıyla, daha fazla,daha parlak kağıt elde etmek için, tarla açmak için, arsa açmak için, yol yapmak için, "terörist" avlamak için yok edilmektedir. Ormanların, insanın yaşamasına elverişli bir doğal ortam için ne kadar önemli bir rol oynadığı bilinmesine rağmen, sorumsuzca katledilmesi, kapitalizmin, barbarlığın boyutlarında kendinden önce gelen toplumlardan fersah fersah ilerde olduğunun en açık göstergelerinden biridir.

Dünyanın doğal dengesinin korunmasında çok önemli rol oynayan tropikal ormanlar, patron odalarının lüks mobilya ihtiyacını karşılamak için, burjuvaların "ayrıcalıklı oturma zevklerinin" sağlanması için, dünyanın dörtbir yanına mikrop gibi yayılmış "Hamburger" restaurantlarının birkez kullanılıp atılan kağıt kapkacak ihtiyacını karşılamak için, Japon-Çin restaurantlarının yine birkez kullanılıp atılan "yemek çubuğu" ihtiyacını karşılamak için talan edilmektedir.

Temel dürtü ilkel toplumlarda olduğu gibi ihtiyacı karşılamak değil de, daha fazla kâr olduğu için, bunu sağlamanın yolu da daha fazla satış olduğu için, "ihtiyaçlar" sürekli arttırılmakta, reklam,

moda vb. araçlar kullanılarak satışlar sürekli en yüksek düzeyde tutulmaya çalışılmaktadır. Bunun sonucunda her gün daha fazla tropikal orman talan edilmekte, dünyanın akçiğerleri yok edilmektedir.

Tropikal ormanların yok edilmesinin sorumluluğu, burjuva medya araçlarının göstermeye çalıştığı gibi bu ormanlarda yaşayan yerliler değil, bu ormanların kesilmesinden elde edilen ürünlerin pazarı olan emperyalist ülkelerdir. Tropikal ormanların yok olmasında orada yaşayan yerlileri suçlamak, uyuşturucu konusunda bunun esas pazarı olan emperyalist ülkeleri değil de uyuşturucu hammaddesi üretenleri suçlamak kadar, fuhuş sektöründe kadınları pazarlayan ve kiralayan erkekleri değil de kendilerini satan kadınları suçlamak kadar yanlıştır. Tüm bu kötülüklerin esas kaynağı emperyalizm ve onun üretim sistemi olan kapitalizmdir.

Ormanların yokedilmesinin sebeplerinden biri de sorumsuz kağıt tüketimidir. 20. yüzyılın ortalarına kadar basılı bilginin yayılmasında, bu anlamda uygarlığın gelişmesinde ve evrenselleşmesinde çok önemli bir rol oynayan kağıt, kapitalist sistem içerisinde 20. yüzyılın ortalarından sonra satışları arttırmak amacıyla her şeyi paketlemek, daha iyi ambalajlamak için kullanılmıştır. Bu gün artık bir sürü mamül elimize birkaç kez paketlenmiş biçimde geçmektedir.

Aynı israf yayıncılıkta da sözkonusudur, reklam gelirlerini arttırmak ve reklam pastasından daha fazla pay kapmak amacıyla aynı dalda aynı telden çalan onlarca, hatta yüzlerce dergi çıkmaktadır. Binlerce sayfaya varan kataloglar hazırlanmaktadır, posta kutuları her sabah reklam broşürleri ile doldurulmaktadır. Tüm bunları sağlamak için daha fazla kağıt gerekmekte, daha fazla kağıt elde etmek için daha fazla ağaç kesilmekte, ormanlar talan edilmektedir.

Buraya kadar anlattıklarımız kapitalist sistemin yasal çerçevesi içerisinde ormanların katledilmesi ile ilgilidir ve ama yasal çerçeve içinde de olsa kapitalizmin barbar yüzünü göstermek için gereklidir. Bundan sonra anlatacaklarımız kağıt üzerindeki yasalarda, kanun maddelerinde yeri olmayan fakat kapitalizmin doğal yasalarına çok uygun düşen orman katliamları ile ilgili olacak.

Her yaz gazete sayfalarından dünyada ve ülkemizde çıkan orman yangınları eksik olmaz. Yangının büyüklüğü ve kapladığı alana göre, bunlar ya küçük bir köşe haberi olarak kalır, ya da günlerce manşet olarak verilir. Orman yangınlarının çıkmasının sorumlusu %90 insanlardır. Yere atılan bir izmarit veya söndürülmesi unutulan bir piknik ateşi büyük orman yangınlarının çıkmasına sebep olabilmektedir.

Her sene sırf bu tür ihmalkarlıklar yüzünden binlerce hektar orman alanı yok olmaktadır. Fakat bizim burada asıl değinmek istediğimiz konu bu tip, kasıtlı olmasa da sonuçları itibarıyla çok büyük orman alanlarının yok olmasına sebep olan ihmalkarlıklar değil, arsa, tarla açmak için ve "terörist" avlamak için kasıtlı bir şekilde çıkarılan orman yangınlarıdır.

Geçen yıl Avustralya'da, Kaliforniya'da, her yıl Fransa ve İspanya'nın Akdeniz kıyılarında gazete manşetlerini ve televizyon haberlerini günlerce meşgul eden orman yangınları çıktı. Tüm bu yangınlara, villa veya otel yapmak için yer kalmamış deniz kıyılarında yeni arsalar açmak isteyen kapitalistlerin doymak bilmez kâr hırsları neden olmaktadır. Birkaç dönüm arsa elde etmek amacıyla çakılan bir kibrit, geçen yıl Avustralya'da olduğu gibi bazen binlerce hektar ormanın yok olmasına yolaçmaktadır. Bu yaz Gelibolu yarımadasında çıkan yangın çok büyük orman alanlarının yok olmasına sebep oldu, bunun yanında irili-ufaklı bir dizi orman yangını daha oldu. Bu yangınların çıkmasının sorumluları %90 insanlardır. Kibriti çakmadaki temel dürtü ya tarla açmak ya da arsa kazanmaktır.

Ormanların yok edilmesi için mutlaka yakılmaları gerekmiyor. Boğaz kıyılarında villa yapmak için, Akdeniz, Ege, Karadeniz kıyılarında otel, tatil köyü yapmak için, otoyollar açmak için de ormanlar katledilmektedir. Birkaç yıl öncesine kadar Unesco tarafından doğal oksijen çadırı olarak kabul edilen Edremit körfezindeki Altınoluk, bilinçsiz yapılaşma ve yeni yapılara yer açmak için ağaçların kesilmesi sayesinde birkaç yıl içerisinde neredeyse karbondioksit çadırına dönüşmüştür. Beykoz sırtlarındaki ormanlar, bizzat Orman Bakanı Hasan Ekinci'nin üyesi olduğu bir yapı kooperatifi tarafından biçilmiştir. Bize zaten küçüklüğümüzden beri "orman marşı" olarak *"baltalar elimizde, urganlar belimizde, biz gideriz ormana, hey ormana"* dizeleri ezberletilmedi mi? Urgan belinde, balta elinde ormana gidersen olacağı budur, marşta sadece kibritin nasıl çakılacağı eksik!

Turistik bölgelerde orman yakmak sadece arsa açmak amacıyla kullanılmıyor, aynı zamanda rakip kuruluşlar ve devletler tarafından turist kaçırmak için de kullanılıyor! Doğal olarak yangın çıkan bölgeden turistler kaçacağı için, rakibinin müşterilerini çekmek amacıyla, kapitalist

YANGINLARI

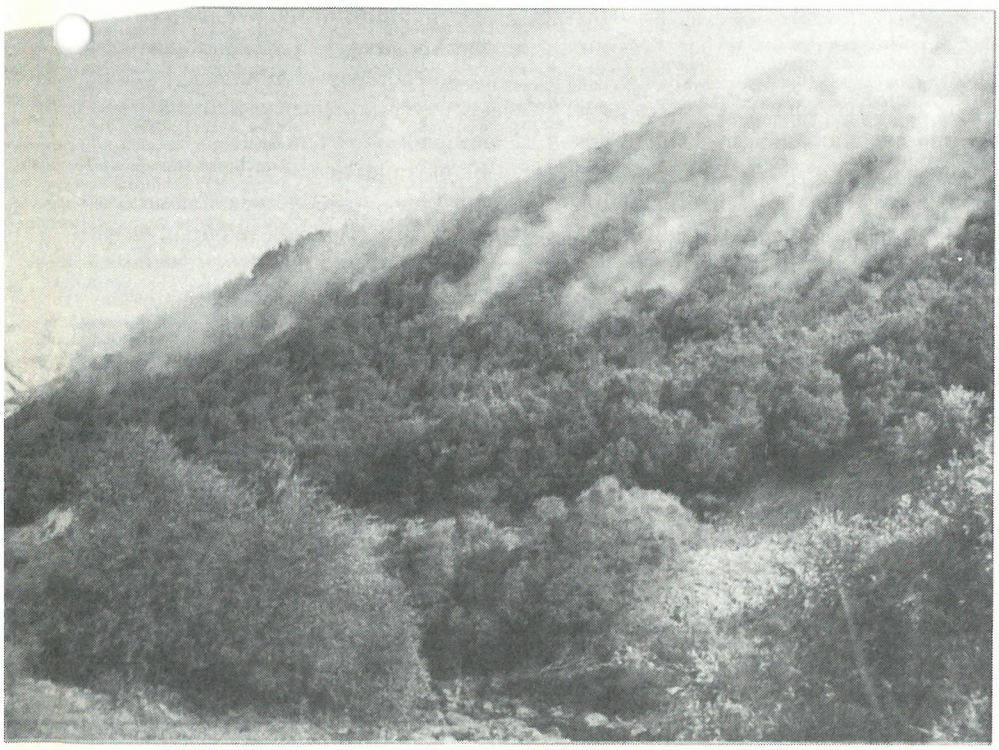

kâr hırsının en rezil boyutlarından birini ifade eden bu alçak yöntemi bile kullanıyorlar!

Gelibolu'da ve diğer yerlerdeki orman yangınlarından sonra basının üzerinde en fazla durduğu ihtimallerden biri; bu yangınların sebebinin sabotaj olduğu ve sabotajın arkasında ya PKK'nın, ya "bizi çekemeyen" Yunanistan'ın, ya da ikisinin birden durduğu şeklindeki senaryolardı, bunun hesabının sorulacağı yazıldı. Kısa süre sonra gazetelerde Rodos ve bazı Yunan adalarında da yangınlar çıktığı haberleri yeraldı, gazetelerin haber vermedikleri sadece kibritin hangi MİT elemanı tarafından çakıldığı idi!

Turist kaçırmak veya hangi gerekçeler için olursa olsun rakibine zarar vermek amacıyla ormanların yakılması, aslında kendi altımızdaki dinamiti ateşlemekten başka bir anlama gelmez! Çünkü ormanlar, yaşamak için bazı insanların değil, bütün insanlığın ihtiyaç duyduğu doğadaki temel unsurlardan biridir.

Fakat orman yangınlarının bir başka türü var ki, barbarlığın boyutlarını ifade etmeye kelimeler yetmez! Bu tür yangınlar karşısında, yukarıda bahsettiğimiz türde yangınlar sırasında büyük gürültü koparan, yardım kampanyaları açan, ormanların yararları konusunda sayfalarca ilan veren bir dizi burjuva çevre kuruluşu bile bir tek kelime söyleyememektedir.

Sözkonusu ettiğimiz orman yangınları, "teröristlerin" barınak ve ulaşım imkanlarını kesmek amacıyla bizzat devletin çıkardığı ve binlerce hektar ormanı yokettiği orman yangınlarıdır! Son günlerde "Tunceli'ye dikkat", "Köy yakarak terörle mücadele olmaz" şeklinde başlıklar ile burjuva basınına da yansıyan haberlerin gösterdiği gibi, artık devletin yaktığı ormanların boyutu kendi kalemşörlerini dahi rahatsız eder boyutlara ulaşmıştır.

Vietnam'da devrimci Vietkong birliklerinin kahraman direnişini kırmak için aynı yöntemleri ABD emperyalizmi Vietnam'da uygulamış, binlerce hektar ormanı yoketmiş, kullandığı napalm bombaları ve kimyasal silahlar sayesinde binlerce dönüm tarlayı zehirleyerek, ekilemez hale getirmiştir. Vietnam'da bu katliamın izleri hala sürmektedir, tarlalar ekilememekte, ormanlar yokedildiğinden erezyon vb. tehlikeler artmakta, çocuklar sakat doğmaktadır.

ABD emperyalizminin Vietnam'da uyguladığı yöntemleri, faşist TC devleti Kürdistan'da uygulamaktadır. Köyler boşaltılmakta, hasat vakti gelmiş ürünler ateşe verilmekte "bölücü" ormanlar yakılmaktadır. Faşizm ile birleşmiş kapitalist sömürüde vahşetin ve barbarlığın sınırları yoktur!

Kürdistan'da devlet eli ile ormanların yakılması, devletin PKK'ya karşı yürüttüğü haksız savaşta çoktandır kullandığı barbar yöntemlerden sadece bir tanesi. Devlet eli ile orman katliamı "Özgür Ülke" tarafından aylardan beri tam sayfa manşet olarak duyurulmakta, ama ne yazık ki, kamuoyunda kayda değer yankı bulamamakta idi. Kamuoyu için bir röportaj sırasında Tarkan'ın "çişinin geldiğini" söylemesi daha fazla değere sahipti...

Olay; burjuva basınına, ormanları yakılan, köyleri yakılıp-yıkılıp boşaltılan, zorla göçe sürüklenen binlerce köylünün, çevre illerin kapılarına dayanmaları ve Ankara'ya gelip kamuoyu yaratmaları, bazı bölge milletvekillerinin başbakana, cumhurbaşkanına başvurup yardım istemeleri neticesinde yansıdı.

Kürdistan'da onbinlerce köylü yerini-yurdunu, evini-barkını kaybetmiş çıplak bir şekilde kışı nasıl geçireceğini düşünmektedir. Barbarlığın boyutları burjuva kalemşörlerin tahammülünü bile aşmış, uygulanan faşist politikanın bazı aşırı sonuçlarına karşı homurdanmalar başlamıştır.

Daha da ilginç olan, devletin bilinçli bir şekilde yaktığı ormanlar konusunda ne düşündükleri sorulan, kendilerine bizzat çevre korunmasını hedef almış olan örgüt ve kuruluşların tavırları idi. Ormanların korunması için çeşitli kampanyalar açan, Gelibolu'yu tekrar ağaçlandırmak için bağış kampanyaları düzenleyen, ormanın yararları konusunda gazetelere sayfalarca ilan veren, çevre günleri, fidan dikme şenlikleri, alo-fidan hatları, ekoloji konferansları gerçekleştiren bu örgüt ve kuruluşların, Kürdistan'da devletin bilinçli yaktığı ormanlar konusunda ne düşündükleri sorulduğunda verdikleri cevaplar, ibret verici olup, bu örgüt ve kuruluşların çevre dostluklarının ne kadar sahte ve TC'nin siyasetine endeksli olduğunu göstermektedir.

Kürdistan'da "bölücü ormanların" devlet tarafından yakılması konusunda ne düşündükleri sorulduğunda bazı çevre kurum ve kuruluşlarının verdikleri cevaplar şöyledir:

"Doğal Hayatı Koruma Derneği" halkla ilişkiler müdürü Deniz Öztok: *"Bölgede sürdürülmekte olan mücadele nedeniyle özellikle sıcak çatışma olan bir bölge ile ilgili olarak konuşamayacağımız için yanıt verememekteyiz"* demiş!

"Türkiye Erezyonla Mücadele Vakfı", Kürdistan'daki orman yangınlarının erezyona yolaçmayacağını düşünüyor olmalı ki(!), herhangi bir yanıt vermemiş!

"Boğaziçi Çevre Enstitüsü", *"konunun ehemmiyetinden dolayı yanıtlayamayacağını"* açıklamış!

Çevre Bakanı Rıza Akçalı, kendisine *"sözü edilen bölge"*de ormanların yandığına dair bilginin gelmediğini belirtirken; Devlet Bakanı Nurhan Tekiner, *"ormanları PKK yakıyor"* açıklamasını yapmış.

Bunlar, kamuoyunda çok gürültü koparan burjuva çevre kuruluşlarının ve bir bakanın tavırları. Fakat bu "çevrecilerden", eğer devlet bizzat Kürdistan'da ormanları yakarsa "tıss" yok! Bunların çevreciliği sahtedir. Bunların çevreciliği, faşist TC devleti izin verdiği yerde ve ölçüdedir.

İster tarla açmak için, ister otel yapmak için, ister rakibine zarar vermek için, ister "bölücüler" barındığı için olsun, ormanları yakmanın asıl mantığı azami kâr esasına dayanan kapitalist sömürü sisteminde yatmaktadır! İster mobilya, ister kağıt ihtiyacını karşılamak için olsun, ormanların kesilerek yokedilmesinin asıl sorumlusu da kapitalist sömürü sistemidir. İnsanlığın genel çıkarları, gelecek kuşakların durumu, bölgede yaşayan insanların ne olacağı kapitalistleri ilgilendirmez, onların ilgilendiren bir tek şey vardır daha fazla kâr, daha fazla kâr için daha fazla üretim, arsa, tarla; daha fazla üretim, arsa, tarla için daha fazla ormanın kesilerek veya yakılarak yokedilmesi! Tüm bu sömürü sürecinin doğaya ve dolayısıyla insanlığa vereceği zarar onları ilgilendirmez!

Fakat biz komünistleri ilgilendirir. Biz doğayı, çarçur harcamamız gereken, atalarımızdan kalmış bir miras olarak görmüyoruz! Tam tersine daha iyi iletilmek üzere gelecek kuşaklardan ödünç alınmış bir değer olarak görüyoruz!

Bu anlamda orman yangınlarının kökünü kurutmak, ağaç kesilmesini mümkün olan en az seviyede tutmak, kesilen ağaçların yerine yenilerini dikmek komünistlerin görevi ve amacıdır.

Bu önlemler gerçek anlamı ile ancak sosyalist bir toplumda uygulanabilir, bu uygulamaların önündeki en büyük engel azami kâr hırsına dayanan kapitalist sömürü sistemidir. Bu açıdan kapitalist sömürü sisteminin kökünü kazıma mücadelesine bu bilinçle de sarılmalıyız. Doğanın gerçekten korunabilmesinin yolu, kapitalist sömürü sisteminin mezara gömülmesinden geçmektedir!

► Kahrolsun ormanları kâr hırsı ile ya-kanlar!

► Kahrolsun sınırsız-sorumsuz orman katliamı!

► Kahrolsun sahte çevre dostları!

► Kahrolsun Kürdistan'da ormanları yakan TC devleti!

► Kahrolsun kapitalizm!

07.10.1994 ▲

Kongra 5. a Partiya Bolşewîk (Kurdistana Bakur-Tirkiye) bang karkerên hemû welatan û gelên bindest dike!

Ala em bilind dikin: BOLŞEWÎZM! Armanca me: KOMUNÎZM! Ya barbarî, ya sosyalîzm!

REWŞA HÊZÊN ŞOREŞGER LI TIRKIYÊ-KURDISTANA BAKUR, PÊŞVEÇÛNA WÊ Û ERKÊN ME

Bi hatina hukumeta koalisyonê ya DYP-SHP ser kar ve ku dawiya dewra ANAPê anî, bilindbûna çîna karker, ku bi afirandinên hêviyan kêm bûne jî, bi esasî tu ferqeke wesfîn ya hukumeta koalisyon ya DYP-SHPê ji yên berê tune, ew jî qasî dewrên hukumeta ANAP dijminê gelê kedkar e, her diçe diyar dibe, çîna karker dest pêkiriye nîşanên ji nûh ve bilindbûnê dide. Xwepêşandina girseyî dijî şexsîkirinê, taşeronkirinê, bê sendikakirinê, nimûnê vê ne. Hêzên nûh ji bi awakî hîn fereh tevî tekoşînê bûne. Memûrên ku mafê wan yê sendîkî û grevê nîne, dijî erêyîna hukumetê ji bo zêdekirina maeş ya komîk, ji xwe bi xwepêşandinên girseyî ve bersîv da, hetanî di tekoşînên bi polisan ve li hevdanê de dibe tecrubên nûh qezenc dike. Di şexsê tevgera rizgariya netewî ya Kurd de ku bingeha wê gundîti ye, beşekî pir giring yê gundîtiyê ku mutefikê bingeh yê çîna karker yê Kurdistana Bakur e, ji xwe bi girseyî di nava tekoşînê de ye. Di pêşveçûna tevgera jinên kedkar de jî livînên nebiçûkditin tê jiyan. Tevgera jinên kedkar ji hekîmiyeta tevgera burjuva femînîst xwe difilitîne.

Tekoşînên çîna karker yên hîn dimeşin, di bin pêşengiya axayên sendikayê ku bi ristê ve keliya ne, hîn derneketiye dijî sînorên ristê, daxwazên xwe bi esasî yên aborî ne û cî bi cî jî daxwazên demokratîk in. Tevgera çîna karker hîn ne di zanebûna çîna pêşengiya gel hemû ye, de nîne. Daxwazên kiryarên çîna karker bi sererastî tenê daxwazên ku çîna wê eleqeder dike ne. Wesfên şerên çîna karker, mesela, ne di sewiya ji daxwazên gelên bindest yên bi heq, armancên şoreşger yên jinên kedkar, ji bo parastina derdorên tabiî uhw. xwedî derketinê de ne.

Hemû tekoşînên çîna karker, kêmasiya pêşengiyeke komunîst di nava çîna karker de bi awakî eşkere dide xuyan. Vê kêmasiyê ji ortê rakirin, di tevgera çînê de ji bo sazkirina rêxistineke kuminîst ku kelên saxlem fethkirine, îro ji her zemanî pirtir erkeke şewatok e. Tevgera çînî fethkirin, berî her tiştî jî ya herî girîn karsaziyên mezin fethkirin e. Ji bo gihandina vê hedefê navengiya herî girîng û ya herî bingeh KONGRA 5. YA PARTİYA BOLŞEWÎK TİRKİYE-KURDİSTANA BAKUR di bingehên hucrên karsazî de balkêşandiye ser pêwistiya taybetiyên rêxistin danînê, çalakiyên rêxistinî bi awakî tûn gor vê planê bê bialîkirin kiriye biryar.

Kongra 5. bal kişande ser piwêstiya babetê xebata fraksiyon û muhalefeta kuminîst di sendîqayên paşverû de ku di sewiya herî paşdemayî de be jî ku beşên bi rêxistinî û yê herî bi liv dihebîne lê belê di xizmeta dîktatoriya faşîst de dixebite.

Kongra 5. weke perspektifa dirêj dijî sendîqayên paşverû alternatifa sazbûna sendîqayên çînî danîye ber komunîst û karkerên bi zanistiya çînî.

Kongra 5. biryar di gelek herêmên taybet de, weke tevgera xortan û rêxistin danîna xortan, awayên tekoşînê, yekkirina xebata legal û îlegal, ferisandina faşîznê, li ser kirinên der welêt ku xeta partiyê geşdike û nêrbar dike de girtiye. Di faaliyetên xwe yên der welêt de li welatên ku ti de dixebitin di aliyê sazbûna partiyên kuminîst de "meylekî nûh" di warê destavêtina wê de belî kiriye. Careke din kongra 5. di bingeha raporan de hemû faaliyetên partiyê di ber cavan re derbaz kiriye û hêjandiye, binê serfirazî, kêmasî û zeefan re xet kişandiye û medot û navengiyên derheqa wan de hatinê belî kiriye. Kongra 5. bi girtina biryarên xwe ve di dîroka partiyê de wê bibe despêka pêngaveke nûh, vegera xalekê.

KONGRA 5. YA PARTİYA BOLŞEWÎK KURDİSTANA BAKUR-TİRKİYE, ji bo sazbûna partiyê vegera xaleke dîrokî biryarek girtiye, dewra xebata teorîk esas bû hatiye girtin û di dema pêşiya me de helqa sazbûnê helqa esasiy e, tespît kiriye. Li cem vê di sazbûna rêxistinî de jî bal kişandiye ser belikirina pêwistiya pirsgirêka qadroyan; ciyê ku em gihîştinê gere bê gotin "qadro wê her tiştî belî bikin" cîh ev ciya ye, daye zanîn.

Dûmahîk Heyê

Bildiriler • Okuyucu mektubu

FAŞİST TC DEVLETİ YENİ BİR '38 PROVASI YAPIYOR

Dersim yakılıyor, yıkılıyor, boşaltılıyor!

Türk, Kürt, Arap, Çerkez, Ermeni, Rum, Laz... ulus ve milliyetlerden kadın ve erkek işçiler! Emekçiler! Gençler! Tüm ezilenler! Dersimliler!

Faşist TC devleti nasıl caniyane bir devlet olduğunu, nasıl katliamcı ve soykırımcı bir devlet olduğunu bir kez daha kanıtlıyor! Bir kez daha Dersim yakılıyor ve yıkılıyor. İnsanları bir kez daha toplu göçe ve sürgüne zorlanıyor! Adeta, 1938 Dersim katliam ve sürgün uygulamasının yarım kalmış bölümünü tamamlarcasına...

Faşist TC devletinin gözünü ırkçılık ve şovenizm öylesine bürümüştür ki, kudurmuşcasına doğaya saldırıyor, yakılmadık ormak bırakmak istemiyor, doğayı da tahrip ediyor!

20'yi aşkın köyü şimdiden yakıp-yıkıp tamamen boşalttı, insanlarını evsizliğe, açlığa ve ölüme terketti. Evlerinin yakılmasına ve yıkılmasına karşı duranlar ve sessiz kalmayanlar, ölümle tehdit edildi, işkenceye alındı, öldürüldü. Uzun yıllar nüfusu sürekli katliam ve zoraki göçler yüzünden azalan illerin başında gelen Dersim, son katliamlar ve köy boşaltmalar yüzünden, yeniden uzun yıllar daha, birinci sırayı alacağa benziyor.

Faşist TC devleti bütün bu yaptıklarını kamuoyundan gizleyebileceği hayali içindeydi. Çünkü, Kuzey Kürdistan'ın diğer alanlarında yaptıklarını önemli oranda gizlemeyi ya da kamuoyunun gündeminde önemli bir yer tutmasını engellemeyi başarmıştı. Ancak nafile! Dersim halkı mücadeleci ve boyun eğmez geleneğinden de kaynaklanan tavrıyla, devletin yaptıklarını kamuoyuna duyurmasını bildi. Sessiz kalmadı! Ve sessiz kalmayacaktır! Devlet Dersim'den korkuyor, korkmakta da haklıdır. Çünkü Dersim halkı, bu faşist devlete –haklı olarak– düşman bir halktır. Tunceli doğumlu bir kimliği taşımak bile, onları korkutmaya yetiyor. Dersim halkı, özgürlük ve demokrasi; yani devrim ve sosyalizm mücadelesi başarıya ulaşıncaya kadar, özgürlük ve demokrasiye düşman olan TC'ye karşı mücadeleci geleneğini sürdürecektir!

Dersim'de olanlar, bugün Kuzey Kürdistan'da olanların bir parçası ve devamıdır. Yaşanan vahşet sadece Dersim'e özgü değildir! Kuzey Kürdistan'ın genelinde vahşet yaşanmaktadır. Faşist TC devleti tarafından, binlerce Kürt köylüsü, gerillası öldürüldü. Ormanlar, ekinler yakıldı. 2000'e yakın köy ve mezra yakıldı, yıkıldı. Yoksul Kürt emekçilerinden oluşan toplama kampları oluşturuldu. Yüzbinlerce insan zoraki göçe maruz kaldı. Yiyecek ve giyecek almak zorunda olan insanlara devlet tarafından ambargo uygulanıyor.

Bu katliamların sadece Dersim halkına yapıldığını düşünmek büyük bir hata olur. Ancak cahiller ve kaşarlanmış olanlar bölgeciliğe kapılabilir. Dersim'lilerin görevi; bölgeciliğe ve Kürt milliyetçiliğine düşmeden, bu mücadeledeki yerini almaktır. Düşman bir, mücadele de bir olmak zorundadır. Ancak, bütün ulus ve milliyetlerden işçi, köylü ve tüm diğer ezilenlerin ortak can düşmanı olan faşist TC devletine karşı, mücadeleyi ortak zemin üzerinde yükselttiği zaman, birleşik BOLŞEVİK PARTİ'de güçlerini birleştirdiği zaman başarı kaçınılmaz hale gelecektir!

Türk ulusu ve diğer milliyetlerden ezilenler!

Dersim'de ve Kuzey Kürdistan'ın diğer alanlarında yaşanan vahşete sessiz kalmayın. Bu alanlarda "Türklük" adına korunmaya çalışılan çıkarlar sizin çıkarlarınız değil; sizin de can düşmanınız olan faşist TC devletinin, faşist Türk hakim sınıflarının ve emperyalist efendilerinin çıkarlarıdır. Sizlerin yeri; faşist TC devletinin yanı değil, özgürlük mücadelesi yürüten Kürt ulusunun yanı olmalıdır.

Ezilen, horlanan, katliamlardan geçirilen Dersim'liler!

38 katliamını unutma! Bugün yeniden yaşıyorsun! 12 Eylül yılgınlığını at üzerinden, yorgun olmanın sırası değil! Mücadelene bıraktığın yerden ve ama daha sağlam bir temelde atıl ve devrim için örgütlen! Sana saldıranlar; sana olan korkularından dolayı saldırıyorlar. Senden korkanlardan korkma! Üzerine ölü toprağı serpilmiş mücadeleci geleneğini sürdür.

Sendikadaki, dernekteki, okuldaki, mahalledeki ve Bolşevik Parti'deki görevin seni bekliyor! Öfke ve nefretini mücadelene yansıt! Unutma: Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiç birimiz!

*** BİMRE DEVLETA FAŞİSTA TÎRK!**
*** 38'Î XOVÎRA MEKÎ!**
*** YAŞASIN TÜM ULUS VE MİLLİYETLERDEN İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN BİRLİĞİ!**
*** KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK!**
*** UMUT İSYANDA KURTULUŞ DEVRİMDE!**
*** YA FAŞİZM, YA DEVRİM! YA BARBARLIK-YA SOSYALİZM!**
*** YAN FAŞİZM, YAN ŞOREŞ! YAN BARBARÎ-YAN SOSYALİZM!**
*** BOLŞEVİZM YENECEKTİR!**
*** YAŞASIN BOLŞEVİK PARTİ!**

Çukurova'da Dersim'li
BOLŞEVİK PARTİZAN
Taraftarları
14 Ekim 1994

OKUYUCU MEKTUBU

Değerli okurlar...

Tunceli'de neler oldu, neler yapılmak isteniyor? TC ve onun uşakları, ağzı salyalı MHP'li özel orduları ile katliamlar yapmak, yarım kalmış bir hesabı görmek için 10 bin kişilik ordusuyla Dersim'e 17 Eylül 1994 tarihinde saldırıya geçtiler.

Munzur dağlarında insan avına çıktılar. Bombaladılar. Ormanları yakmaya devam ettiler. Hırsını alamayan itler, köyleri yakmaya başladılar, hem de evdeki eşyalarla birlikte. Burjuva basını bu konuda duyarsız kaldı. Sadece günün yolsuzlukları ile yetindi. Dersimli vatandaşın acı çığlıkları ve feryatlarına medya duyarsız kalmakta ve kalacaktır. Çünkü işlerine öyle gelmekte, devletinin teline zerre kadar leke getiremezler. Sadece Özgür Ülke, günlük yayınlarında olayları doğru bir şekilde verdi.

Bilhassa Ovacık'ta yoğunlaşan operasyonlar sonucu yakılan köyler şunlardır: MOLLAALİLER, MEKİKUŞAĞI, YAZIÖREN ve tüm MERCAN VADİSİ KÖYLERİ ile, ŞAHVERDİ, EĞRİKAVAK, KIZILVEYRAN MEZRASI, KARATAŞ, CEVİZLİDERE, IŞIKVURAN, AKTAŞ, ZARUK, TEPSİLİ, KUŞLUCA, BİLGEÇ, ELGAZİ, HALİTPINAR, CAMBULAK, BEKTAŞ, KAKBER, KALİKUŞAĞI köylerini toplu halde, içindeki eşyalarla birlikte acımasızca yaktılar. Yakmaya devam ediliyor.

1 Eylül 1994...

Haksız savaşlara karşı mücadele gününde emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaş barbarlığına karşı

DEVRİMCİ SAVAŞ BAYRAĞINI YÜKSELTELİM!

Türk, Kürt, Arap, Ermeni, Çerkez, Rum ulus ve milliyetlerinden kadın ve erkek işçiler, emekçiler, gençler!

1 Eylül 1939, Hitler faşistlerinin Polonya'ya saldırdığı, İkinci Dünya Savaşı'nın "resmen" başladığı gündür. Kahraman Sovyet Kızıl Ordusu tarafından, Hitler faşizminin mezara gömülmesi, İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinden sonra; emperyalist burjuvazi, 1 Eylül'ü "savaşa karşı gün"(!) olarak her yıl kutlamaktadır.

Emperyalistler 1 Eylül'ü bu içerikle kutlarken, gerçek Komünistler ise; 1 Eylül'ü haksız savaşlara karşı gün olarak kutlamışlardır ve kutlamaktadırlar!

Komünistler her türlü savaşa karşı değildirler, olamazlar! Bizler; haksız savaşlara karşı çıkar, haklı savaşların yanında yer alırız. Ezilenlerin, sömürülenlerin burjuvaziye karşı savaşı, sosyal ve ulusal kurtuluş savaşları haklıdır!

Emperyalist "yeni dünya düzeni"nin kaçınılmaz yol arkadaşları; gerici, karşı-devrimci, bölgesel savaşlar!

Sosyal-emperyalist Doğu Bloku'nun çökmesi sonrası, emperyalist güç dengelerinin değişmesiyle, dünyanın yeniden paylaşılmasının adı olan "yeni dünya düzeni"nde; emperyalistler "artık savaşların olmayacağı"(!) ve "herkesin demokrasi içinde yaşayacağı"(!) ve benzeri palavralarını attılar. Dünyanın bir dizi bölgesinde yaşanan, hala devam eden bir dizi gerici, karşı-devrimci savaş, bu palavraları gün ışığına çıkarmıştır.

İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana emperyalistlerin bizzat çıkardığı ve desteklediği, arkasında yer aldığı bölgesel savaşlarda, İkinci Dünya Savaşı'nda ölen insanlardan daha fazla insan ölmüştür. İşte Körfez Savaşı, Somali ve Ruanda işgali. Bosna-Hersek, Azeri-Ermeni savaşı ... burada sıraladığımız ve sıralayabileceğimiz bölgesel düzeydeki gerici savaşlar; bizzat emperyalistler ve uşakları tarafından çıkarılmış, körüklenmiş veya desteklenmiştir.

Bu gerçekler; emperyalizmin barbarlık demek olduğunu, savaş demek olduğunu göstermektedir. Haksız-gerici savaşları yok etmenin bir tek yolu vardır: Emperyalist dünya sistemini mezara gömmek! Savaşların olmayacağı bir dünyayı kurmak; sınıfsız, sömürüsüz bir dünya için savaşmaktan geçer!

Kuzey-Kürdistan'da yürüyen kirli savaşa karşı, devrimci savaştan yana olmayan kimse barışsever olamaz!

1 Eylül 1994 dünya "barış" gününde, kim "barış"tan yana ve fakat faşist TC tarafından Kürt ulusuna karşı yürüttüğü haksız-kirli savaşa karşı değilse; onun barışseverliği sahtedir. Kim ki, faşist TC'nin Kürt ulusuna karşı yürüttüğü haksız savaşa karşı; Kürt ulusunun yürüttüğü haklı savaştan yana değilse; o haksız savaştan yanadır ve barışseverliği, niyet ne olursa olsun, ikiyüzlücedir!

1 Eylül 1994 dünya "barış" gününde, faşist TC devletinin, Kürt ulusuna karşı yürüttüğü savaşı yoğunlaştırması ve barışsever görünmesi tam bir sahtekarlıktır. Bu 1 Eylül'de de, faşist TC devleti köyleri, ormanları yakacak, yıkacak; Kürt kanında elini yıkayacak, katliam üzerine, katliam düzenleyecek ve kendisini yine de "barışsever" olarak lanse edecektir.

Gerçekten barışsever olan kimse; devrim ve Sosyalizm için savaştan yana olmak zorundadır!

Türkiye ve Kuzey-Kürdistan'da yaşayan; başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm ezilenlere savaş açan faşist TC devleti hepimizin ortak can düşmanıdır! Bu ortak can düşmana karşı, çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin mücadelede birliği şarttır. Bu düşman işçilerin-köylülerin ve tüm ezilenlerin devrimci savaşıyla yıkılarak, Demokratik Halk İktidarı kurulacak, Sosyalizmin yolu açılacaktır.

Ancak Demokratik Devrimle Kuzey-Kürdistan'da yürüyen kirli savaş ve savaş tehlikesi ortadan kaldırılacak, Kürt ulusuna ayrılma hakkı, tüm milliyetlere tam hak eşitliği sağlanacak; Kuzey Kıbrıs üzerindeki işgale son verilecek, Ege'de bugünlerde "karasular" bahane edilerek estirilen savaş bulutlarına son verilecektir. Ancak Demokratik Devrim faşizme son verebilecektir ve özgürlük, demokrasi getirebilir ve getirecektir! Bu uğurda mücadele eden BOLŞEVİK PARTİ saflarında yerini al, örgütlen!

– Kahrolsun emperyalist, gerici, haksız savaşlar!

– Yaşasın haklı, devrimci savaşlar!

BOLŞEVİK PARTİ
Çukurova taraftarları
20 Ağustos 1994

İnsanlar toplu halde katledilme korkusu ve endişesi içindedir. Evi yanmayan köylü de korkusundan ilçe merkezine taşınmış, acı acı bekliyor ve seyrediyor. Ormanlık alanlarda kalan köyler tamamen boş ve çoğu yakılmış ve lav silahlarıyla tahrip edilmiştir.

Özel timler bazı köylüleri yanlarına alıp götürüyorlar. Götürülen köylülerden haber alınamıyor. Mazlum Dersim halkı gözyaşları ve feryatları ile acı içinde çaresizdir. Ovacık'ta operasyonlar başlamadan önce, devletin sivil kaymakamı köy muhtarlarını toplantıya çağırıyor ve kendilerine devletinin bir mesajını şifreli veriyor. "Köylerinizi boşaltıp buralardan gidiniz, yoksa çok zarar görürsünüz." diyor. Söylenenler doğru çıkıyor.

Dersim'de yakılacak yıkılacak köyün yakılması silinmesi emrini MGK önceden veriyor. Bu emirde sayın Karayalçın'ın da imzası var. Ovacık'ta inceleme yapmak için gelip, yakılan köyleri gezmekten çekiniyor. Çünkü olayların gerçekliğinden korkuyor. Gün ışığına çıkmasın, öylece karanlıkta kalsın istiyorlar. Ama kalmayacak, aydınlığa çıkacaktır. Ovacık'ta halk, Karayalçın'a tepki gösterip protesto etti. Baskı ve sömürü ve zulüm cezasız kalmayacaktır. Dersim halkı onurludur, onuru zedelenemez. Baş eğmez düzene. Çünkü daha dün gibi Şehit Rıza'sını, Alişer ve Şahin ağasını hatırlar. Acısını unutmadı. Katliamları yapanlar, akıttıkları kanda elbet bir gün boğulacaklardır.

Durgun ve hüzünlü akan Munzur tarihe tanık olacaktır.

12.10.1994

Ovacık'tan bir BP okuru.

"SUSMANIN ZAMANI DEĞİL, SIRA SANA DA GELİYOR!"

Dersim'de olanlar,
bugün Kuzey Kürdistan'da olanların
bir parçası ve devamıdır.
Yaşanan vahşet,
sadece Dersim'e özgü değildir!
Çeşitli ulus ve
milliyetlerden ezilenler!
Dersim'de ve Kuzey Kürdistan'ın
diğer alanlarında yaşanan vahşete
sessiz kalmayın!
Bilin ki;

UMUT İSYANDA,
KURTULUŞ DEVRİMDE'dir!